DEBORAH SMITH

Surpriza

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Mai târziu, Priscilla Marchant se întrebase dacă ar mai fi avut curajul să-și dea demisia, în caz că evenimentele zilei aceleia s-ar fi petrecut într-un interval de câteva săptămâni. Atâta vreme fusese prudentă, apăsată de mulțimea responsabilităților încât, fie și-ar fi ieșit din fire, fie și-ar fi dat în vileag adevărata personalitate.

Avea la activ mai multă muncă devotată decât majoritatea persoanelor de douăzeci și șapte de ani, mai ales a celor privite în familiile lor ca notorii nehotărâte. Mezinii veniți pe lume după o pauză îndelungată erau de obicei considerați niște progenituri răzgâiate, sau, cel puțin, alintate. Numai că, după moartea tatălui, ea fusese cea nevoită să răsfețe o mamă devenită complet dependentă.

Fratele ei, Andrew, se oferise să preia o parte din responsabilitate – și chiar să renunțe la bursa Nuffield, pentru a rămâne în Noua Zeelandă, dar Priscilla nici nu voise să audă de așa ceva. „Fără îndoială, am să mă descurc. O fi mama delicată, dar nu-i invalidă.“ Ambii își feriseră privirile. Știau că mama lor nu era decât un „bolnav închipuit“, dar se fereau să recunoască, dintr-un soi de loialitate sau naivitate.

Andrew spusese:

– Poate că acum, în lipsa tatei, își va reveni. Am mai auzit de astfel de cazuri. Sprijinul dispare și dintr-o dată, neajutoratul începe să se

descurce, găsește noi puteri. Era declarația cea mai apropiată de o critică, fiindcă, în ciuda permanentelor ei pretenții, amândoi își iubeau mama.

Andrew adăugase:

– E posibil că acum va începe și Clarice să stea pe propriile picioare. Trebuie să-i explici că nu poți face mereu pe baby-sitterul mamei, ocupându-te în același timp de grădinărit și de călcat rufele, în vreme ce ea hoinărește cu Geoff. De acum înainte, vei avea propria grădină de care să te ocupi – mama nu mai este în stare. Și oricât de mult aș ține la Geoff, îi cam caută-n coarne Claricei, trebuie să recunosc, la fel ca mama. Mă scoate din sărite că apelează la tine de câte ori Clarice nu face față. O să le facă bine să constate că nu mai ai suficient timp. Ar fi fost de o mie de ori mai bine dacă, după căsătorie, ar fi acceptat postul de la Auckland și ar fi părăsit Dunedin. Dar nu, Clarice a vrut să rămână lângă mama.

Priscilla știuse că, pentru ea, cea mai grea pierdere urma să fie despărțirea de frate, dar nu-și regretase decizia. Altfel, mama l-ar fi acaparat atât de total încât nici n-ar mai fi apucat să se însoare. Fără îndoială, fusese destinat cercetării medicale și contribuția lui era foarte importantă. Se căsătorise cu o fată drăguță, se stabilise în Oxford și venea acasă numai în vizite. Lungile lui scrisori aveau darul de a o consola și încuraja.

Ultimii cinci ani nu fuseseră ușori, cu toate că avusese parte și de mici satisfacții personale. Lucrurile se înrăutățiseră și mai mult când și Geoffrey murise din senin, iar Clarice nici măcar nu încercase să facă față situației. Fusese o greșeală, generată de compasiune, să se mute împreună. Clarice și mama se consolau reciproc, așteptând de la Priscilla să preia în întregime fostele responsabilități ale tatălui.

După moartea mamei, încercase să pomenească de plecare, dar Clarice se vârâse imediat în pat, iar Jill și Robin avuseseră atâtea de îndurat încât Priscilla capitulase.

Cam în același timp în care Priscilla se angajase ca secretară a lui P.B. Lockhart, proprietarul magazinului universal Lockhart, Clarice se recăsătorise. N-ar fi sunat prea bine în C.V. dacă ar fi demisionat atât

de repede ca să-și caute de lucru în alt oraș, așa că ajunsese să aibă un an vechime la firmă, iar Clarice și Roger opt luni de căsnicie. Roger era un tată vitreg bun și se purta frumos cu Clarice, nu indulgent, ci iubitor și înțelegător.

Totuși, acum Priscilla înțelegea că ar fi fost înțelept să riște în acel moment. Ce situație lacrimogenă să te îndrăgostești de șef, știind că acesta are o relație cu altă femeie, mai ales o creatură fascinantă și voluntară ca Melisande Drew. Astăzi, fusese deosebit de greu de suportat. Venise de două ori, intrerupându-le lucrul, astfel că până și domnul Lockhart păruse exasperat.

– Du-te, Melisande. Ne vedem mâine.

Ea își țuguiase buzele:

– Dar de ce, dragule? La ce bun să fii șef, dacă continui să fii legat de program? Sunt convinsă că atât de eficienta domnișoară Marchant îți poate ține locul foarte bine. Hai să bem un ceai la restaurant.

– Să-ți explic de ce … în primul rând, fiindcă abia m-am întors de la o masă de afaceri; în al doilea, pentru că mă distragi de la treburi; în al treilea, fiindcă domnișoara Marchant pleacă mâine în vacanță și voi fi nevoit s-o scot la capăt cu adormita domnișoară Freeman, iar munca trebuie să continue. Pe mâine, cum ți-am mai spus. Deocamdată, la revedere!

Melisande se ridicase în picioare, îl sărutase ușor pe obraz și plecase râzând.

Domnul Lockhart comentase cu tandrețe:

– Uneori, îmi vine s-o bat la fund.

Priscilla nu găsise cu cale să răspundă. Șeful o privise și oftase.

– Domnișoară Marchant, uneori atitudinea dumitale rece, impersonală față de mine, mă exasperează. Îmi dau seama că ți-ar plăcea să-mi spui: „Ei bine, de ce n-o atingi?“ Niciodată n-am simțit mai clar dezaprobarea cuiva. Parcă ai fi un supraveghetor de sclavi. De fiecare dată când prietena mea trece pe aici și ne întârzie activitățile, sunt tentat să-ți cer scuze. Iată … am spus ce aveam pe suflet! Nu că ți-ai da drumul la mânie. Impulsurile emoționale îți sunt la fel de ordonate ca și dosarele!

Priscilla smulsese foaia de hârtie din mașina de scris, se întorsese cu scaunul și se ridicase. Obrajii bronzați nu prea lăsau să se vadă de obicei alte culori, însă acum erau de un roșu aprins. Era absolut furioasă.

– Domnule Lockhart! Când m-a angajat, doamna Wincombe mi-a declarat că preferați ca secretara dumneavoastră să-și vadă lungul nasului … că în trecut, fiind un burlac tentant, ați avut de suferit din cauza asta. Nu puteți împăca și capra și varza, nu-i așa? Este incorect! Credeam că m-am conformat cerințelor dumneavoastră.

Păruse surprins, apoi râsese forțat.

– Touché … să știi că n-am mers atât de departe cu bătrâna Win. I-am spus numai că …

Dar fusese întrerupt:

– Probabil că i-ați recomandat să caute o fată simplă și sensibilă, care să nu intre la idei. Nu vă mai dați osteneala să-mi cruțați sentimentele – recunoașteți. Am să suport. Numai că, după ce ați obținut ceea ce căutați, acum vă calc pe nervi fiindcă sunt exact așa!

El izbucnise în râs.

– Dragă domnișoară Marchant! Ce absurd! Sensibilă, da, lucru pentru care sunt profund recunoscător, dar cum poate să te caracterizeze cuvântul „simplă“? Ai acel soi de eleganță înnăscută, care place oricui. I-am spus bătrânei Win doar că nu mai vreau o prostuță vaporoasă, obsedată să se mărite cu șeful și total lipsită de maniere și simțire.

Știind foarte bine ce sentimente nutrea pentru P. B. Lockhart, Priscilla adoptase un ton sfidător.

– Așa că ați făcut rost de o secretară brunetă, elegantă, destul de eficientă la mașina de scris și la lucrări de birou, capabilă desigur să trateze cum se cade clienții și fără deșarte speranțe matrimoniale la adresa patronului. Și ce urmează? Se pare că nu vă convine atitudinea mea impersonală. Vă afectează egoul masculin? Adică, de fapt, v-ar plăcea ca secretara să cadă lată sub influența șarmului dumneavoastră? Nu puteți obține ambele lucruri, domnule Lockhart! Oricum, dacă după un an ați constatat că situația este plicticoasă și vă e dor de nițică

superficialitate feminină, n-aveți dect să-mi spuneți și am să-mi caut alt loc de muncă. Pentru mine nu contează unde lucrez.

Dintr-o dată, simțise că era momentul potrivit de a scăpa de complexele cauzate de apropierea de bărbatul care o tulbura și care, deși nu era – încă – logodit, urma în curând să fie.

Șeful renunțase la rânjet și păruse îngrozit. Venise spre ea, o prinsese de cot și spusese:

– Priscilla … nu fi proastă! Da, ți-am spus pe nume, cu toate că preferi să păstrezi o relație formală cu șeful, așa cum m-ai informat de la prima întâlnire, dar este un nume frumos și, de acum înainte, am de gând să-l utilizez.

– Nu-mi pasă ce apelativ folosiți, răspunsese ea. N-aveți decât să strigați: „Hei, tu!“, dacă așa vă vine. De fapt, nu prea cred că am să mai fiu prin preajmă suficient timp ca să-l aud. Nu-i o hotărâre pripită, ci doar declanșată acum de vorbele dumneavoastră. Mi-am făcut tot felul de planuri privind viitorul. Poate că sentimentele mele nu-s nici pe jumătate atât de ordonate pe cât credeați. Un timp, au fost chiar haotice, dar desigur nu le-am lăsat să-mi afecteze munca. Acum este un moment la fel de bun ca oricare altul să vă anunț că, pe timpul concediului, îmi voi căuta alt serviciu, undeva în nord. Bineînțeles, voi reveni la lucru pe perioada preavizului, dar nu mai mult.

Figura pătrată și ușor bronzată a celui de lângă ea își schimbase complet expresia. În voce îi răsuna o notă de neîncredere, combinată cu mânie.

– Ah, haide, n-ai de ce să reacționazi atât de serios la remarcele mele. Niciodată n-am fost atât de mulțumit de vreo secretară. Ești perfectă din toate punctele de vedere. Uite ce-i, n-am vrut să spun că ai fi o femeie rece – îmi dau seama că asta poate înfuria pe oricine. Voiam doar să spun că nu pricep de ce te porți cu mine atât de înțepenit și apretat. Fără îndoială că e și mâna bătrânei Win. Dacă pleci, se duce pe apa sâmbetei prezenta mea satisfacție. Habar n-ai ce greutate mi-ai luat de pe suflet. Din cauza asta ți-a fost mărită remunerația cu trei luni în urmă. Acum, ai milă de pacea sufletească a șefului și calmează-te!

Vorbele Priscillei răsunaseră mușcător:

– Și credeți că pacea dumneavoastră sufletească este tot ce contează?

El mârâise:

– Ce-i cu mine? Mă comport la fel ca Win – calc mareu în strâchini. Măcar de ar suna telefonul ca să mă salveze și să-ți dea timp să te liniștești. Imaginează-ți … te-am acuzat că ai fi prea formală și ai erupt dintr-o dată. De parcă aș fi prins un tigru de coadă și, vrând-nevrând, n-aș mai reușit să-i dau drumul. Ochii căprui ai Priscilei întâlniseră privirea ochilor lui albaștri și o susținuseră. Buzele i se arcuiseră și fusese cuprinsă de râs. Patronul păruse ușurat, o prinsese iar de braț și continuase: Slavă cerului că ai simțul umorului. Începuse și el să râdă. Sper că s-a terminat?

Dăduse din cap:

– Măcar voi fi departe câteva săptămâni. Pe urmă, probabil că n-am să fiu în stare să înțeleg ce-a fost cu mine.

– Bravo. Îi dăduse drumul. Când te vei întoarce, o să-mi facă și mai multă plăcere să lucrez cu tine … acum, că știu cât de umană ești.

Priscilla spusese sec:

– Am să mă apuc de rapoartele alea departamentale. Sunt chestie de rutină și, chiar în starea actuală de zdruncinare, n-au să-mi pună probleme.

– Te-ai descurca mai bine dacă m-aș retrage în biroul meu? Am destule de făcut, după ce, spre norocul meu, am scăpat de Melisande pentru restul după-amiezii și sper să mă pot concentra. În seara asta este de serviciu. Foarte bine, având în vedere că-i o seară aglomerată de cumpărături.

– De serviciu? Vreți să spuneți că lucrează? Credeam că …

El ridicase o sprânceană.

– Ți-ai închipuit că nu-i decât o „floricică sălbatică"? Nu te pot condamna.

Priscilla scosese un sunet jalnic.

– Spuneați că nimeriți mereu în strâchini? S-ar putea să fie contagios. M-a indus în eroare faptul că vine aici atât de des, la ore ciudate.

– Ah, Mel este mai mult decât o fată frumoasă și frivolă. Are o personalitate tip Scarlet Pimpernel. Felul de-a fi voluntar și clocotitor se datorează răzgâierii. Dedesubt, e o persoană reală, ca și remarcabila ei bunică. Este tehnician la spitalul Saint Monica. Desigur, lucrează în ture și acesta e motivul pentru care pare să huzurească atunci când majoritatea oamenilor muncesc.

Priscilla tocmai își revenea din surpriză, când răsunase o bataie în ușă și, ca răspuns la invitația domnului Lockhart, intrase cumnatul ei.

– Ah, Roger, s-a întâmplat ceva? Sau …

El se scuzase în fața patronului:

– Domnule Lockhart, sunteți atât de amabil să-i permiteți secretarei dumneavoastră să lipsească zece minute? Trebuie să-i vorbesc. Poate putem merge la restaurant – mi-ați face o mare favoare.

Domnul Lockhart răspunsese prompt:

– Pot face chiar mai mult. Vă ofer intimitatea propriului meu birou.

– Ah, nu pot accepta așa ceva, domnule Lockhart. Mă simt suficient de vinovat că am dat buzna astfel, dar având în vedere că Priscilla pleacă mâine în vacanță, este unica posibilitate.

Ea păruse alarmată. Ce să însemne? Nu putuse aștepta până seara?

Șeful insistase zâmbitor:

– Tocmai am avut o neînțelegere cu secretara și aș vrea să-mi răscumpăr greșeala, așa că acceptați-mi oferta. Am să lucrez aici și voi avea și telefonul la îndemână.

Situația îi păruse ireală Priscillei. Timp de douăsprezece luni, avuseseră o relație de lucru protocolară și în numai cincisprezece minute totul se schimbase radical.

Șeful îi îndemnase să intre în birou, luase un vraf de acte, deconectase interfonul și se făcuse nevăzut. Ieșind, privise peste umăr și-i spusese solemn:

– Oricum, Priscilla, să știi că am făcut-o.

– Ce ați făcut? întrebă ea nesigură.

Ochii lui sclipiseră jucăuș.

– Am plesnit-o peste fund … Apoi adăugase: deși trebuie să recunosc, pe atunci avea numai opt ani, și trântise ușa.

Roger Whitfield păruse uimit.

– Ciudată conversația cu patronul. Ești plină de surprize. Spuneai că preferă o atmosferă formală și că-ți convine de minune. Clarice și cu mine ne-am imaginat că are cel puțin șaizeci de ani și că este cam bădăran. Dar …

– Ei bine, așa a fost până în urmă cu jumătate de ceas, când l-au cuprins de mustrările de conștiință. Tocmai terminasem de discutat când ai venit și a reacționat astfel fiindcă era convins că-mi voi da demisia. S-ar părea că e mulțumit de prestația mea. Ce s-a întâmplat, Roger?

– Credea că ai să-ți dai demisia? Nu zău?

O clipă, avu senzația că Roger era … încântat? Dar ar fi fost imposibil. Nu, probabil că fusese vorba de altă emoție. El întrebase:

– Și cum i-a venit asemenea idee? Cât ai întins coarda, Pris?

– I-am zis că mi-e indiferent unde lucrez și că mă gândesc serios la o schimbare. Totuși, n-am făcut-o decât fiindcă mă enervase.

– Adică, nu ești „căsătorită“ cu slujba asta. Te-ai gândit la ceva anume?

– Vrei să spui, la vreun post publicat? Nu. Dar s-ar putea …

– Vezi tu, Priscilla, mă întrebam dacă, la vârsta ta, nu ți-ar plăcea să pleci de acasă, cum fac astăzi multe fete, ca să vezi lumea. Dactilografele bune își găsesc oriunde ceva de făcut și nu te-aș putea condamna. Știu că nu ți-a fost ușor când Clarice a plecat, dar lucrurile s-au schimbat. Când am fost la Londra și m-am dus la Oxford să mă întâlnesc cu Andrew, spunea că ar cam fi timpul să-ți schimbi și tu viața. I-ar plăcea să afle că ți-ai rupt chingile. Și de ce nu? Ai putea colinda nițeluș prin lume. Ai putea obține un venit frumușel din închirierea casei.

Priscilla clipi.

– Dar era necesar să vii până aici ca să-mi spui toate astea, Roger? Să mă cauți la serviciu?

El căpătă o expresie încăpățânată.

– A fost. N-am vrut să risc să fim surprinși de Clarice. Nu, n-o lua așa. Nu vreau să te îndepărtez de pe proprietate. Am făcut demersul doar de dragul tău, Pris. Andrew n-a făcut decât să-mi confirme

bănuielile … că vreme îndelungată ai avut destul de multe de îndurat. Clarice trebuie să învețe să nu mai profite de sora ei mai mică. Îți amărăște viața, lăsându-se remorcată astfel. N-am ce face cu o nevastă ca o iederă, care-și plânge mereu de milă. Andrew mi-a povestit că mama voastră era cam ipohondră și că, dacă n-am grijă, Clarice va porni pe același drum. Știu că sună groaznic, dar într-un sens, i-a plăcut statutul de văduvă și mila pe care i-o arăta lumea. Ei bine, nu mai e văduvă și va trebui să se trezească la realitate. N-am să accept să profite de tine la infinit. M-am gândit la problemă și am ajuns la concluzia că, dacă n-ai să te smulgi foarte curând, vei rămâne mereu legată de ea. Oh, să nu crezi că-s mânat numai de altruism. M-am gândit și la mine. Am observat că cei mici apelează mereu la tine pentru încurajare, pentru sfaturi și chiar pentru companie înțelegătoare. Clarice parcă nici nu le-ar mai fi mamă. Jill a ajuns deja să-și piardă vremea, aducându-i sau cărându-i diverse obiecte. Astăzi, mi-a venit ideea. Venisem acasă la masa de prânz. Clarice a spus calm: „Iubitule, știi că Prissie pleacă în vacanță, dar n-are nici un aranjament ferm … se duce în weekend la Karitane și pe urmă va sta la prietena ei din Christchurch și se va plimba prin împrejurimi. Speră să poată scrie câteva povestiri în vreme ce amica va fi la lucru. Ei bine, mi-a trecut prin minte că, dacă te-aș acompania la Auckland săptămâna viitoare, ea ar putea foarte bine să rămână aici ca să-și scrie povestirile; s-ar ocupa și de copii. Aș putea merge la cumpărături, în vreme ce te vei întâlni cu clienții."

Roger schițase un zâmbet.

– Mă tem că mi-am cam ieșit din fire – i-am spus că așa ceva nu se va întâmpla, că nu eram suficient de egoist să aștept din partea cumnată-mi să renunțe la concediu ca să putem noi pleca împreună. Dar știu foarte bine cum vor merge lucrurile. Va scăpa niște aluzii, așteptând ca oferta să vină din partea ta. Iar eu, n-am să ajung deseară decât foarte târziu. Aș fi pus în fața faptului împlinit. Și nu vreau să se întâmple așa ceva. Nu mă înțelege greșit, o iubesc pe Clarice, numai că vreau să aibă o purtare potrivită, vreau să spun, de femeie matură și încântătoare, nu de copilă plină de toane. Așa că, Pris, nu mai da pe

acasă după weekend. Ia-o spre nord! Trebuie să-ți trăiești propria viață. Clarice nu mai are nevoie de tine. Are un soț și copii, iar dacă pleci, probabil că până într-un an vei avea și tu. Știu că au existat câțiva amatori, dar îmi imaginez că oricine ar ezita să facă ocheade unei fete și să se aleagă cu o întreagă familie. Hei, Pris, revino-ți … ce s-a întâmplat? M-am exprimat prea brutal? Ca și când n-ai mai fi dorită? N-am vrut – numai că nu suport să văd că cineva este înșelat.

O prinsese de brațe și-i căutase ochii plini de lacrimi.

– Niciodată nu te-am văzut plângând, pe când Clarice dă mereu apă la șoareci.

Ea scuturase din cap, ștergându-și nerăbdătoare ochii. Apoi el îi oferise o batistă.

– Nu-i vorba de asta, Roger. Ești cea mai scumpă persoană. Doar că nimeni n-a mai făcut atâta pentru mine vreodată – sau măcar de la plecarea lui Andrew. Așa că am fost mișcată. Își tamponase iar obrazul cu batista. Roger spusese:

– Ai povestit atât de puțin despre slujba pe care o ai aici, încât credeam că nu te dai în vânt după ea, dar cu un asemenea patron, înțeleg că nu-ți prea vine să pleci. Dacă rămâi, va trebui să-ți găsești alt apartament, să nu fii la dispoziția soră-ti toată ziua – adică, seara și în weekenduri! De ce nu renunți la cel pe care-l ocupi, să cauți ceva la St. Clair, sau Halfway Bush, sau altundeva? Cât mai departe de Pine Hill? Atunci, ti-ai recâștiga libertatea.

Îi zmbise, cu ochii încă împăienjeniți de lacrimi, făcuse un pas spre ușă, apăsase pe clanță, apoi, ținând-o abia întredeschisă, se întorsese și-i răspunsese:

– Chiar așa am să fac, Roger. Cred că nici unul dintre noi n-are de ce să-și dorească să continue în același fel. Singura soluție este, așa cum spuneai, o evadare. N-ar fi trebuit să se ajungă la o asemenea situație. Acestea fiind zise, ieșiră din încăpere.

Așezat la biroul Priscillei, domnul Lockhart părea absorbit de activitate. Când își ridicase capul, figura îi era lipsită de expresie. Îl salutase amical pe Roger. Priscilla intervenise:

– Îmi dau seama că n-am făcut prezentările. Acesta este Roger Whitfield, cumnatul meu. Roger, știi desigur că dumnealui este șeful meu, domnul Peter Lockhart.

De astă dată, domnul Lockhart păruse să-și fi pierdut politețea. Lăsa senzația că n-ar fi fost în apele sale.

– Da, parcă a menționat că sunteți cumnați. Apoi se oprise, își căutase cuvintele, dar nu le găsise. Priscillei i se păruse că tonul lui sugera surpriză. De ce?

– Ei bine, spusese Roger, vă mulțumesc pentru amabilitate, mai ales în condițiile în care probabil tocmai puneați la punct ultimele detalii, înainte de concediul ei.

Domnul Lockhart aprobă din cap.

– Da, dar am avut toată ziua la dispoziție. Nu suntem strânși cu ușa. Mi-a făcut plăcere.

Pe când Roger ieșea, Priscilla își dădu seama că batista lui rămăsese la ea. Alergă după el, i-o înapoie și, întorcându-se, constată că privirea încruntată a lui Peter Lockhart se fixase asupra ei. Roși, stânjenită.

El se ridică brusc în picioare.

– Bine, acum să revenim la normal. Se simțise vinovată, de parcă ar fi irosit timpul, apoi supărată, fiindcă în ultimă instanță el îi oferise respectivele minute. Însă se stăpânise și se așezase, spunând:

– Apropo, dacă nu terminăm, pot să rămân peste program. Mâine, trebuie să ajung numai până la Karitane și am suficientă vreme să fac bagajele.

– Nu va fi necesar, replicase patronul și dispăruse în propriul birou.

Priscilla își pusese ordine în gânduri. N-avea de ce să insiste asupra vorbelor lui Roger. La noapte, va avea suficient timp să le disece. Știa un singur lucru … în viața ei urma să se petreacă o schimbare esențială. Trebuia să prindă fluxul. Și Roger simțise că era vremea să plece și i-o spusese cu blândețe. Dar luându-și un apartament în altă suburbie și continuând să lucreze cot la cot cu Peter Lockhart, n-ar fi rezolvat nimic. Ar fi trebuit să-și caute o slujbă în nord, la Christchurch.

Părăsise ideile astea și se concentrase la ceea ce avea de făcut. Rezolvase corespondența, făcuse unele verificări, lăsase instrucțiuni șovăitoarei domnișoare Freeman și ajunsese la momentul ceaiului de ora șase, atât pentru ea cât și pentru patron. Urma să se întoarcă la șapte și să lucreze mai departe până la opt și jumătate, ca tot personalul magazinului. Tocmai își luase geanta, când auzise exclamația îngrozită a șefului. Strigase:

– Ce s-a-ntâmplat, domnule Lockhart? Pot să vă fiu de folos?

El apăruse în ușă, cu haina în mână, scoțând din buzunar un teanc de plicuri. Nu erau scrisori de afaceri, cu siguranță.

– Trebuia să le expediez la prima oră, azi-dimineață. Aș fi vrut să ajungă până mâine.

– Am să le expediez acum. Ar trebui să fie suficient timp. Ah, nu sunt pentru Dunedin?

– Tocmai ăsta-i necazul. Nu că ar fi departe, dar aproape toate trebuie să ajungă în zone rurale. Cred că nu mai am nici o speranță. Nu le pot duce personal în seara asta, iar mâine n-am cum să plec. Este vorba de o acțiune a Societății Horticole, mai de mult plănuită și credeam că cei interesați abia așteptau experimentul de mâine. La naiba! E tocmai în Taieri Plain, în zona Fair-acre Valley.

Priscilla se trezise oferindu-se:

– Domnule Lockhart, mi-am terminat treburile. Domnișoara Freeman se poate ocupa de ceea ce mai apare. Știu că nu puteți pleca în zilele lucrătoare, dar le-aș putea duce în locul dumneavoastră. Nimic mai plăcut într-o astfel de seară de februarie decât o plimbare cu mașina prin Taieri. Am o hartă rurală – adică din cele pe care sunt figurate toate gospodăriile, inclusiv cu numele proprietarului. El izbucnise în râs.

– Eficiența dumitale mă lasă cu gura căscată. Cum se face că posezi o astfel de hartă? Prea puțini au!

Ochii căprui din fața lui deveniseră sobri.

– Cumnatul meu – nu cel pe care l-ați cunoscut, ci primul soț al soră-mi – lucra pentru guvern și obișnuiam să-i rezolv corespondența.

Am hărți cu aproape toate împrejurimile. Până și una de la nord de Dunedin, pe care apare proprietatea dumneavoastră … Tyne Hill.

– A tatei. Desigur, nu l-ai apucat la firmă. Părinții mei colindă pământul în lung și-n lat. Sunt plecați de aproape doi ani. Nu că i-aș invidia pentru asta. În tinerețe, s-au spetit muncind.

– Dar locuiți acolo și vă ocupați de proprietate, cred?

– O fac pe perioada lipsei lor, dar numai până se vor întoarce.

Simțise că intra in chestiuni prea personale. Desigur, voise să spună: „până la căsătorie".

– Ce părere aveți? Sau poate preferați să rămân aici, să lucrez?

El se gândise o clipă.

– Ar fi grozav. Dar ți-ar putea lua chiar mai multă vreme decât dacă ai rămâne aici și cred că trebuie să-ți faci bagajele. Tocmai voiam să-ți dau voie să pleci mai devreme.

– Pot să mă ocup de bagaje mâine.

El acceptase oferta. Priscilla continuase:

– Voi avea la dispoziție trei ore, până la nouă cel puțin și, cu ora de vară, nu se întunecă înainte de zece.

– Trei ore? sărise el. Asta înseamnă că ai de gând să sari peste masă. Ah, nu, domnișoară Marchant, vom merge chiar acum la restaurant.

– Nu, aș întârzia. Am să-mi iau un sandviș de la cantină.

– Nu te cred. Vei pleca pur și simplu.

– Promit să mănânc un sandviș. La restaurant, serviciul durează prea mult.

– Bine, dar am să vin cu tine să mă conving, zâmbise el.

– Ah, domnule Lockhart, nu se cade ca patronul să mănânce acolo.

– Aiurea. Trebuie schimbate uzanțele. Nu eram oare un obișnuit al locului pe când învățam meseria? Poate că acum am față de șef, dar pe vremuri eram un simplu angajat. Vino și nu mai protesta.

Lucrurile s-au petrecut exact așa cum se așteptase ea. În momentul în care patronul deschisese ușile batante, tot zumzetul conversațiilor încetase. El râsese privind-o, ridicase o sprânceană și spusese:

– Înțeleg ce voiai să zici. Prezența mea îi inhibă, nu-i așa? Cu tava în mână, se întorsese spre sală și le făcuse tuturor un semn,

pronunțând clar: hei, relaxați-vă … mănânc aici doar ca să economisesc timp. N-are rost să faceți vreo indigestie din cauza asta.

Toți izbucniseră în râs și-și reluaseră activitățile. El comandase somon cu maioneză și salată verde, pâine integrală, unt și brânză, iar ca desert biscuiți și ceai. Băuse trei căni de ceai, așa că Priscilla fusese constrânsă să întârzie. Își spusese că el o făcuse voit, ca să-i înlăture stânjeneala. Trecuseră în revistă plicurile, stabilind o ordine care să-i ușureze efortul. În final, el adăugase:

– Îmi trece prin minte să renunț la muncă și să te însoțesc. Aș conduce mașina, în vreme ce tu ai coborî și ai înmâna scrisorile.

Era o propunere tentantă, dar o refuză. Ar fi fost un eveniment memorabil … călătoria împreună cu el, în după-amiaza de vară târzie, prin peisajul pașnic de pajiști verzi al Taieri Plain, în apropiere de Maungatuas, ce se înălța dintre pășuni și tufișuri, în ciripitul vesel al păsărelelor și susurul pâraielor, sub apusul care ar fi împrumutat culori splendide norilor de pe cer.

– M-am oferit ca să vă economisesc timpul, domnule Lockhart.

– Într-adevăr. Mă readuci cu picioarele pe pământ, nu-i așa? Nu trebuie să pierd vremea. Ea nu-i răspunsese. El își terminase ceaiul, pusese cana pe masă, se aplecase spre ea și, cu ton scăzut, adăugase: cred că ai vrea să rămâi singură, nu-i așa, scumpa mea secretară scorțoasă și bătoasă, dar dintr-o dată umană? Cred că ai destule lucruri la care să te gândești și în privința cărora să te decizi?

Ea fusese puțin alarmată, ezitase. El reluase:

– N-am putut să nu aud o parte din discuție. Ah, nu toată, numai finalul, când deschiseseși ușa. Mi-a părut rău. Eu … ei bine, cred că asemenea situații pot să apară. Păreai să iei hotărârea cea mai bună. Te-ai decis să pleci?

Răspunsul ei fusese la fel de încet.

– Da, este singura soluție. Deja este cam târziu. Numai că nu va fi ușor.

– Știu, dar dacă ești convinsă că așa trebuie procedat, vei constata că e mai ușor decât credeai. Îmi vine greu să nu spun: „să vedem dacă

pot face ceva în problema asta", dar dacă trei săptămâni de vacanță în loc de două ar fi de folos, mă voi mulțumi încă o săptămână cu serviciile trândavei domnișoare Freeman.

– Vă mulțumesc foarte mult, dar am beneficiat deja de o saptămână suplimentară când i-a fost rău Claricei. Totuși, rămân îndatorată. Am să mă descurc.

– Scuzele mele pentru felul în care am abordat discuția, mai devreme. Te-am acuzat că ai fi rece și impersonală, că nu-ți dai pe față sentimentele, în vreme ce trebuia să faci față permanent unei astfel de situații. Cât de superficiale sunt uneori judecățile noastre! Ei bine, în circumstanțele actuale, nu prea este momentul să-ți urez o vacanță fericită, dar … nu te mai chinui cu gândul. Pe cât posibil, încearcă să te înveselești. În ce mod intenționezi s-o rupi cu trecutul?

Ea simțise că i-ar fi fost imposibil să menționeze părăsirea Dunedinului, inclusiv a serviciului actual. Așa că spusese:

– După cum cred că ați aflat, mama și cu mine ne-am construit o casă pe proprietatea surorii mele. După moartea mamei, am continuat să locuiesc acolo, dar a fost o greșeală. Ca urmare, am fost mereu nas în nas. Mă voi îndepărta. Asta este tot ce pot să spun deocamdată. Voi încerca să nu provoc o ruptură prea dramatică – de dragul lui Roger. Ajutată de el, se ridicase de la masă, urmărită de ochii curioși ai unei treimi din personal. La ușa ce dădea spre parcarea angajaților, se despărțiseră.

***

Apusul de soare și lumina crepusculară se ridicau la înălțimea așteptărilor. Pornise spre Three-Mile Hill, afundându-se în crângurile de zadă, mesteacăn și pin, apoi pătrunsese în valea ce se întindea înainte, ca o tablă de șah colorată în verde și auriu, ale cărei culturi se apropiau acum de vremea recoltei. Peisajul era întrerupt de panglicile argintii de apă ale râurilor ce-și urmau calea spre Pacific.

Fruntea și obrajii se răcoreau în curentul de aer proaspăt, dându-i iluzia de bine și pace. Turmele de vaci și de oi cu lână albă pășunau. Lângă podul peste râul Taieri, de la Outram Glen, câțiva părinți își supravegheau copiii care se scăldau în apa puțin adâncă.

Priscilla îi invidiase. Aveau parte de vieți liniștite, fericite … ei bine, majoritatea. Să fii iubit, să ai un cămin, să fii înconjurat de copii, ca o chezășie a continuității vieții, un soi de nemurire … după așa ceva tânjea încă majoritatea femeilor. Nu reprezentau singurul țel, căci cariera și cunoașterea prin forțe proprii erau foarte atrăgătoare, însă căsătoria rămânea o încununare.

Descoperise o mulțime de drumuri și alei despre care n-avusese habar și constatase că multe ferme erau invizibile de la cutiile poștale amplasate lângă porți. Lăsase la urmă scrisorile pentru cătunul Fair-acre Valley. Nu mai trecuse pe acolo de multă vreme și aproape uitase cât de frumos era. Păstra o atmosferă rurală, mai mult decât orice altă localitate din Noua Zeelandă. Poate fiindcă era departe de autostrăzile principale. Înghesuit în valea sa, mulțumit cu propria existență, totuși având la îndemână facilitățile unui oraș mare, ca Dunedin.

Apartenența la Societatea Horticolă era cu siguranță o caracteristică a locuitorilor … măcelarul, brutarul, lumânărarul, crescătorul de păsări, medicul, parohul. Toți posedau grădini minunate. Îi rămăsese un ultim plic. Ajunsese la marginea satului, pe un drum care urmărise o vreme malul râului, ocolind apoi o colină. Era o alee mărginită de copaci, aducând mai degrabă a potecă de picior.

Depăși o cotitură și îi apăru în față un zid înalt de cărămidă. Citi numele de pe poarta de fier forjat, verificându-l cu adresa de pe plic. Da, doamna M. Claremont Jesmont Dane, str. Larchwood, Fair-acre Valley. Ce adresă frumoasă! Scrisoarea părea mai groasă decât celelalte. Poate conținea și vreun catalog. Păși spre cutia de scrisori. După cât se zărea prin poarta de fier forjat, desigur, proprietarul era iubitor de plante. Pe când se pregătea să se întoarcă la mașină, atenția

îi fu atrasă de o ciudățenie a zidului. Curbura era perfect simetrică, dar dintr-o dată se întrerupea, ocolind un castan de dimensiuni magnifice. În jurul tulpinii exista o bancă octogonală care aproape te invita la odihnă. Și de ce nu? Începând din acel moment, intrase în concediu.

Cele două deschideri în zid demonstrau că cineva își dăduse osteneala să-l străpungă ca să poată ajunge în spatele copacului. Ce idee încântătoare, să împarți umbra copacului cu trecătorii!

Nu știa câtă vreme rămăsese acolo, visând cu ochii deschiși. Abia dacă luase în seamă numeroasele parfumuri ce veneau de dincolo de zid și trilurile gâlgâitoare ale unui sturz, așezat în vârful unui plop, sau margaretele și trifoiul ce creșteau la picioarele ei.

Dintr-o dată, în grădină răsunase un strigăt speriat și auzi un glas feminin exasperat:

– La dracu! Trebuia să se întâmple așa ceva! N-am să fiu în stare să cobor. Dar am să-mi dau toată silința … sau oribilul acela de Barnabas va avea ocazia să-mi facă morală: „Nu ți-am spus?“ Ahh!

Se părea că proprietara vocii scrâșnea din dinți. Priscilla înțelese că trebuia să investigheze. Nu auzise zgomot de căzătură, dar ar fi putut pune pariu că cineva rămăsese captiv într-un copac, după ce alunecase scara. Slavă cerului, putea împiedica o eventuală rănire. O rupse la fugă.

Capitolul 2

Năpustindu-se pe poartă, parcurse aleea mărginită de fucsii, strigând din când în când și oprindu-se în așteptarea unui eventual răspuns:

– Unde ești? Pot să fac ceva pentru dumneata?

Cea aflată în dificultate probabil că fusese șocată de neașteptatul ajutor, fiindcă o vreme nu scoase nici un cuvânt; apoi Priscilla auzi:

– Aici, printre tufișuri, există o potecă. Priscilla porni în direcția indicată, orientându-se după glasul care venea de sus. Ajunse la o enormă Wellingtonia și, ridicându-și ochii, descoperi printre crengi o bătrânică, atârnând cu tivul fustei agățat de o creangă, astfel încât picioarele fusiforme se legănau prin aer, lăsând la vedere lenjeria intimă.

În clipa următoare, își reprimă cu greu un acces de ilaritate.

– Cum naiba ai reușit să ajungi acolo? Nu, mai bine nu-mi răspunde. Ține-te bine. Am să mă cațăr după dumneata.

Ar fi preferat să fie în pantaloni, sau măcar să aibă o rochie mai scurtă și ceva mai largă, dar reuși, julindu-și pulpele și gleznele, în vreme ce urca rapid, folosind crengile groase drept trepte. O singură consolare: coroana era atât de bogată încât ajungea cu ușurință de la o creangă la următoarea.

Ajunse la același nivel cu bătrâna și constată cu surprindere că era scuturată de râs. Doi ochișori șireți o studiau.

– Nu-mi vine să cred ce noroc am … să mă găsească cineva atât de repede. Și femeie, pe deasupra. Pastorul trebuie să vină ceva mai târziu, astă-seară, dar preferam să nu fie el salvatorul.

Priscilla își fixă picioarele temeinic, ca s-o poată susține.

– M-aș fi așteptat să nu-ți pese, chiar dacă era arhanghelul Gabriel, cu condiția să te ajute să cobori! Ce te-a apucat să te cocoți în copaci la vârsta dumitale?

În obrajii bătrânei apărură gropițe.

– De fapt, a fost vina lui Barnabas – nepotul meu. Trebuia să am grijă de copiii unor amici, câtă vreme părinții lor sunt plecați în Papua, iar el a spus că n-ar fi bine, că nu mai sunt în stare. Că aș încerca să mă țin după ei și că mă crede în stare să mă cocoț în copaci și să-mi rup gâtul. Vreo două zile, am fost furioasă pe el, iar astă-seară admiram un pițigoi drăgălaș și mi-am spus că era foarte ușor să te cațeri în copacul ăsta, până în vârf; apoi l-aș fi sunat să mă laud că cel mai înalt copac din grădină nu prezintă nici o dificultate pentru mine.

Priscilla nu reuși să-și stăpânească un chicot.

– Și ai rămas atârnată! Poate că acest Barnabas știe ce spune. Acum, dacă te sprijini pe crenguțele alea mai subțiri, poate că reușesc să-ți desprind tivul. Dar va trebui să te ții de mine ca să nu cumva să aluneci.

– Cât de descurcăreață ești! După ce vom ajunge jos, trebuie să vii înăuntru, la o ceașcă de ceai, și să-mi povestești despre tine. Propunerea sunase normal, dându-i Priscillei senzația că orice putea fi acceptat, în grădina aceea fermecată.

– Acum … mută piciorul ăsta spre stânga și nițeluș mai sus … ah, așa e perfect. Îndoaie celălalt genunchi ca să te pot împinge în sus … așa! Lipește-te de trunchi, ca să pot trece pe lângă dumneata … bravo … ce baftă că ești așa micuță, iar eu semăn cu un vrej de fasole. Acum, ține-te bine!

Chiar așa, cu o parte din greutate eliberată, fusta continua să fie ferm agățată și foarte boțită. Priscilla fu nevoită să apese cu toată puterea, ca să rupă creanga, iar micuța doamnă fu eliberată. Priscilla se grăbi să spună:

– Nu cumva să pornești singură în jos! Am să trec din nou pe lângă dumneata, iar dacă o să cazi, vei ateriza pe mine.

– Vai, dragă, parcă ai fi Barnabas. Doar fiindcă am peste șaptezeci de ani – numai șaptezeci și cinci, ține seama – oamenii cred că sunt fragilă. Pot să-i depășesc în viteză pe cei mai mulți.

– Sunt convinsă, dar mai bine să nu-i dăm lui Barnabas ocazia să spună: „te-am avertizat!“ Iată, am trecut. Pășește din creangă în creangă.

Aproape ajunseseră jos, când neprevăzutul se petrecu. Micuța doamnă pusese piciorul pe o creangă pe care Priscilla o evitase, fiind prea subțire chiar și pentru ea. Priscilla încercă s-o prindă cu o mână, în vreme ce se ținea cu cealaltă, dar se dezechilibră și se prăbușiră împreună la pământ. Distanța fusese mică și aterizară pe un pat de frunze.

Pe când micuța doamnă încerca să se ridice, răsună o voce:

– Ce naiba mai pui la cale, Rosina?

Trebuia să fi fost „oribilul Barnabas“. Ce drăcesc moment alesese! Întinsă pe spate, Priscilla își îndreptă privirea spre bărbatul robust, blond, purtând guler înalt. Cerule! era pastorul, sosit mai devreme. Îngăimă:

– Mulțumesc lui Dumnezeu că nu-i nepotul!

– Chiar că trebuie să-i mulțumești. Ce-ți veni s-o încurajezi pe Rosina să se cațere în copac? E destul de zănatică și fără încurajări.

Cu respirația întretăiată de căderea Rosinei peste ea, Priscilla se lupta să se ridice și era gata-gata să respingă acuzația, când bătrâna o făcu în locul ei, râzând molipsitor.

– Dougal MacNab, nu te pripi cu concluzia. Această tânără domnișoară m-a salvat. Probabil că trecea pe afară și m-a auzit. Altfel, aș fi continuat să atârn și acum … m-am agățat în tiv și zău, să fiu salvată de pastor, așa cum eram, cu poalele în cap, ar fi fost mult prea umilitor! El rânjise:

– Dar ar fi fost și mai grav pentru mine. Duminică dimineața, la biserică, ți-aș fi întâlnit privirea și aș fi izbucnit în râs. Dar de ce …

– Voiam să-mi dovedesc mie, și lui Barnabas, că pot foarte bine să mă cocoț în copaci … dar am uimit-o și pe această tânără. Nu-mi convine să folosesc asemenea apelative. Cum te numești?

– Priscilla Marchant. Când te-am auzit … mă așezasem pe banca de lângă zid.

Pastorul le ajută, ridicându-le ca pe niște fulgi.

– Ce bine era dacă veneam împreună cu Elspeth, dar îi pregătea de culcare pe Scott și pe Jeannie. Cu serile astea prelungite, adorm mai târziu. Cât s-ar fi distrat să vadă grămada aia de trupuri și membre, zbătându-se să se descurce! Dar spuneți-mi, vă simțiți bine? Văd câteva zgârieturi, dar ce-ar fi să ne convingem că n-aveți glezne, sau alte încheieturi, scrântite? Rosina, am să-l sun pe Mark să vină să te consulte. Domnișoară Marchant, ești …

Bătrâna era indignată.

– N-a fost decât o mică tumbă. Aproape ajunsesem jos. Lasă-l în pace pe Mark. Domnișoară Marchant – ah, trebuie să renunț să-ți mai spun așa – Priscilla, cum te simți? După toate cele, tu mi-ai amortizat căderea. Vreo rană? Sau mai rău? Desigur, am să-ți plătesc pentru stricăciunile suferite de haine.

– În nici un caz, afirmă Priscilla cu hotărâre. Dintr-un motiv neclar, mi-a făcut plăcere. Mă simțeam foarte ferm pornită pe un anumit drum, iar acum m-am scuturat și parcă aș avea din nou șaisprezece ani.

Pastorul zâmbi.

– Rosina are astfel de efect asupra tuturor. Tinerețe veșnică! Deși are obiceiul de a ne implica în tot felul de năzdrăvănii. Haideți în casă și am să vă dau câte un ceai.

În vreme ce ieșeau dintre copaci, se angajară într-o conversație ușoară. Priscilla le destăinui că locuia în Dunedin și că ieșise la o plimbare cu mașina, în răcoarea înserării, văzuse banca și nu putuse rezista tentației de a se așeza. Nu aduse vorba și despre scrisori. Lăsase una la parohie, așa că pastorul îl cunoștea probabil pe patronul ei, de la întrunirile Societății Horticole. Dacă ar fi aflat unde lucra, era foarte posibil ca povestea aventurii să ajungă la urechile șefului.

După o cotitură a aleii, văzu pentru prima oară casa și rămase încântată. Scundă, dar întinsă, din lemn, vopsită în alb și maro și cu

ferestrele împărțite în ochiuri mici, era înprejmuită de copaci. Prezentând toate nuanțele de roșu, purpuriu, roz sau alb, fucsiile mărgineau aleea până la intrare. Treptele curbate de piatră erau împodobite cu statuete îmbrăcate în mușchi. Mobilierul de grădină de pe terasa largă părea să te invite la odihnă, iar minunate plante agățătoare se înfășurau în jurul stâlpilor și coloanelor.

Trei ferestre micuțe, care închipuiau o cruce între dormitoare și pod, păreau să iasă în relief din frontonul casei; deasupra coroanelor rămuroase ale arborilor se vedea versantul unei coline, iar peste acesta, cerul asfințitului, galben-pal și verzui.

Dougal MacNab părea de-al casei. Le trimise să se spele pe mâini și când reveniră, ceaiul era deja pregătit în salonul zugrăvit în culori pastelate, dând spre pajiștea unui teren de crochet. Crochet! Priscilla avea senzația că se întorsese în timp cu o generație. Deși se părea că jocul își câștiga o nouă popularitate. Scăpase de ciorapii distruși și se simțea suficient de bine. Rosina Claremont se schimbase într-o rochie de mătase, la fel de divers colorată ca fucsiile de afară, și nu părea deloc afectată de aventura trăită. O și declară, sorbind din ceai.

– Totuși, spuse pastorul, cu dezaprobare în glas, n-ai să-ți petreci noaptea singură, aici. Dacă m-aș întoarce acasă fără tine și i-aș povesti lui Elspeth, într-o clipită ar fi aici ca să te ia.

Rosina se strâmbă în direcția lui.

– Dougal băiete, prefer să dorm în patul meu. Mi-e bine aici. Dacă sunt răsfățată, încep să-mi simt vârsta.

– Asta e un soi de egoism, declară el, făcându-i cu ochiul. Amândoi am fi îngrijorați, așa că, pentru liniștea noastră, trebuie să-ți aduni câteva obiecte de toaletă și să vii. Dacă ai impresia că Leonora, Sweet Annie, sau Victor Hugo s-ar îmbolnăvi și ar muri în lipsa ta, am să te aduc înapoi mâine dimineață, la prima oră.

Priscilla privi împrejur curioasă.

– Ce sunt? Pisici? Papagali? În nici un caz câini, căci ar fi auzit lătrăturile.

El izbucni în râs.

– Sunt fucsii, fiecare prețioasă și purtând un nume. După Rosina, au personalitate. Și majoritatea copacilor a primit nume, nu doar cele științifice. Sunt de neclintit, Rosina. Ai putea să fii amabilă să renunți. N-am să te las singură.

Priscilla se trezi vorbind.

– Ce ați spune dacă aș rămâne peste noapte? Apoi roși, fiindcă ar fi putut părea o impertinență. Ah, scuzați-mă. N-ar fi de dorit să primiți în casă o străină.

Rosina se uită spre ea, cu ochii larg deschiși și neașteptat de vicleni.

– Dar nu ești o cunoștință întâmplătoare. Cred că ți-a fost scris să apari în exact acest moment. Dacă nu veneai, poate că și acum mai atârnam în copac, speriată, în ciuda bravadei mele. Mă duce cu gândul la trecut. Ai ajuns la mine din cauza băncii din jurul castanului. Vezi tu, a fost ideea lui Manuel. De parcă ar avea încă grijă de mine. Băncuța lui rustică te-a ademenit exact când aveam mai mare nevoie.

Senzația de magie îi trimise o furnicătură prin încheieturile mâinilor. Din asemenea evenimente se nășteau poveștile, împletite cu întâmplările unei zile obositoare. Privi spre pastor.

– Ce părere ai? Nu cred că trebuie să ne ferim de primirea cuiva în casă. Frecventez biserica St. Adrian din West Hill. Dacă dorești, îl poți întreba pe domnul Smith, pastorul de acolo.

– Nu-i necesar, rânji el. M-ar liniști să te știu aici, la noapte. Să nu pleci prea devreme mâine. Am s-o aduc pe Elspeth să te cunoască. E sâmbătă, așa că nu trebuie să mergi la serviciu, nu-i așa?

– Într-adevăr și, oricum, de astăzi am luat vacanță. Sunt dactilografă la Dunedin și am două săptămâni de concediu.

– La ce oră trebuie să pleci? întrebă Rosina. Nu-ți încurc planurile?

– Nu, am toată ziua la dispoziție să mă pregătesc. Mă duc la Karitane să-mi petrec noaptea în casa de vacanță a unei prietene. Apoi voi sta la altă amică, în Christchurch. Rămân cu plăcere, dacă-mi împrumuți o pijama. Locuiesc singură, dar am s-o sun pe soră-mea care stă alături, să-i explic ce-i cu mine.

Pastorul fu pe deplin mulțumit de aranjament și se pregăti de plecare. Privi în jos spre micuța lui enoriașă, în vreme ce-l escorta până la ușă și întrebă:

– Dacă sună Barnabas, cum ai să-i explici prezența domnișoarei Marchant?

Ea făcu o grimasă.

– N-o să sune. Mi-a scris acum două zile și mi-a acordat o săptămână de gândire, sperând să-mi vină mintea la cap. Spunea că, la vârsta mea, n-ar trebui să fiu atât de aiurită, iar dacă la sfârșitul intervalului voi insista încă să-i iau pe copii, va fi obligat să discute cu părinții lor. Asta mi-a convenit – mi-a dat un răgaz. Trăsăturile mici, fine, fură afectate de un zâmbet șmecheresc. Fiindcă atunci când săptămâna lui de lucru se va termina, n-o să mai aibă cum să discute cu Zillah și Keith. Plecarea spre Papua a fost devansată, iar el habar n-are. Așa că, în fața faptului împlinit, se va inclina.

Dougal MacNab scutură din cap și plecă.

Rosina declară:

– E încântător! Mă bucur atât de mult că am rămas captivă în copac. Sunt sigură că a fost soarta. Îmi dai voie să-ți spun Priscilla, nu-i așa? Ce nume frumos.

– Sigur că da, dar să nu-l prescurtezi niciodată „Prissie".

– Să nu-mi spui că a făcut-o cineva! Ce stupizenie! Îmi dau seama cum te simți … Și eu am o nemulțumire, dar e viceversa. Nu suport să fiu strigată cu numele întreg.

– Adică?

– E o bătaie de joc. Ambrosina!

Chicotiră amândouă. Rosina era încântată.

– Ah, îmi placi, Priscilla. Ești o zâmbăreață, ca și mine. Nu-i așa că, în felul ăsta, viața pare mai ușoară? Chiar și clipele de tristețe sunt luminate de umor. Ați fost zâmbăreți în familie? De obicei se moștenește.

– Nu. Tata, Andrew și cu mine am fost binecuvântați cu un umor poznaș, pe care mama și Clarice nu-l prea înțelegeau. Ele luau viața

mult mai în serios. Soră-mea încă o face. Clarice mi-a făcut mereu impresia că îi place ca oamenii s-o compătimească. Urât din parte-mi, nu-i așa?

– Deloc. Unii se nasc astfel. Alții capătă mai târziu obiceiul. În orice caz, nu-s mulțumiți decât dacă sunt nefericiți!

Rosina continuă să pălăvrăgească despre actele ei de nesupunere față de oribilul Barnabas.

– Mi-a declarat că s-ar simți mult mai bine dacă aș găsi pe cineva care să mă ajute, fie și câteva ceasuri pe zi. Zice că una este să vină copiii în vizită, însoțiți de părinți, și cu totul alta să-i am pe cap zi și noapte, de una singură. Dar Zillah ar fi mult mai liniștită să se poată duce cu Keith. Și el, de asemenea.

O cută își făcu apariția între sprâncenele Priscillei.

– Aș fi fost înclinată să cred că este mai neliniștitor să-ți lași copiii în Noua Zeelandă. Poate că „oribilul" Barnabas avea dreptate. Era posibil ca Zillah să-și dorească o vacanță într-o incitantă comunitate din Pacific, eliberată de responsabilitățile de părinte.

Rosina o privi în ochi și păru să se hotărască.

– Pot să-ți dezvălui adevăratul motiv, fiindcă nu-i cunoști pe cei în cauză. Zillah nu voia să se afle, pentru că un scandal poate distruge cariera lui Keith. Lui Barnabas nu i-am spus nimic fiindcă are o prietenă zăpăcită, care întâmplător îi cunoaște destul de bine pe colegii lui Keith. El speră că, dacă misiunea lui în Papua va fi încununată de succes – va reuși să promoveze interesele Noii Zeelande – următoarea însărcinare ar putea fi în Anglia, iar el provine de acolo. Părinții lui ar avea ocazia să-și cunoască nepoții.

Anul trecut, a stat trei luni în Papua și fiica unui constructor de acolo – plină de bani și obișnuită să-i cheltuiască repede – a făcut o pasiune pentru el. Keith a fost îngrozit că Zillah ar putea afla și l-ar crede vinovat, așa că a chemat-o să vină în vacanța de iarnă, împreună cu copiii, ca să-i demonstreze că este căsătorit.

Acum, și-a spus că ar trebui să se întoarcă acolo împreună cu Zillah. Această Hermia este o adevărată devoratoare de bărbați. Ea și

cu mine – adică Zillah – am fost foarte apropiate, mai ales după ce propria mea fiică a emigrat peste ocean. Bunica ei mi-a fost ca o soră mai mare. Îi datorez foarte mult, iar ăsta este singurul mod în care m-aș putea achita de datorie. Mai mult, Zillah vrea să-mi lase copiii fiindcă știe că-i iubesc și-i înțeleg. Sunt adepta disciplinei – dar o disciplină impusă cu dragoste. Accept că va fi obositor și dacă aș găsi o persoană potrivită, n-aș ezita s-o angajez să mă ajute. N-aș putea plăti cine știe cât, așa că ar fi numai pentru o jumătate de normă.

În clipa aceea, sună telefonul. Fiind în salon, Priscilla auzi întreaga conversație. Rosina spuse:

– Sigur că da, Zillah. Nici un deranj. De fapt, așa va fi mai bine – copiii n-ar avea vreme să se plictisească. În afară de asta, mă știi, sunt încântată de idee. Îmi place să am companie. Am pregătit deja așternuturile. Am o tânără prietenă în vizită și mă va ajuta să pregătesc paturile mâine dimineață. Îi făcu cu ochiul Priscillei. Nu cred că o cunoști. Adu copiii și vezi-ți de drum. Poți foarte bine să-ți lași mașina aici. Am să te conduc la aeroport. Acum lasă telefonul și apucă-te de împachetat. Și Zillah, nu fi supărată dacă cei mici n-or să pară prea necăjiți. Le place Jesmond Dene și vor lua-o ca pe o vacanță. Voi avea grijă să-ți scrie măcar o dată pe săptămână, ca și mine. Nu, să nu mai aud nici un cuvânt! Pa.

Așeză receptorul în furcă și chicoti:

– Sărmanul Barnabas! Ce bine că mi-a dat timp de gândire. Ei pleacă și mai repede. Până va ajunge el aici, copiii vor fi deja acomodați. O să-și dea seama că n-are de ce să-și facă griji. Ai auzit? Au fost sfătuiți să plece îndată, fiindcă dacă ajung în Australia până la o anumită oră, au o legătură care-i duce la timp să prindă o expediție, cu care pot ajunge la locurile de inspectat. Minunat. Astfel, ființa aceea – Hermia – nici n-o să-l vadă!

Dormitorul de la mansardă, unde fu condusă Priscilla, era o încântare, decorat cu tapet în dungi purpuriu cu argintiu, de modă veche, cu panglici albastre împletite și cu îngerași de aur împrăștiați pe toată suprafața.

– Ce amuzant! se extazie Priscilla. Astfel de locuri credeam că există numai în vis. Am senzația ciudată că am mai fost aici, dar asta-i o prostie.

Rosina își clătină părul cărunt cu șuvițe castanii.

– Eu cred totuși că e un soi de recunoaștere. La fel se întâmplă și cu oamenii. Cunoști pe cineva și imediat constați că sunteți pe aceiași lungime de undă. După concediu, trebuie să vii iar, să-ți arăt Jesmond Dane. Ah, cât îmi doresc să nu fi fost obligată să pleci, fiindcă … Se opri, roși, apoi adăugă: Ah, cât egoism din partea mea!

– Te rog să continui. Fiindcă, dacă vei spune ceea ce cred … și eu mi-aș dori să pot rămâne. Mă pot duce la prietena din Christchurch altă dată.

Ochii de culoarea alunei se înviorară.

– S-a făcut! Aș putea pretinde că nu mă așteptam, dar n-am s-o fac. Este mâna providenței.

– Prefer să petrec aici două săptămâni, spuse Priscilla, decât la oraș. Poate că Zillah ar privi situația mai favorabil dacă ar continua să fie încredințată că sunt o prietenă mai tânără, sau nu vrei s-o înșeli?

– O fac doar pentru liniștea ei. Nu trebuie să-i încurajăm îndoielile. Ce păcat că nu avem niște prieteni comuni. Vreau să spun că, dacă te-ar crede nepoata sau verișoara unei cunoștințe … ziceai Marchant. Nu cumva ești rudă cu Seth Marchant? Răposatul Seth Marchant? Avocatul?

O lumină de aprinse în privirea Priscillei.

– L-ai cunoscut pe tata? Ah, este o întâmplare providențială și înduioșătoare.

Rosina replică solemn:

– Așa ne-a fost scris … trebuia să pici în seara asta.

– Credeam că dumneata ai picat peste mine, zâmbi Priscilla. Cum l-ai cunoscut pe tata? Sunt șapte ani de când a plecat dintre noi.

– Mi-a fost avocat consultant. Ce tragedie că a murit în floarea vârstei. Mereu e nevoie de asemenea oameni. Nici Barnabas n-ar avea nimic de zis împotriva fiicei lui Seth Marchant.

Ce sperietoare era acest Barnabas pentru simpatica lui mătușă!

Ochii îi căzură pe cămașa de noapte adusă de Rosina. I-o luă din mână și o despături. Era scurtă, făcută dintr-un poliester răcoros, cu floricele liliachii. Izbucni în râs.

– Dragă Rosina, ți-am spus că semăn cu un vrej de fasole … Am să dorm în furou.

Rosina declară că are o idee mai bună și reveni cu un veșmânt alb, din pânză subțire de in, cu decolteu pătrat, terminat cu o panglică roz și cu mâneci lungi brodate.

– A aparținut mamei. Era înaltă și falnică. Ca și tatăl meu. N-am să pricep niciodată cum au reușit să producă o piticanie ca mine. Așa, să mergem să gustăm ceva și să ne uităm la televizor, doar dacă … își lăsă capul într-o parte și privi cu speranță la Priscilla, dacă n-ai prefera să mă ajuți la un rebus. Sau nu-ți place?

– Ba da. Nu trece zi fără cuvinte încrucișate. Numai că-mi place să fiu ajutată.

– Și mie. Dar mai întâi, trebuie s-o suni pe sora ta, ca să nu se îngrijoreze. Ah, nu-i așa că e minunat? Ce o să-i spui?

Priscilla rămase pe gânduri.

– Că m-am oprit să cer lămuriri privind drumul și am dat peste o veche cunoștință de-a tatei. Și că m-ai rugat să rămân peste noapte. Clarice este o ființă convențională și n-ar pricepe impulsul de a te cocoța într-un copac.

***

Priscilla se trezi cu senzația de necunoscut. De ce cântau toate păsărelele alea? Parcă s-ar fi aflat în pădure. Unde se găsea? Lumina pătrundea filtrată de frunziș și umbrele dansau pe tavanul înclinat, iar parfumul grădinii se răspândea deja prin canaturile deschise ale ferestrei … ah, da, era la Jesmond Dane și remarcase sub fereastră un strat de viță în amestec cu regina nopții … cele din urmă tocmai se închideau, iar roua nu făcea decât să le amplifice aroma. Urma să rămână aici două binecuvântate săptămâni, scăpată de grija însărcinărilor date de Clarice, trăind în preajma unei persoane vesele

și bine dispuse, în ciuda singurătății. Tristețea nu avea nimic în comun cu Rosina Claremont. La ea totul era încântare, de parcă amintirea lui Manuel îndulcea amărăciunea pierderilor ireparabile.

O auzea pe Rosina agitându-se, așa că trebuia să se ridice și ea din pat. Un duș rapid o puse pe picioare. În timp ce luau micul dejun, Rosina o puse la curent cu situația. Părinții locuiau în vale, pe o moșie de vreo patru hectare, iar copiii mergeau deja la școala din Fair-acre Valley.

– Spune-mi ceva și despre sora lui Nat și a lui Tim. Aseară, mi-ai povestit despre cei doi și par a fi niște băieți normali. Dar exceptând faptul că are nouă ani, despre Alicia nu știu nimic. Este liniștită? Sau numele are menirea de a ne aminti eroina cărții „Alice în Țara Minunilor", cu părul prins într-o bentiță și puțin pedantă?

Rosina izbucni în râs.

– Chiar așa își ține părul, și este extrem de atentă la ceea ce spune, dar aici se încheie asemănările. Este o mică teroristă și mor după ea. Mereu intră în necazuri din simplă bunătate, mereu se bate pentru alții și susține cauze fără speranță. Din acest motiv, nu suport ideea să stea în altă parte. O înțeleg.

Priscilla se surprinse îmbrățișând-o pe Rosina.

– Înseamănă că-ți seamănă. Acesta este motivul pentru care Barnabas dorește să vă țină departe. Dar îi vom arăta noi, nu-i așa, că o să te descurci, cu puțin ajutor din parte-mi? O săptămână, se vor stabili aici foarte bine, apoi am să stau încă una numai cu tine.

Rosina spuse, melancolic:

– Pe urmă, când vei reîncepe lucrul, n-ai vrea să vii aici nopțile și în weekenduri? Vai, draga mea, n-ar fi trebuit să întreb așa ceva.

– S-ar putea dovedi o idee foarte bună, răspunse Priscilla, gânditoare. Orașul mă obosește. Mi-aș închiria apartamentul o vreme. Lucrez într-un birou, de la nouă la cinci și jumătate. Sunt sigură că vom găsi o soluție. Acum, hai să spălăm vasele.

Făcură paturile. Rosina îi arătă camera de joacă a copiilor ei, situată în spatele casei. Dădea spre o pajiște pe care existau o groapă cu nisip, un tobogan și un leagăn mare, prins de crengile umbroase ale unei sălcii uriașe, pe nume Mammy.

– Manuel s-a împotrivit să redecorăm această parte a grădinii. Astfel, am fi fost în stare să primim copii de orice vârstă și puteam retrăi minunatele momente ale fragedei tinereți a propriilor noastre odrasle … și ale nepoților. Mai vin aici în vacanțe. Iar camera asta, după cum i-am spus lui Barnabas, când a fost cel mai nesuferit, face posibilă primirea copiilor lui Zillah. Dumnezeu să-i binecuvânteze, aici sunt pe domeniul lor, fără să-i oblige cineva să-și adune jucăriile înainte de fiecare masă.

Priscilla privi împrejur, apreciativ.

– Mi-ar fi plăcut enorm, când eram mică. Ce comoară de cărți, jocuri și jucării vechi! Să dau puțin cu aspiratorul?

– Nu, lasă-i s-o facă singuri. Astfel nu se vor mai gândi la plecarea părinților. Ah, parcă se aude o mașină.

Răsună un claxon vesel și familia își făcu apariția. Ochii lui Zillah erau umezi. Keith se purta natural, excesiv de degajat. Cercul lor familial avea să se destrame, pentru un timp. Spre norocul lor, erau multe lucruri de făcut; transportul unei mari cantități de haine, jucării, echipament sportiv, cărți. O mulțime de cărți.

Priscilla fu uimită să vadă mobile de păpuși și un cărucior plin cu cel puțin douăsprezece animale de pluș și păpuși, adus de o sobră Alicia, numai cârlionți blonzi și ten rozaliu. Rosina chicoti.

– Dacă am spus că e o drăcoaică, nu înseamnă că n-are instincte materne. Se leagă și cu altruismul ei.

Nat era roșcat, iar Tim brunet și tuciuriu ca maică-sa. Toți erau sociabili, de mare ajutor în împrejurările date, fără îndoială.

În vreme ce așeza pe perna Aliciei o broscuță de pluș cu aspect jerpelit, Zillah declară:

– Dar e minunat, Priscilla. Rosina spune că ești fiica lui Seth Marchant, despre care a avut întotdeauna o părere excelentă. Până astăzi, nu auzisem de tine, dar cred că ești exact ce ne trebuie. Mă simțeam atât de vinovată să las copiii cu cineva de vârsta Rosinei, dar trecând peste opoziția lui Barnabas și ținând seama de fericirea lor, nu m-am putut gândi la altcineva. Nu știam cum să procedez. Rosina zice că ai să-ți petreci aici nopțile și weekendurile. Am să sun cât voi putea

de des și te rog să-ți dai cuvântul că ai să mă anunți dacă se îmbolnăvesc, sau dacă se dovedesc o povară prea mare pentru Rosina.

– Promit. Ah, cred că ești chemată de Keith. Am să le dau o preocupare cu despachetatul, până vă conduce Rosina. Și încearcă să te bucuri de aventură, Zillah. Ar fi păcat să ratezi distracția din cauza grijii excesive pentru copii. Profită cât mai mult. Cred că nu prea aveți ocazia să fiți singuri, ca majoritatea părinților. Rosina și cu mine o să ne descurcăm. Am dat o mână de ajutor la creșterea copiilor soră-mi, de când s-au născut. Bărbatul ei murise, dar acum nu mai are nevoie de mine – s-a recăsătorit. O să-mi placă enorm.

– Ah, fii binecuvântată … da, Keith, vin imediat.

***

Priscilla nu fu dezamăgită de atitudinea copiilor la despărțirea de părinți. Își dădeau seama perfect că părinților le era mult mai greu, iar ea avu convingerea, dintr-o remarcă a lui Nat, că-i instruise în prealabil să nu facă scene. Îi rugă să-i arate toată proprietatea.

– Nu, întotdeauna am venit la Rosina în pripă și n-am avut ocazia să explorez.

Tim își arătă uimirea:

– N-aș fi fost în stare. Îmi place sa aflu tot despre casele și grădinile oamenilor.

– Și mie, aprobă Priscilla, dar nu știu cum s-a făcut că n-am apucat. Încotro duce cărarea asta?

– Direct la grajdurile asinilor și la padocuri.

– Măgărușii? Nu mai spune? Ce minunat! Sunt topită după ei.

Și ce nume aveau – Jehosaphat, Ezekiel, Hannah. Erau cafeniu-deschis, cu pete mai închise la coame și cozi și aveau boturi catifelate. Copiii râseră de emoția Priscillei.

– Mi-ar plăcea să-i călăresc. Fac parte dintre neghiobii cărora le e frică de cai – adică de înălțime. Dar cred că m-aș descurca pe un măgăruș. Vreți să mă învățați?

Se fudulirã puțin, simțindu-se superiori. Bineînțeles cã o puteau învãța. Apoi îi arãtarã altã potecã ce ducea la un pârâu, traversat de un podeț rustic.

– Asta duce la cabanã. Unchiul Manuel a construit-o cu mult timp în urmã, fiindcã mãtușa Rosina invita mereu o groazã de oameni și gãtea pentru ei, iar unchiul a spus cã n-aveau decât sã stea la cabanã și sã-și gãteascã singuri. N-ar fi bine sã te ducem acolo, fiindcã nici noi n-avem voie. Vorbise Nat. Alicia completã:

– Iar acum, mãtușa zice cã dacã cineva cumsecade ar lua Jesmond Dene și ar lãsa-o sã stea în cabanã, ar avea companie și mai puțin de lucru în grãdinã. Caut mereu doi oameni drãguți care sã se cãsãtoreascã și sã vinã aici. Așa n-ar mai fi nevoie ca mãtușa Rosina sã plece de aici dacã îmbãtrânește prea tare.

Priscilla fu surprinsã de propria reacție, la ideea cã altcineva decât Rosina ar putea locui la Jesmond Dene.

Fusese o zi plinã, deși plãcutã. În sfârșit, copiii erau în paturi, morți de oboselã, iar Rosina și Priscilla se relaxau în semiîntunericul salonului, sub briza ce venea dinspre pajiștea terenului de crochet, cu trandafiri și crini, pâlpâind în iarbã ca niște lanterne palide.

De când se scufundaserã în fotoliile mari, se complãceau într-o tãcere confortabilã. Priscilla luase o hotãrâre. Avea sã-și dea demisia de la firma Lockhart și sã se mute aici. Dar n-avea de gând sã-i spunã patronului ce urma sã facã, altfel ar fi încercat s-o convingã sã vinã aici doar pe timpul nopții și în weekenduri. Trebuia sã se smulgã cumva.

– Rosina, pot sã folosesc pupitrul ãla de corespondențã? Trebuie sã trimit niște scrisori. Fãcu o ciornã, apoi ajunse la o formulare satisfãcãtoare. Suna astfel:

Dragã domnule Lockhart,

Ați auzit o parte din discuția purtatã cu soțul soarã-mi, de ieri, așa cã s-ar putea sã nu fiți foarte surprins de ceea ce am sã vã spun. El îmi recomanda sã închiriez un apartament în celãlalt capãt al orașului, dar simt cã ar fi mult mai bine sã pãrãsesc Dunedin.

Mi-a făcut plăcere să lucrez la Lockhart's, așa că-mi va fi destul de dificil, dar este necesară o ruptură completă cu trecutul. Pe timpul concediului, am să-mi caut ceva de lucru aici. În felul acesta, aveți la dispoziție cam zece zile să găsiți o înlocuitoare. Bineînțeles, voi reveni pentru încă vreo saptămână, ca să-mi instruiesc succesoarea, dacă veți dori. Sunt convinsă că veți găsi o persoană căreia să-i convină postul măcar cât mie. Am apreciat atmosfera existentă, atât la nivel de personal, cât și în relația cu conducerea, lucru ce vi se datorează cu siguranță.

Deocamdată, nu vă voi deranja cu solicitarea de referințe, dar s-ar putea s-o fac dacă găsesc ceva pe gustul meu.

Sperând că nu v-am provocat prea multe neplăceri,

Cu sinceritate, a dumneavoastră,
Priscilla
Marchant.

Trimise scrisoarea prietenei ei din Christchurch, cu rugămintea de a o pune la poștă pe adresa firmei Lockhart. Voia ca ruptura de fostul șef să fie desăvârșită.

Își scoase mașina, parcurse drumul de câteva mile până la aeroport și trimise scrisoarea. Trebuia să ajungă la destinație nu mai târziu de marți. Abia mâine seară urma să treacă pe acasă, să-și facă bagajele și să-i explice Claricei ce avea de gând să facă. Se va îmbufna, desigur, reproșându-i că nu va mai putea ieși cu Roger atât de des, dar ce să-i faci? Se supăra și pentru lucruri mult mai nesemnificative.

Capitolul 3

Tranziția spre un nou mod de viață se dovedi mai ușoară decât își închipuise, deși probabil că din cauza prezenței copiilor n-avea timp să se gândească la șeful care-i absorbise atât de mult preocupările în ultimele luni.

Se integrase în atmosfera de la Jesmond Dane, de parcă ar fi făcut parte din familie. Cât timp copiii erau la școală, se simțea ca în vacanță, iar când erau acasă, parcă ar fi trăit în Țara lui Cremene. Dar erau încântători și foarte dezinhibați. Deloc introvertiți sau rezervați.

Conform Rosinei, Alicia era un copil model. Priscilla nu prea era de acord, după ce găsise niște mormoloci în baie, pe motiv că balta mocirloasă din sat era poluată; după ce rămăsese blocată într-un copac, unde se cocoțase ca să repună în cuib niște ouă găsite pe jos, cu toate că i se explicase că erau ouă de primăvara trecută, nefertile, iar cuibul fusese părăsit și după ce o pescuise dintr-un butoi cu apă de ploaie, fiindcă luase un melc de apă drept melc normal, în pericol de a se îneca.

Nat își zdrelise genunchiul și fusese constrâns să rămână acasă o zi, iar Timothy trebuise să fie convins că, deși melcii aveau rostul lor, nu era necesar să-i salveze din găleata de gunoi și să-i depună grijuliu sub garofițele Rosinei. Dougal și Elspeth se arătaseră de mare ajutor, trecând din când în când să vadă cum se descurcau și, conștientă că propriile încercări literare erau nesemnificative, Priscilla aflase că Elspeth nu era alta decât Elspeth Cameron, romanciera.

Trăise un moment de regret, când primise răspunsul șefului. Apela la toate promisiunile posibile, ca să nu piardă un angajat valoros, dar era și incredibil de amabil. Se încheia astfel:

„Să-ți mai spun, Priscilla, cât te admir pentru curajul de a te smulge dintr-o situație atât de intolerabilă? Îmi dau seama că trebuie să-ți fi fost foarte greu, dar se pare ca n-ai ezitat. Nu te învinovăți. Sunt sigur că n-ai nici un motiv real. Asemenea neplăceri mai apar și trebuie înfruntate și învinse, iar eu sunt sigur că asta și faci.

Trec destul de des prin Christchurch și sunt convins că vei găsi ceva pe gustul tău. Ca să-ți fie mai ușor, alăturat ai scrisoarea de referințe, cu toate că s-ar putea să n-ai nevoie de ea imediat. Dar îți poate da imboldul de care ai nevoie. Mi-ar plăcea să păstrăm legătura. După ce te vei fi stabilit, n-ai vrea să-mi trimiți adresa? Înțeleg că mi-ai scris de la o prietenă. Chiar dacă pleci, mi-ar plăcea să știu unde ești.

După cum ți-am spus mai spus, pe plan profesional o să-ți simțim lipsa din plin. După plecarea ta, organizarea va avea mult de suferit.

Al tău,

Peter B. Lockhart

Priscilla citi printre lacrimi. Era scrisă de mână; nu dictată. Referințele erau splendide. În noaptea aceea, Priscilla nu dormi prea bine.

***

Rosina nu manifesta nici un fel de interes față de slujba Priscillei, considerând-o o simplă ocupație rutinieră și când află că aceasta dorea să scape de constrângerile familiale și profesionale, o aprobă cu entuziasm.

Își dădea seama că asta însemna o scădere a veniturilor Priscillei, însă fără să știe precis cu cât. Priscilla nu-i dăduse amănunte,

înțelegând că, dacă ar fi menționat una din cele mai importante firme comerciale din Dunedin și faptul că fusese secretara patronului, Rosina ar fi ghicit că avusese un salariu mare.

– Am să-mi închiriez apartamentul, Rosina, iar banii obținuți vor compensa pierderea salarială. De câtăva vreme simt că nu mai vreau sa fiu legată de o muncă de birou.

Rosina chicotise.

– Să nu te aștepți ca amabilul tău cumnat să fie de acord. Va considera că renunți la o povară pentru a te înhăma la alta. Dar n-am să fiu ipocrită, pretinzând că nu te consider un fel de mană cerească. Ești soluția la toate obiecțiunile lui Barnabas. Abia aștept să-i văd figura când va afla că are cine să mă ajute.

Vineri, Priscilla observă că Rosina șchiopăta și că se străduia să ascundă faptul. Aceasta declară pe un ton defensiv:

– Ei bine, cred că nu-i cine știe ce – o senzație ca de arsură în spatele genunchiului. N-am reușit să văd în oglindă. Probabil că-mi va trece într-o zi sau două.

– Nu și dacă vei continua să umbli. Poftim pe canapea!

Când văzu despre ce era vorba, scăpă o fluierătură. O pată neagră enormă se întindea peste toată încheietura.

– Cred că s-a spart un vas de sânge, Rosina. Nu-i motiv de îngrijorare, dacă te vei purta cu responsabilitate, dar asta înseamnă să nu mai folosești piciorul.

Rosina păru înfricoșată.

– Ah, nu! Nu pot sta în pat tocmai acum, când Barnabas trebuie să apară. Cum va reacționa?

– La naiba cu Barnabas! N-are ce să zică mai mult decât: „ți-am spus eu!“ Și asta n-are nici o importanță. Apoi, când mă va găsi aici, tânără, puternică, sănătoasă, cum să mai protesteze? Crede-mă, am să mă decurc. Schiță niște mișcări de box.

– Te cred, chicoti Rosina. Dar se va îngrijora. Și nu vreau să se răsfrângă asupra copiilor.

– Uite ce-i, Rosina, ar fi fost neplăcut dacă erai de una singură, dar când va pricepe că stau pe întreaga perioadă a deplasării familiei Darfield în Papua, nu va mai avea obiecțiuni. Ce bine că mi-am dat demisia!

Rosina izbucni în lacrimi. Toată discuția contribui la cimentarea ideii că oribilul Barnabas era de fapt un monstru cu oarecare calități. Dar cu siguranță pompos, corpolent, prosper.

– Sunt lacrimi de fericire și de ușurare, fetițo, declară Rosina, ștergându-se la ochi. Că nu mai sunt singură.

– Ai face mai bine să-l suni pe nemernic, să scăpăm o dată. Ți-a acordat o săptămână și termenul aproape a expirat. E preferabil să-i spui că ai găsit ajutor decât să vină aici și să te găsească imobilizată pe canapea. Am să-l chem pe doctorul Mark și apoi poți să-l suni pe nepot, pe căpcăun.

Doctorul recomandă două săptămâni de repaus și apoi, un timp, economie la efort.

– Mare lucru să o ai la dispoziție pe domnișoara Marchant. Nici că se putea mai bine. Priscilla spera ca părerea să fie împărtășită și de Barnabas.

O auzi pe Rosina vorbind la telefonul de lângă pat, dar nu trase cu urechea. Vocea Rosinei căpătase accente îngerești. Ferească cerul ca „oribilul" Barnabas să dea buzna după-amiază, exact când copiii vor fi prinși în vreo luptă îndârjită, iar casa ar fi întoarsă pe dos.

Rosina o chemă. Nu părea deloc înspăimântată.

– Vine chiar acum să te cunoască. Când a auzit că e aproape o săptămână de când copiii sunt aici, a folosit niște cuvinte imposibil de reprodus. „Cine-i fata aia?" a strigat el. „Vreo zăpăcită la fel de nebună ca dumneata?" I-am replicat: „Nu, vai de mine, este fiica unui vechi prieten. N-am mai văzut-o de mult și m-a vizitat din întâmplare. Neavând nimic de făcut, s-a oferit să stea cu mine toate cele trei luni de vară. E foarte obișnuită cu copiii", am adăugat, „și le impune disciplină. Ca să nu mai spun că cei mici o adoră". Am impresia că te crede de vreo patruzeci de ani. Ce-ar fi să-ți pudrezi părul pe la tâmple, ca să-i confirmi bănuiala?

– Rosina! Ești incorigibilă. Aproape că-mi vine să-i plâng de milă nepotului. Totuși, sunt sigură că-l voi convinge de competența mea. Cel mai greu va fi să-i demonstrez că mă descurc cu tine. Așa că n-ar fi rău să mimezi un pic de nervozitate, ca și când ai fi sub papucul unei

asistente severe. Mă duc să culeg niște flori – cele din vază par cam ofilite. Bine că ai camera la parter, fiindcă nu se va schimba situația prea mult. După plecarea „oribilului" Barnabas, am să-ți improvizez un culcuș în salon. Dar nu sufla nici un cuvânt despre asta. Vreau să fie convins că nici nu-ți trece prin cap să te dai jos din pat. N-am putea inventa o carieră de asistentă medicală pentru mine?

O ajută pe Rosina să îmbrace cămașa de noapte, îi aranjă la spate un maldăr de perne roz și-i puse la îndemână un vraf de reviste și o fructieră plină. Apoi pregăti elegantul serviciu de ceai, scoțând argintăria pe o măsuță de nuiele împletite, făcând sandvișuri decorate cu felii subțiri de castravete și foi de salată verde, presărate cu frunze de pătrunjel; prăjitura cu cireșe, pe care o copsese de dimineață, fu tăiată în bucăți triunghiulare, alături de brioșele unse cu unt și fură scoase cele mai bune cești de porțelan chinezesc.

– Cât va fi de impresionat! zise Rosina. Deși aș fi preferat să pari nițel mai vârstnică. În rochia aia crem, cu epoleți castanii, pari o creatură de vis. Proaspătă și apetisantă.

– Bine că nu mă tem să fiu înghițită de Barnabas! Mă descrii ca fiind cam prea bună de mâncat!

Venise clipa întâlnirii cu oribilul Barnabas. Chiar cu mult înainte de întoarcerea copiilor. Bine! Se simțea degajată, elegantă și hotărâtă.

Un Jaguar nou-nouț se angajă pe alee. Normal să posede o asemenea mașină, desigur. Se opri în fața scării. Stând pe cea de-a doua treaptă, Priscilla se întoarse zâmbitoare.

Un bărbat, deloc trupeș, coborî de la volan, înaintă spre ea și urcă rapid cele două trepte. Apoi îngheță. La fel și Priscilla. Zâmbetul îi deveni grimasă.

Iată o întorsătură de roman! Nu era „oribilul" Barnabas, dar cât de mult și-ar fi dorit să fie. Aproape incredibil, dar în fața ei se afla domnul Lockhart! Cum o descoperise? S-o fi căutat acasă? Poate că-i ceruse Claricei adresa din Christchurch? Cum va reacționa oare?

În acea clipă, își dădu seama că el era la fel de surprins, că nu se așteptase s-o găsească acolo. O privea fix, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea cu ochii.

Ieșiră din nemișcare în aceeași clipă. Ea renunță să urce următoarea treaptă. Peter Lockhart își reluă înaintarea în direcția ei. Când ajunse mai aproape, Priscilla îi observă venele umflate pe gât, mărturisind mânie. Se opri din nou și spuse printre dinți:

– Nu mai înțeleg nimic. Ce naiba cauți în casa mătușii?

Priscillei i se păru că florile și copacii încep să se rotească și clipi rapid ca să înlăture senzația ametitoare. Stupefiată, întrebă:

– Casa mătușii? Este imposibil. Nu se poate ca „oribilul" Barnabas să fii dumneata!

Buzele lui se strânseră.

– Ba da. Peter Barnabas Lockhart, iar apelativul este glumeț n-a fost niciodată luat în serios. Dar de ce m-ai făcut să cred că ai fi plecată la Christchurch?

N-avea ce răspuns să-i dea.

– Aștept un răspuns, domnișoară Marchant. Ce naiba faci aici? Și cu ce scop m-ai lăsat să cred că ești plecată la Christchurch?

– Eu … eu … am crezut că e mai bine așa – dintr-o mulțime de motive – să las această impresie, să dau senzația de ruptură completă. Eu …

– Păi dacă ai atât de multe motive, ce-ar fi să-mi împărtășești și mie măcar unul? Unul singur, asta e tot ce-ți cer.

Și-ar fi dorit ca mintea ei să nu fi fost atât de paralizată, de incapabilă să formuleze un răspuns plauzibil. Dar ce anume ar fi sunat suficient de rezonabil? Cum să-i spună: „doream sa mă rup definitiv de serviciu fiindcă mă îndrăgostisem de dumneata"?

Avea gura atât de uscată încât degeaba încercă să înghită. Nu-și închipuise că ochii aceia albaștri ar fi putut fi la fel de reci și tăioși ca gheața. În cele din urmă, reuși să îngaime:

– Motivele mele sunt strict personale. Asta este singura explicație pe care o pot oferi.

– Asta nu-i explicație. Doar o accentuare a faptului că m-ai mințit. Probabil că ai trimis scrisoarea aia cuiva din Christchurch, ca s-o pună la poștă. De ce?

– După cum am mai spus, nu-ți pot dezvălui motivul.

– Prietena aceea știe de ce?

– Nu. I-am spus doar că vreau ca fostul șef să mă creadă plecată în nord. Îmi este foarte apropiată și n-a cerut lămuriri.

– Îți foarte mulțumesc, domnișoară Marchant! Altfel cine știe ce zvonuri ar fi putut lansa? Că sunt un șef fustangiu, insistent. Unui străin așa ceva i-ar trece prin cap. Nu te-ai temut că o să te creadă vicleană?

– Nu. Are încredere în judecata mea.

– Ce ciudat. Și eu am trăit cu senzația asta, dar exact când se părea că încep s-o cunosc mai bine pe austera mea secretară, iar ceea ce aflasem îmi plăcea, am ajuns la concluzia că nu pot avea nici un fel de încredere în ea.

Priscilla își mușcă buzele și, spre regretul ei, simți că va fi copleșită de lacrimi. Oribilul Barnabas observă. Ridică mâinile.

– Te rog, fără lacrimi. Se spune că-i arma contra căreia bărbații n-au nici o putere, dar asupra mea n-are efect.

– Ușor de priceput. Probabil că ai avut mult de-a face cu lacrimile… din partea răsfățatei și răzgâiatei Melisande. De nenumărate ori, am văzut-o bosumflându-se când îi refuzai câte ceva.

– Exact. Dar măcar Melisande nu se preface în halul ăsta. - Spune-mi, ești la fel de secretoasă cu toată lumea? De exemplu, cumnatul tău știe unde te afli?

– Da, desigur, răspunse privindu-l fix. După schimbarea expresiei lui, își dădu seama că acum o disprețuia mai mult decât oricând. De ce oare?

– Și surioara?

– Din nou da. Clarice îmi transmite corespondența. După părerea ei, sunt puțin cam nebună să renunț la o slujbă bine plătită pentru asta și e convinsă că purtarea mea irațională se datorează faptului că sunt o domnișoară bătrână. Ai auzit ce-am discutat cu bărbatul soră-mi. Căsătoria lor are mai multe șanse dacă eu dispar din peisaj, dar nu cred că-ți imaginai o ruptură completă. Intenționam să caut ceva de lucru la Christchurch, dar când am găsit-o pe Rosina cu trei copii pe cap, iar mama lor s-a declarat ușurată să-și lase progeniturile în grija unei persoane mai tinere, m-am răzgândit, considerând că era o ocazie

ideală. Mi-a fost scris să ajung aici în exact acest moment, când mă găseam la o răspântie a drumului vieții, iar Rosina avea nevoie de cineva.

– Pentru mine, aiurelile astea cu predestinarea n-au nici o semnificație. Sunt înclinat să consider că oamenii se folosesc de împrejurări pentru a-și atinge propriile țeluri, iar apoi bat câmpii despre faptul că așa le-a fost scris … când de fapt n-au făcut decât să-și urmărească scopul egoist. Pe tine te-a lăsat curajul – n-ai fost capabilă să rupi lanțul ancorei și să te avânți la apă adâncă. M-ai dezamăgit.

– Consider că aceste critici sunt o violare a vieții mele particulare, replică Priscilla, cu buzele strânse. Chestiunile astea n-au nici o legătură cu dumneata. Mă aflu la Taieri, la mai puțin de treizeci de kilometri de Roger și de Clarice. De fapt, ideea lui fusese să închiriez un apartament în altă suburbie, eu fiind cea care s-a gândit la o distanță mai mare. Numai că situația s-a schimbat. Am venit aici.

– Da, ai apărut aici. De ce? Cum s-au petrecut lucrurile? Și de ce mătușa nu mi-a pomenit numele tău? Ai amestecat-o și pe ea în această înșelăciune? Uite ce-i, pentru numele Domnului, explică-mi! Imposibil să-i fi spus Rosinei că lucrezi pentru mine, fiindcă nici nu știai că-i sunt nepot. Probabil din cauză că nu-mi spune niciodată altfel decât Barnabas. Dar nu te-a întrebat măcar unde ai lucrat înainte?

– Cred că ar fi mai bine să nu mă mai bombardezi cu întrebări. Sunt la fel de surprinsă. E vina dumitale. Am fost convinsă că distribui niște corespondență pentru Societatea Horticolă. Cum era să-mi imaginez că una dintre scrisori era adresată mătușii tale?

– Bineînțeles. Voiam să-mi înnoiesc ultimatumul – că dacă nu avea să renunțe la idee, aș fi discutat direct cu Zillah – adăugând încă vreo două motive pentru care ar fi trebuit să nu-și asume responsabilitatea. N-am văzut de ce să nu-i duci scrisoarea împreună cu celelalte.

– Ei bine, m-am așezat pe băncuța de dincolo de zid. Era un loc liniștit și doream să-mi pun gândurile în ordine.

– Asta pricep.

– Ce amabil din partea dumitale. Devii aproape uman, Barnabas.

– De ce nu-ți dezvălui în întregime gândul și nu-mi spui oribilul Barnabas?

– Păi, dacă știi ce-mi trece prin minte, poți adăuga singur adjectivul atât de potrivit, replică ea.

– Ar trebui să mă apuce râsul, atât este de copilăros, dar vreau totuși să aud din gura ta ce s-a petrecut, înainte ca draga mătușă să-și piardă răbdarea și să vină să afle de ce nu intru.

– Ah, nu poate. Nu ți-a spus la telefon?

– Ce nu poate? Ce să-mi povestească?

– Nu poate ieși. I s-a spart un vas de sânge. Este obligată să nu se miște. Ei, acum nu te bucuri că-s aici?

– Știam că se va întâmpla așa ceva! Mătușa Rosina nu-și simte vârsta. Alergătura după cei trei drăcușori … este de-a dreptul ridicol. Trebuia s-o pățească!

– N-a fost vina copiilor. S-a întâmplat înainte de venirea lor. Dacă e vina cuiva, atunci este a ta.

– Din cauza mea! Probabil că ți-ai pierdut mințile! Tu …

– S-a urcat în copac și a rămas blocată. Dacă nu i-ai fi spus că te aștepți să se cocoațe în copaci împreună cu copiii, nu i-ar fi trecut prin minte să încerce … așa că s-a hotărât să-ți demonstreze că este în stare, înaintea sosirii copiilor. Așa am găsit-o.

– Cum ai intrat?

– Stăteam pe băncuța de afară când am auzit-o blestem… strigând.

– Ai auzit-o înjurând. Îmi cunosc mătușa.

– Așa că m-am grăbit să-i sar în ajutor, luându-mă după sunetul vocii. Și am găsit-o, atârnând acolo.

– Atârnând? Credeam că a căzut, sau a avut un atac de apoplexie.

– Nu. Ar fi coborât singură la fel de ușor cum s-a urcat, dacă nu i s-ar fi agățat tivul rochiei într-un ciot. M-am urcat, trecând pe lângă ea, și am eliberat-o, asta-i tot. Iar Dougal a apreciat că n-ar trebui să rămână singură, pentru cazul că ar fi vreo afecțiune ascunsă.

– Adică, vreo zgârietură? Fiindcă asemenea incident n-avea cum să-i provoace alte neajunsuri.

– Ah, am căzut amândouă când aproape ajunsesem jos. Norocul Rosinei că a căzut peste mine. Dougal ne-a ajutat să ne ridicăm și ne-a condus în casă.

– Dougal MacNab? de ce nu s-a cocoțat el s-o salveze, dacă era de față? Pe cuvântul meu, dar rapidă mai ești! Ai și ajuns să folosești numai numele de botez al parohului.

Priscilla îi aruncă o privire.

– O tutuiesc și pe nevasta lui. Ei mi-au cerut – ăsta-i felul lor. Cândva, m-ai acuzat că aș fi prea formală în privința numelor. Acum…

– Într-adevăr. Dar nu-mi vine să cred …

– Dougal a ajuns exact în clipa în care cădeam din copac.

– Oricum, continuă el, nimic din toate astea nu explică de ce ai renunțat la o slujbă promițătoare, pentru o ocupație care nu-ți poate aduce prea mulți bani. Mi se pare că te-ai repezit la prima ocazie care îți permitea o oarecare distanțare, însă fără a fi prea departe!

Îi susținu privirea cu mai multă franchețe.

– Nu toată lumea se înghesuie după cele mai bine plătite slujbe. Mulțumirea sufletească poate fi mult mai importantă. Sau, dacă nu ea, atunci nivelul de stres, lipsa senzației de rutină și altele. La firmele mari, presiunea este foarte puternică.

– Dacă gândești astfel, firma Lockhart poate părea o cursă de șoareci. Desigur, toate activitățile economice sunt supuse competiției, totuși, nici eu nici tata nu ne-am preocupat exclusiv de profit.

– Nu mă refeream la felul în care administrați afacerea la firmă, pentru că îl consider optim. Doream să spun numai că n-am de gând să rămân secretară toată viața. Sunt recunoscătoare pentru retribuția bună. Aveam nevoie de ea când a murit tata, iar soră-mea era văduvă. Acum însă, în sfârșit, mă simt capabilă să încep să trăiesc pe propriile picioare, făcând ceea ce-mi place.

– Ce-ți place? Adică?

– În cazul meu, e vorba despre un hobby care s-ar putea dovedi ceva mai mult decât atât. Scriu – articole, scurte povestiri, din când în când poezie – pentru diferite reviste. Ca toată lumea, visez la clipa când voi avea timp să scriu o carte. Dacă găsesc o muncă mai puțin pretențioasă, pentru o vreme – în cazul de față trei luni – mi-aș putea îndeplini visul. Înainte ca soră-mea să se recăsătorească, tot timpul

liber mi-l petreceam îngrijind pajiștea și ocupându-mă de grădină. Ei, acum ești satisfăcut de motivul pentru care am preferat o slujbă care ar putea părea un pas înapoi?

– Îmi satisface curiozitatea în privința motivelor tale, dar nu-mi explică de ce ai găsit cu cale să mă înșeli.

– Ei bine, în direcția asta n-am ce să fac. Ți-am mai explicat că am rațiuni strict personale. Nu vreau să continuăm discuția – n-are de-a face cu dumneata. Ești doar fostul meu șef.

– Îți mulțumesc. Întotdeauna mi-am considerat angajații – în marea lor majoritate – ca fiind și prieteni. Chestia asta nu are doar darul de a mă dezgusta, mă și rănește. Mă mândream că apreciez corect caracterele oamenilor.

– În cazul acesta, domnule Lockhart, poate că doriți să vă returnez scrisoarea de referințe? Acolo se vorbea despre absoluta mea integritate. Ați putea modifica aprecierea în termeni mai puțin entuziaști?

– Este o propunere atât de ridicolă și de meschină încât nici nu merită răspuns. Am scris acolo ceea ce credeam valabil în acel moment, așa cum te-am cunoscut în calitate de patron. Faptul că acum am intrat într-un conflict personal n-are cum să schimbe aprecierea.

– N-avem nimic de-a face unul cu celălalt. Ți-ai spus părerea. S-o lăsăm așa.

– Ba avem. Ai grijă de sora tatei, pentru care sunt direct responsabil, câtă vreme mama și tata sunt plecați în străinătate. Cândva, s-ar putea să te întrebe unde ai lucrat înainte. Cred că cel mai bine ar fi să-i spunem chiar acum că ai fost angajata mea. Să vedem … e de așteptat că se va mira că n-am știut nimic, dacă i-ai spus că ți-ai trimis demisia printr-o scrisoare.

– Erai sarcastic fiindcă am pretins că sunt în Christchurch, dar se pare că nu ești străin de ajustarea adevărului astfel încât să servească propriilor tale interese. Ce exemplu de justețe!

– Situația este complet diferită. Mătușa părea absolut încântată de noua ei companioană. Fiica fostului ei avocat. Nu vreau s-o amărăsc. Cu toate că am fost împotriva venirii copiilor, acum sunt aici și părinții lor au ajuns în Papua. Cu siguranță, are nevoie de o mână de ajutor.

S-ar putea s-o afecteze gândul că prin intermediul ei am pierdut o secretară capabilă, dar nu putem face abstracție de situație. Însă ne este la îndemână să-i îndulcim pilula. Oricum, Melisande ne-ar da de gol.

– Melisande?

– Desigur, uneori, vine aici cu mine.

Bineînțeles. Prietena zăpăcită a nepotului Rosinei!

– În cazul acesta, spuse ea, întrucât se pare că am ajuns la un fel de compromis, propun să intrăm. Se va întreba ce te-a reținut. Putem ascunde că surpriza întâlnirii a dus la ceartă. Vom spune că ne-am minunat de coincidență.

– Foarte bine, domnișoară Marchant. Țin mult la liniștea mătușii.

Rosina stătea sprijinită pe pernă, purtând pe chip o expresie de copil în așteptarea unei surprize.

– Bună, dragă băiete, ce bine-mi pare să te văd.

– Zău? Se aplecă s-o sărute. Rosina, după moarte, n-ai nici o șansă să ajungi în rai. Am auzit din gura domnișoarei Marchant că vizita mea te îngrozea.

Ea îl privi cu franchețe.

– Aș fi fost speriată dacă nu reușeam. Însă acum nu mai este cazul. Copiii sunt aici și am avut teribilul noroc să dau peste domnișoara Marchant, exact atunci când aveam mai multă nevoie și gata să se înhame la o astfel de muncă.

– Într-adevăr liberă! murmură el, dar Rosina nu-i dădu atenție.

– A durat atât de mult până să intrați încât sunt sigură că ai avut timp s-o cunoști și nu vei mai avea nici o obiecțiune.

– Îi cunosc eficiența mai bine decât ți-ai putea închipui, mătușă. Fără să bănuiești, mi-ai șterpelit secretara. Coborând din mașină, am fost năucit să constat că domnișoara Marchant urca scara. Situația se datorează dorinței tatălui meu ca firma să fie întotdeauna condusă de un Lockhart și faptului că, în cerc intim, sunt cunoscut drept Barnabas. Știam că plecase în concediu, apoi am primit o scrisoare prin care mă anunța că vrea să plece de la firmă, dar nici nu mi-a trecut prin minte că răpirea a fost opera ta.

– Dragul meu! Nu poate fi adevărat! Vai de mine, probabil că te-am necăjit grozav? Dar cum …?

Priscilla îi veni în ajutor:

– Măcar dacă ți-aș fi spus unde am lucrat, Rosina – sau dacă m-ai fi întrebat …

– Mă bucur că n-ai făcut-o. N-aș fi găsit niciodată curajul să-i răpesc secretara. Și așa era destul de supărat pe mine și dacă și-ar fi închipuit că vreau să-i stânjenesc activitatea la birou, mânia lui n-ar mai fi avut limite.

Cu un gest deznădăjduit, Barnabas i se adresă Priscillei:

– Vezi la ce mă refeream? Pare îngrozită, dar face tot ceea ce i-a cășunat. Se întoarse spre mătușă, spunându-i cu prefăcută severitate: trăia cu impresia că sunt într-adevăr un individ detestabil … nepotul pe care nu-l cunoștea. M-a întâmpinat cu vorbele: „Dar n-ai cum să fii oribilul Barnabas!“ Îmi distrugi reputația, mătușico.

– Dar nimeni dintre cei care te cunosc n-ar spune că ești oribil, Barnabas, iar dacă domnișoara Marchant a lucrat pentru tine, n-are cum să nu știe cât ești de dulce.

– Dulce? Barnabas părea mai degrabă ofensat. Mătușă, nici un angajat nu-și consideră patronul dulce. Dar ia spune-mi, ce-i cu piciorul dumitale? L-a văzut Mark Gainsborough?

– O nimica toată, dragă băiete, ridică ea mâna a lehamite. O să trecă dacă mă odihnesc, iar Priscilla este născută să fie soră de caritate. Profit de ocazie să zac în pat și să citesc.

– O să-ți convină până când vei începe să te plictisești, replică el. În clipa în care doctorul va spune că poți să stai în picioare o oră, vei sta trei și te vei năpusti în grădină imediat.

– Ba nu, interveni Priscilla. Sunt și eu aici. Atâta lucru îți pot promite.

– Va aștepta să te întorci cu spatele și, ținând seama de prezența copiilor, va avea destule ocazii. Poate că până acum s-au purtat îngerește – probabil că Zillah i-a dăscălit – dar n-ai habar ce te așteaptă.

– Știe, Barnabas. Am avertizat-o înainte de sosirea lor. S-au dat deja în stambă, iar ea s-a descurcat, fără să-și piardă răbdarea.

– Adică i-a lăsat să-și facă de cap? comentă el stânjenit. În felul lor atât de neașteptat? Au nevoie de …

Rosina îl întrerupse:

– Au nevoie de o mână forte … și asta au căpătat. Aseară, Priscilla a descoperit că Nat nu-și făcuse temele. Cu o mutră îngerească, a pretins că avea de gând să se scoale mai devreme și să le facă dimineața. Ea a avut grijă să se țină de cuvânt, cu toate că la televizor era serialul lui favorit de desene animate. A boscorodit că era la fel de rea ca maică-sa, dar și-a făcut tema și încă bine. De acum înainte, va avea grijă să-și termine lecțiile înainte de începerea programului de la televizor. În ce-o privește pe Alicia … miza pe faptul că Priscilla nu va îndrăzni s-o pedepsească. Destul de repede a aflat că se înșelase. „Țin locul mamei tale" – o citez pe Priscilla – „așa că voi proceda la fel ca ea … am să te ating." Și a trecut la fapte … la fund, așa cum a rânduit Dumnezeu lucrurile.

Ochii lui Barnabas se opriră asupra Priscillei. Expresia lor era sardonică, de astă dată ușor de descifrat. Simți că roșește. Rosina spuse cu blândețe:

– Nu roși fiindcă te laud, draga mea. O fac numai ca să-l conving că ești persoana potrivită la locul potrivit și la momentul optim. Dragă băiete, dacă vei dori ca Priscilla să vină câteva dimineți să te ajute, după ce mă voi pune pe picioare, sunt gata să mă lipsesc de prezența ei.

– Drăguț din partea ta, dar o dată ce un angajat a plecat, sunt convins că e bine să rămână departe. Este o postură foarte neplăcută pentru ei.

– Poate că-i valabil pentru unii angajați, dar nu se potrivește în cazul Priscillei. Ea este personificarea integrității, n-ar da rasol.

– Sunt convins de integritatea ei. N-ar deranja nici un fir de praf. Uită-te la ea. Ți-ai putea închipui că este șocant să-l întâlnești pe nepotul noului patron și să constați că-i una și aceeași persoană cu fostul șef. Dar ea este mereu neclintită.

– Nu-i așa că am fost șmecheră la telefon? zise Rosina. Am descris-o ca fiind mai vârstnică. Chiar i-am sugerat să-și pudreze părul la tâmple, să pară cărunt. Totuși, n-a făcut-o. Te-ar fi scos din fire să constați că propria secretară vrea să-ți joace o asemenea festă. Ah, dragă, tocmai mi-a venit în minte! Priscilla, dacă ai fost secretara lui, înseamnă că ai renunțat la un salariu fabulos în favoarea unei remunerări mai mult simbolice. De ce?

În mod ciudat, cel care salvă situația fu Barnabas. Interveni prompt:

– Nu știai că scrie? Nuvele, articole, poezii, a cochetat cu toate genurile. Are ambiția să scrie un roman – în fine, o carte. Activitatea de la firmă nu-i lăsa suficient timp. De mult timp voia să-și caute un serviciu cu jumătate de normă, ceva care să-i permită să-și împlinească visul. Așa că, aici, sunt convins că-și va putea rezerva o oră sau două pe zi.

Rosina se arătă consternată.

– Dragă Priscilla, ce situație frustrantă pe capul tău! Dar s-ar putea să treacă mai repede decât crezi. În cazul acesta, va trebui să-ți lăsăm libere câteva ceasuri în fiecare dimineață.

– N-are nici o importanță, replică Priscilla în grabă. Domnule Lockhart, n-ar fi trebuit să vorbești. Am toată viața în față să-mi împlinesc visele. Aceste trei luni vor fi o perioadă de provizorat. Câtă vreme stau aici, am să întocmesc schița viitoarei cărți și mă voi apuca de scris abia după ce plec. Apropo, nu este vorba de un roman, ci de o carte pentru copii, așa că prezența celor trei îmi furnizează material de primă mână. Ieri, pe când făceam cumpărături în sat, mi-a venit o idee. Mi-aș putea vinde apartamentul din oraș și aș putea cumpăra una dintre căsuțele de pe strada principală, pe care s-o amenajez ca refugiu de creație. Pe timpul cât stau aici, este posibil să-mi găsesc ceva de lucru la unul dintre magazine. Se opri și i se adresă Rosinei: Ce s-a petrecut? Arăți de parcă tocmai ai fi câștigat premiul cel mare.

– Fii atentă, Rosina! mârâi Barnabas. Domnișoara Marchant nu te cunoaște atât de bine ca mine. Uitătura asta îmi provoacă neliniște. Seamănă perfect cu acea privire prevestitoare a Aliciei. Cea care anunță o năzdrăvănie … și întotdeauna ne afectează cumva.

– Cum poți să spui așa ceva? Doar n-am nouă ani, am depășit șaptezeci și chiar cu mult. N-are nimic de-a face cu tine.

– Dacă e vorba despre dumneata, mă interesează și pe mine.

– Nu și asta. Priscilla ar putea să stea la Thistledown House. Vreau să spun, atunci când vrea să scrie. Biroul lui Manuel i s-ar potrivi ca o mănușă. Câtă vreme copiii sunt aici, s-ar putea să nu aibă cine știe ce timp, dar după aceea ar fi perfect, soluția tuturor problemelor noastre. În cazul acesta, nu va mai trebui să te îngrijorezi din cauza mea.

– Thistledown House? Vreo casă pe care o aveți în sat?

– Este cabana, îi explică Rosina. Încă n-am avut vreme să ți-o arăt. Manuel a construit-o ca să avem unde să ne retragem când am fi devenit prea bătrâni să întreținem casa asta mare și grădina, dar a murit în plină putere, Dumnezeu să-l aibă-n pază, la șaizeci și opt de ani, când vârsta nu-i provocase încă nici un neajuns. Idealul ar fi fost ca Barnabas să se însoare și să-și aducă mireasa la Jesmond Dane, dar acum nu prea mai sunt speranțe.

– Cum adică? interveni Barnabas. La doar treizeci și doi de ani nu pot fi considerat un burlac înrăit!

– Nu, dar se pare că iar te prostești cu Melisande și cred că nu ți-o închipui stabilindu-se aici, nu-i așa?

Priscilla simți că se mersese prea departe. Prea multă franchețe din partea Rosinei. Dar Barnabas izbucni în râs.

– Uită-te la figura domnișoarei Marchant! I-ai luat maul. Își dorește să nu fi fost de față.

– Într-adevăr, replică Priscilla cu ardoare. Aș prefera să vină copiii. Ah, parcă-i aud … Domnule Lockhart, n-ar mai fi decât o problemă. Deocamdată, mă descurc de minune. Sunt plini de energie, uneori poznași,alteori drăguți, dar pot fi struniți. Nu încearcă să obțină simpatie pe motiv că părinții lor sunt departe, mai ales din cauză că Rosina le dă sentimentul că sunt iubiți și bineveniți. Nu vreau să se simtă necăjiți. Dacă nu vă face plăcere prezența lor, ar fi mai bine să vă scurtați vizita. Iată! Păreți o familie obișnuită să vorbească pe șleau. De dragul copiilor, sper să acceptați și din partea mea aceeași abordare directă.

Capitolul 4

Momentul următor se dovedi foarte descumpănitor. Copiii năvăliră în cameră mai entuziasmați decât de obicei și se aruncară asupra lui Barnabas.

El le ieșise în întâmpinare, cu brațele larg deschise. Alicia îl prinse pe după gât.

– Unchiule Barney, ți-am văzut mașina cea nouă. Nat a zis că numai tu puteai să ai asemenea mașină. Îl sărută cu frenezie și, în ciuda acadelei începute pe care o avea în mână, el nu păru să fie mai puțin încântat. Băieții se mulțumiră cu câte o îmbrățișare, iar Tim spuse:

– Mașina e grozavă. Putem să ne urcăm în ea?

– Desigur. Vin după voi într-o clipă. Alicia, ai batistă? N-ai vrea să-mi ștergi urechea stângă? Altfel, la noapte am să mă lipesc de pernă.

– Nu te speli pe față înainte de culcare?

– Ba da, dar dacă n-o să fac duș, mi-e teamă că n-o s-o mai găsesc. Dimineața, am mare grijă de urechi. Domnișoara Marchant poate să vă spună.

Pentru moment, cei trei rămaseră tăcuți. Apoi explodară:

– Domnișoara Marchant? Priscilla? Dar ea nu stă cu tine.

Ochii albaștri ai lui Barnabas erau jucăuși, când întâlniră privirea Priscillei, pe deasupra creștetului bălai al Aliciei.

– Nu, dar mi-a fost secretară și toate secretarele se uită cu atenție la urechile șefilor când scriu după dictare.

– De ce nu ne-ai spus că ai lucrat pentru el? întrebă Timothy.

– Întotdeauna i-am spus patronului „domnul Lockhart", iar alții îl strigau „domnul Peter", răspunse ea. Așa că n-aveam habar că unchiul Barney este una și aceeași persoană cu fostul meu șef. Cred că nu sunteți rude, nu-i așa? N-am putut să fac nici o legătură între numele voastre și al lui.

– Nu, nu suntem rude, ci amici, zise Barnabas. Dar uneori, prietenii sunt mai apropiați ca neamurile.

– Vreau să spun că nimeni n-a menționat numele Lockhart, replică Priscilla.

– Îmi place cuvântul „amici", declară Alicia. Asta înseamnă că sunt amica ta, nu-i așa, unchiule Barney?

– Sigur că da, aprobă el. Hei, cine-i la ușă? O altă fetiță de vârsta Aliciei își făcuse apariția.

– Este prietena mea, Nerolie Palmerston. Ai ei abia s-au mutat în Fair-acre, așa că nu prea știe pe nimeni. Întră, Nerolie. Aceștia sunt mătușa Rosina, unchiul Barney și Priscilla, care o ajută pe mătușa să aibă grijă de noi. Poate și ea să fie amica noastră, unchiule Barney?

– Desigur. Salut, Nerolie, vino înăuntru. Unde ai locuit până acum?

– Am stat în Christchurch. Tata a fost numit diriginte de poștă aici. Alicia a spus că nu deranjez dacă vin cu ea.

Rosina răspunse cu afecțiune:

– Sigur că nu. Alicia și băieții pot aduce acasă orice prieten.

Alicia interveni nerăbdătoare:

– Poate căpăta o gustare mare? Știu că n-avem voie mai mult de două sandvișuri. N-a prea avut ce mânca la prânz.

– Cred că azi putem renunța la acea regulă, având în vedere că aveți un musafir, spuse Rosina. Dar mâncați acum și nu pierdeți vremea până la masa de seară. Priscilla v-a pregătit ceva foarte bun.

Alicia nu lăsă să-i scape ocazia.

– N-ar putea rămâne și la cină? Ar fi o schimbare plăcută pentru ea.

– Nu în seara asta, interveni prompt Barnabas. Mătușa Rosina s-a lovit la picior și trebuie îngrijită la pat, iar asta înseamnă muncă suplimentară pentru domnișoara Marchant. Când mătușa va fi din nou pe picioare, poți să-ți aduci prietenii la masă.

Priscilla deschisese gura să protesteze, dar o închise la loc, prinzând semnul lui. Nu trebuia să i se mai opună. Spuse în schimb:

– Haideți la bucătărie sa luați gustarea, iar apoi puteți sa ieșiți în grădină, la joacă.

Când reveni în salon, Barnabas i se adresă:

– Mă bucur că te-ai prins. Nerolie va deveni probabil animalul de companie al Aliciei. Prezintă toate semnele – un aer de patetism, sfiiciune.

– Ce vrei să spui? E o fetiță cuminte, mai timidă la prima vizită într-o casă străină și este mult prea bine îmbrăcată ca să fie o copilă neglijată.

– Ai să vezi. Alicia este atât de atașată de cauzele fără speranță și gata să sară în ajutorul celor năpăstuiți, încât îi face pe ceilalți copii să încerce să profite. Îmi închipui că, dacă Nerolie a avut parte de un prânz mai sărăcăcios, s-a bucurat în schimb și de bună parte din al Aliciei.

– Cred că suferi de o imaginație prea bogată, domnule Lockhart. Sunt capabilă să apreciez lucrurile de una singură. În familia mea au fost trei copii și practic i-am crescut pe fiul și pe fiica soră-mi.

– Și ce părere avea sora ta?

– Domnule Lockhart … nu-mi place cum sună. N-am încercat nici un moment să iau locul mamei lor, dar Clarice era văduvă și, în unele domenii, am încercat să suplinesc lipsa tatălui.

– Nu întotdeauna este înțelept, aprecie el. Devii sprijin, așa că tinerii se obișnuiesc să fie cocoliți. Asta este necazul cu Alicia. Se bate pentru cauzele altora, astfel încât aceștia pierd obișnuința de a-și apăra propriile interese. După mine, ar fi preferabil să fie lăsați să-și dezvolte abilitățile. Rezultatul poate fi crud. În contrast cu o personalitate puternică, devin și mai fragili. Așa că n-o încuraja pe Alicia.

Rosina își privea nepotul.

– Nu te-am mai auzit vorbind astfel, Barnabas. Ești oribil!

– Cu certitudine, interveni Priscilla poznaș. Dar când, șocată de întâlnirea neașteptată cu fostul patron, i-am spus: „Nu se poate să fii oribilul Barnabas!“ mi-a răspuns că-i un atribut glumeț, neserios. Acum, încep să nu mai fiu sigură.

Rosina îi luă vorba din gură.

– Și dacă nu renunță să-mi critice ajutoarea providențială, voi îmbrățișa aceeași părere. Barnabas, vorbeai despre o familie a cărei situație ți-e necunoscută, iar vorbele tale sunau a critică. Nu mai vreau să aud așa ceva. Chiar dacă deocamdată depind de Priscilla, situația nu se va permanentiza. De obicei, alții îmi caută sprijinul. E o chestiune de întâmplare.

– Întâmplare? Dragă mătușico, ești ca un greiere … ce vrei să spui?

– Există momente când fiecare ajunge la ananghie. Atunci avem nevoie de ajutor. Fără discuție că așa s-a întâmplat și cu sora Priscillei. Acum s-a remăritat. Priscilla are prea multă judecată să nu se retragă. Barnabas, te rog du-o până la Thistledown House și arată-i biroul lui Manuel, înainte ca cei mici să-și termine gustarea. Acum e momentul. Hai, plecați!

Barnabas se înclină în semn de supunere.

– Te ascult. Sper să-mi dai o notă bună – trebuie să-ți reintru în grații. Domnișoară Marchant, vă pot escorta spre sălașul viitoarelor inspirații literare?

– Bine … numai să nu dureze prea mult. Nu vreau ca mătușa să rămână cu copiii pe cap.

Trecură prin camera de joacă și o luară printr-un crâng încântător, în care răsuna ciripitul păsărelelor și susurul unui pârâu. Traversară un podeț în arc, intrând parcă pe domeniul armoniei depline.

– Îmi pare rău să abuzez astfel de timpul dumitale, domnule Lockhart, declară ea, mai ales că este zi plină de lucru. Am să mă mulțumesc cu o vizită rapidă, apoi vei putea pleca.

– Cât de descurajator! zâmbi el. Rolurile noastre par să se fi schimbat. Cu membrii familiei regale sau cu patronul nu se face să te porți așa. Ah, nu-mi spune că nu-ți mai sunt șef. Aici, sunt ca acasă. Oricum, astăzi mi-am luat liber. Rămân la ceai – Rosina m-a invitat.

– Deci graba cu care ai alungat-o pe Nerolie, nu demonstrează decât că nu te simți în stare să suporți patru copii!

El izbucni în râs.

– Haide, domnișoară Marchant, ai văzut doar cum m-au întâmpinat! N-am să-ți pot uita expresia. Recunoaște.

– Vai de mine, sunt absurdă. Parcă aș avea iar nouă ani și m-aș ciondăni cu Andrew. Chiar fără motiv.

– Ce vrei să spui?

Răspunse fără să se gândească.

– Erau certuri fără însemnătate. Așa fac toți copii.

– Exact. Nici între noi nu există o dușmănie adevărată, ceea ce-i absolut normal.

Dintr-o dată Priscilla se simți cuprinsă de stânjeneală. Își dăduse demisia de frică să nu-și dea pe față sentimentele față de el. Dar acum ajunseseră să aibă o relație mult mai intimă. Nu trebuia să devină prea prietenoasă. Așa că spuse:

– Situația era diferită. Andrew și cu mine eram frate și soră, aveam încredere unul în celălalt. Pe dumneata însă, te-am dezamăgit. Spuneai că nu mai poți să mă crezi. De dragul Rosinei, trebuie să afișăm o aparentă amiciție, dar te vei întreba mereu de ce am încercat să te fac să crezi că aș fi plecat la Christchurch. Iar eu n-am nici o intenție de a-ți explica …

– Ah, cred că știu ce motiv ai avut.

Priscilla roși violent.

– Ah, renunță la atitudinea de vinovăție, continuă el. M-am purtat sever. Recunosc. Dar ce drept aveam să te judec? În mod vizibil, ai o mulțime de probleme personale încurcate, dar sunt sigur că ai și tăria de caracter de a le înfrunta. În privința asta, nu m-ai dezamăgit.

Își continuară drumul în liniște, până ajunseră la cabană. Tufe de geranium roșu-aprins străjuiau intrarea, iar băncile din grădină erau înconjurate de diverse sortimente de ierburi medicinale. Pe o parte, aleea ce mărginea construcția se pierdea printre fucsii, iar pe cealaltă, puteai vedea toate soiurile de copăcei și tufișuri de primăvară: aluni, cireși, merișori, piersici, pruni, liliac, flori de mai.

– De unde vine numele de Thistledown House? întrebă Priscilla.

– Se datorează unchiului Manuel. Ca toți grădinarii, ducea o luptă continuă împotriva ciulinilor și păpădiilor, dar recunoștea că toamna au un colorit magic. Așa că și-a spus că se potriveau foarte bine cu toamna vieții pe care urmau s-o petreacă aici.

Glasul Priscilei tremură puțin.

– Dar n-au mai apucat … cel puțin, nu amândoi.

– Așa-i, dar acest loc amintește atât de mult de Manuel încât, când va veni vremea să se mute aici, Rosina se va simți ca și când i-ar fi alături. Vezi tu, și el era scriitor – cărți de grădinărit. Aici își avea biroul. Rosina invita mereu o mulțime de oameni la Jesmond Dane. În felul acesta, Manuel reușea să-și asigure singurătatea necesară.

– Bineînțeles, îi plăcea vechea casă. Acolo se născuse. Totuși, credea că spre sfârșitul vieții s-ar fi putut dovedi prea mare. Din păcate, copiii lor n-au putut să se stabilească aici, carierele îndepărtându-i, deși toți revin din când în când. Dar în curând, Rosina va fi prea bătrână. Cu puțină vreme înainte de a muri, Manuel mi-a spus: „simt că tu vei ajunge să locuiești la Jesmond Dane, Barnabas. Sper să alegi o persoană asemănătoare Rosinei.

Înghițind în sec, Priscilla spuse:

– Ziceai că Manuel s-a născut aici? Ce ciudat, eram convinsă că Rosina a fost …

– De ce?

– Din pricina numelui … al ei și al tău. Lockhart e asociat cu zona Newcastle-upon-Tyne din Northumberland, iar Jesmond Dane este una dintre atracțiile locale. Și totuși, Rosina îți este mătușă. Cu Manuel esti rudă prin alianță.

– Pe timpuri, se numea simplu conacul Dane, datorită monumentului Liberty Dane aflat pe aceeași stradă. Manuel i-a adăugat la nume Jesmond, datorită legăturilor soției sale cu Newcastle. Ea s-a născut aici, la scurt timp după ce părinții au părăsit Tyneside. Bunicul a emigrat de tânăr și a început cu un mic magazin. Dar cum se face că știi atâtea despre Tyneside?

– Fiindcă și tata provine tot de acolo. Stăteam împietrită în poala lui, ascultându-i poveștile despre marele zid roman, despre nevestele de pescari, despre motoarele cu aburi și despre docuri. Am fost crescută în spiritul tradiției din Tyneside. Ca urmare, a devenit un subiect comun de discuție pentru Rosina și pentru mine.

– Ți-a povestit cum l-a cunoscut pe Manuel?

– Nu, dar spunea că se știau din copilărie.

– Venise să viziteze așezarea, împreună cu părinții. A colindat până s-a rătăcit. Avea numai șapte ani. Era foarte cald și i se făcuse sete. Catarama de la un pantof se desfăcuse și-i provocase o bășicuță. Își târșâia picioarele prin praf, plângând, apoi a găsit zidul de înprejmuire și a priceput că se afla în apropierea unei case. Dar zidul era prea înalt, iar poarta solidă nu-i lăsa nici o speranță de escaladare, așa că s-a așezat pe jos și a început să strige. Manuel avea cincisprezece ani și tocmai curăța niște copaci din grădină, așa că a ieșit și i-a sărit în ajutor. A dus-o înăuntru, la maică-sa, care a tratat-o cu o prajitură și un pahar de răcoritoare. Au aflat la cine veniseră în vizită, au sunat și au întrebat dacă puteau s-o rețină la ceai, iar apoi familiile s-au împrietenit.

– Probabil că a fost grozav pentru Rosina să crească în preajma eroului ei, Manuel – presupun că așa au stat lucrurile la început – apoi să se îndrăgostească de el și să fie la rândul ei iubită. Cât de idilic evoluează unele povești de dragoste!

– Ei bine, e simplu să-ți imaginezi că alții au parte de relații ideale. Dar cine poate ști cu certitudine? Or fi avut parte de destule neînțelegeri. N-am auzit nimic în această privință, dar e posibil ca Manuel să nu fi fost chiar așa de încântat de o fată de numai paisprezece ani, când el avea deja douăzeci și doi. Poate că Rosina l-a iubit fără speranță ani în șir. Probabil că i-a fost foarte greu. Sentimentele ei nu cunosc limită și sunt profunde.

Evident, nu-și dădea seama de efectul acelor vorbe asupra Priscillei, care se găsea într-o situație similară.

Râse scurt, stânjenit.

– Mă vei considera romantic. Ei bine, chiar sunt, când vine vorba despre mătușa mea. La un moment dat, mama a fost foarte bolnavă timp de șase luni și a fost internată, așa că tata ne-a adus aici. Rosina ne-a copleșit cu afecțiune. Râse din nou. Oricum, probabil că Manuel a resimțit greutatea. Ea a fost întotdeauna o strengăriță, de tânără, martor mi-e Dumnezeu. Și chiar dacă au ținut mereu unul la celălalt, nu înseamnă că au fost mereu pe aceeași lungime de undă. Desigur, este plăcut să ai mereu un sprijin la greu … dar asta le îndeamnă pe

multe fete să se mărite prea devreme, iar dacă din întâmplare trece un timp până să găsească un pretendent, pe la douăzeci și cinci de ani încep să se considere fete bătrâne și se reped la prima ocazie de fericire care li se prezintă, în loc să aștepte să le vină vremea.

– Vorbești de parcă ai fi afectat profund, spuse Priscilla, privindu-l fix. Sper să nu mă consideri indiscretă, dar mi se pare că așa ceva s-a întâmplat cuiva de care ești foarte atașat, cum ar fi o soră, sau o verișoară foarte apropiată. De parcă s-ar fi mulțumit cu prea puțin. Numai că e foarte dificil să știi ce a atras-o. De curând, m-am gândit la problema asta, când am dat peste un citat din Barrie: „Dragostea nu este oarbă; e doar un simț suplimentar care ne ajută să cântărim valoarea celorlalți. „Ce părere ai?

Privind-o cu atenție, el răspunse:

– Cred că-i valabil și e bine de ținut minte, numai că mă gândeam la cu totul altceva – la cineva care s-a implicat când n-ar fi trebuit. Ah, știu că ceea ce este interzis ne atrage, dar nu-i întotdeauna înțelept să ne grăbim să desconsiderăm piedicile ivite-n cale … sau să le înlăturăm.

Priscilla se simți stânjenită. Probabil că nimerise peste un secret de familie. Drăguț din partea lui că-i dezvăluise atât de mult, dar nu se cădea să-i încurajeze confidențele. Uneori, oamenii au încredere, iar apoi ajung să-l dușmănească pe cel în fața căruia și-au deschis sufletul. Schimbă subiectul în grabă:

– Nu intrăm? N-aș vrea s-o las pe Rosina singură prea mult timp.

Totuși, îndată ce ușa fu descuiată și intrară, uită de trecerea vremii. Pătrunseseră direct într-o încăpere vastă, cu o pardoseală lustruită, acoperită cu piei de oaie, în tonuri naturale de auriu, maro și crem. Peretele îndepărtat era aproape exclusiv realizat din sticlă și dădea spre un desiș de copaci, lăsându-ți impresia că te afli în mijlocul pădurii. Grinzile acoperișului erau vizibile în centru, iar pe fiecare latură a încăperii exista câte o scară în spirală din lemn natur, lustruit, prins în fier forjat, ducând la niște balcoane interioare, din care se ajungea în câte două camere.

Barnabas arătă spre cea din dreapta.

– Acolo erau încăperile de oaspeți, pregătite pentru vizitele nepoților. Pe stânga, există un dormitor și biroul lui Manuel. Hai să vezi. Pe ambele balcoane există câte o baie și de sus poți observa planul bucătăriei, dincolo de barul care o separă de salon.

Dormitorul era dotat cu un pat larg, la căpătâiul căruia se afla o bibliotecă bine garnisită. De la fereastră, era vizibil un cot al râului și câmpurile însorite ce se terminau cu panta lină a Liberty Hill.

Apoi, el deschise ușa biroului lui Manuel, iar Priscilla scoase o exclamație de încântare.

– Ce încăpere splendidă! spuse ea, intrând. Cele două ochiuri de fereastră dădeau spre aceeași priveliște însorită, dar de aici era vizibilă și o căpiță de fân, precum și două grămezi de ovăz, străjuite de sperietori de ciori; împrejur, păsteau niște oi și în depărtare, spre sud, se zărea întregul ținut Maungatuas.

Lângă fereastră, era așezat un birou mare, acoperit cu piele uzată. Sugativa era imaculată, iar tăblia abia susținea teancul de cărți de grădinărit. Lateral, se găsea un birouaș făcut parcă pentru Rosina. Existau și câteva fotolii, precum și niște scăunele de lemn menite să ușureze accesul la rafturile de sus ale bibliotecii care acoperea ceilalți trei pereți, cu excepția câtorva goluri în care atârnau niște acuarele. Acestea erau minuțios și splendid executate, reprezentând o jumătate de duzină de fucsii, o azalee, atât de realist pictate încât, intrând în încăpere, aveai senzația că erai brusc transportat în timp, înapoi spre primăvară; mai puteai vedea o cineraria care lăsa impresia unor ametiste și safire răspândite în umbra copacilor, câteva schițe de muguri de salcie, niște mâțișori de mesteacăn argintiu și scorburi de sicomor.

– Ah, este minunat, se entuziasmă Priscilla. Manuel a folosit aceste schițe în cărțile lui de grădinărie? Dacă da, mi-ar plăcea să-i răsfoiesc lucrările. Mă întreb de ce n-am făcut-o niciodată. Până să primească răspuns, se și întorsese spre alt petec de perete, acoperit de picturi. Păi, trebuie considerat un fel de artist local … aceste desene reprezintă chiar esența zonei. Iată și Thistledown House… încântător! Aceasta este strada, cu zidul care a fost dărâmat și mutat și refugiul. Ar

fi trebuit s-o picteze și pe micuța Rosina, târșindu-și picioarele. Ah, ce stupizenie din parte-mi … pe vremea aceea nu exista nici o băncuță. Cine-i artistul, Barnabas?

Vorbind, se apropie de tablou pentru a descifra semnătura. Întrucât el se mulțumise să râdă, citi cu voce tare:

– Barnabas Lockhart! Uluitor!

– Ce-i de necrezut? Un negustor n-are voie să se distreze desenând?

– N-am vrut să spun așa ceva. M-a uimit doar faptul că n-am avut habar. Toată viața am trăit în Dunedin. Acestea nu sunt lucrări de amator, Barnabas. Probabil că ai expus și ai vândut. Cum se face că n-am știut?

– Este un simplu hobby, scutură el din cap. N-am participat la nici o expoziție. Îmi lipsește timpul. Magazinul și proprietatea mi-l răpesc în mare parte.

– Este un gest criminal să lași în anonimat asemenea talent. Ar trebui ca ceilalți oameni să aibă ocazia de a se delecta.

– Am mai făcut câteva tablouri pentru prieteni. Am avut și marea satisfacție de a fi acceptat ca ilustrator al cărților unchiului Manuel.

– Deci ești profesionist … iar eu mă dădeam mare că te-am descoperit! Ai fost deja publicat.

– Nu-ți cere scuze – mi-a făcut plăcere. Adică, să-mi admiri lucrările, înainte de a ști cine le-a pictat. În tinerețe, când mama și tata se lăudau cu desenele mele în fața vizitatorilor, eram stânjenit. Prietenii și cunoscuții se simt obligați să se arate încântați. Gusturile oamenilor sunt atât de diferite.

– Hmm. Dacă a existat cineva căruia să nu-i placă, acela avea gusturi îndoielnice. Ar fi ca și când ar declara că nu-i plac grădinile, iar eu n-am întâlnit încă o asemenea persoană.

Priscilla se apropie de birou și-i mângâie tăblia. Barnabas Lokhart spuse:

– Crezi că ai putea scrie aici?

– Da, nu-i vorba doar de necesara solitudine, ci și de personalitatea stimulatoare a Rosinei și de neașteptatele ghidușii ale

copiilor. Cred că este imposibil să creezi rupt de viața reală. De fapt, știu că scriitorii au obținut cele mai bune rezultate înconjurați de familie, fiindcă au fost stimulați de cel mai mare dușman, trecerea timpului.

– Cum spuneam, timpul le rezolvă pe toate. Mi-ar plăcea să constat că munca depusă aici te va absorbi suficient, încât să nu dorești prea des să-ți vizitezi sora.

– Hotărârea mea nu va slăbi. Mi-am dat seama că fiecare trebuie să-și trăiască propria viață. După ce copiii se vor întoarce la casa lor, n-am să accept oferta amabilă a Rosinei, de a rămâne aici. Probabil că voi pleca.

În acel moment, cei patru copii năvăliră pe ușă și începură să strige:

– Putem urca? Vrem să-i arătăm cabana lui Nerolie.

Priscilla se bucură. Nu voia să se certe iar cu nepotul Rosinei.

– Da, haideți sus. Tocmai vizitam biroul. Vreau să scriu niște povești pentru copii și, după ce mătușa Rosina se va pune pe picioare, voi profita de timpul în care sunteți la școală.

Ochii Neroliei se măriră.

– Ce grozav să cunoști pe cineva care iubește copiii suficient încât să scrie pentru ei. Ai vreo carte deja publicată?

– Numai câteva scurte povestiri, în almanahuri de Crăciun. Le am la mine, daca vrei să le citești. Dar trebuie să ai mare grijă de ele.

Alicia se vârî în vorbă.

– Va trebui să le citească aici. Părinții îi interzic să citească la culcare. Este obligată să stingă lumina înainte de a se urca în pat. După mine, asta este o cruzime!

– Alicia, nu prea e cinstit, interveni Barnabas. Poate că Nerolie are permisiunea să se uite la televizor mai mult decât voi. Ar fi bine să-ți amintești că și părinții tăi au scurtat timpul de lectură când ați stat mai mult la TV. Îți interzic să pomenești despre asta domnului sau doamnei Palmerston. Elanurile tale revoluționare sunt un pericol pentru ceilalți. Acum, vizitați Thistledown, iar apoi am s-o duc pe fetiță acasă, în sat. Mama ta știe că ești aici, Nerolie?

Bineînțeles că Alicia răspunse în locul ei.

– Știe, fiindcă ne-am întâlnit cu ea la ieșirea de la școală, dar oricum nu-i pasă.

– Haide, oftă Barnabas, vârâți-vă nasurile aici, apoi mergeți în celălalt balcon ca să cercetați și camerele alea. Pe urmă, afară cu voi. Domnișoară Marchant, ai grijă la parchet, este foarte alunecos.

– O cheamă Priscilla, îl corectă Alicia.

– Cred că am să plec la magazin, continuă Barnabas. Bun … Priscilla, dorești ceva de acolo pentru cină?

– Nu, Mulțumesc. Am curățat fasole din grădină și, după prânz, am tăiat niște cartofii. Ghiveciul este de mult gata. Sper să-ți placă.

– Ce avem la desert?

– Plăcintă cu rubarbă. Se face repede și ușor. Și crește din abundență în grădină.

– Bine, copii, hai s-o adunăm și s-o spălăm. Apoi o s-o duc acasă pe Nerolie.

Cu regrete în privire, fetița spuse:

– Sună delicios. Altă dată, când am să pot rămâne la ceai, mai faci? M-am cam săturat de orez, tapioca și sago.

Priscilla răspunse sec:

– Ei bine, toate astea îmi plac, numai că gătitul ar dura prea mult. Poți veni marți. Am s-o sun pe mama ta.

Faptul că nu-i lăsă pe ceilalți să-l însoțească, i se păru o cruzime din partea lui. La întoarcere, o luă deoparte pe Priscilla.

– În locul tău, aș sta cu ochii pe noua protejată a Aliciei. Casa doamnei Palmerston este ordonată, ținând cont că s-au mutat de numai o săptămână. M-a invitat în bucătărie, întrucât făcea un sufleu de lămâie și nu voia să se turtească. Nerolie a zbughit-o în casă. Cred că nu i-a prea convenit. N-aș vrea să-ți stea pe cap.

Își spălă păcatele, luându-i pe copii la o plimbare de câteva mile cu mașina cea nouă și arătându-le băieților dotările de ultimă generație. Mâncă pofticios, își ajută mătușa să se întoarcă în pat, le spuse copiilor să ajute la spălatul vaselor și plecă la magazin.

Priscilla se simți pierdută. Își dăduse demisia ca să scape de el, iar apariția lui la Jesmond Dane, ca membru de familie, nu trebuia să-i saboteze hotărârea.

Capitolul 5

În următoarele zece zile, Nerolie deveni o obișnuită a casei, însă Priscilla se bucura. În felul acesta, Alicia nu putea pleca de acasă, motiv de mulțumire, fiindcă prefera s-o aibă sub ochi în permanență.

Rosina își revenise și nu prezenta vreun simptom de sechelă permanentă. Cu excepția telefoanelor zilnice, Barnabas le lăsase-n pace, lucru pentru care Priscilla îi era recunoscătoare. Magazinul era cuprins de febra reducerilor de preț de sfârșit de februarie, pentru a scăpa de articolele de vară, iar la fermă, avea necazuri cu mieii. Mai devreme, avusese loc o grevă a sindicatelor din industria cărnii și neplăcut era că, între timp, mieii crescuseră prea mult pentru a mai merge la export.

Evitase să stea de vorbă cu el, preferând să-i predea Rosinei cât mai repede receptorul. Totuși, într-una din dimineți, el apucase s-o întrebe:

– Ai terminat povestirea pentru copii la care lucrai? Ai început-o pe cea despre Jesmond Dane și Thistledown House?

– Nu încă, dar sunt pe cale. Mi-am notat o mulțime de întâmplări și caut încă un nume care să să se potrivească temei cu fetița rătăcită. Apropo, Rosina mi-a spus că ai poza pe care i-a făcut-o Manuel în ziua aceea. Mă gândeam că mi-ar putea da o idee privind îmbrăcămintea ei. Este foarte important să sugerezi cât mai exact epoca. Ți-ar fi greu să ne-o trimiți prin poștă?

– Voi face mai mult, am s-o aduc personal. Mai am ceva ce ți-ar putea stârni interesul. Cu o singură condiție. Dacă n-o să te atragă ideea, să nu te simți obligată s-o folosești. Gusturile diferă.

Ea se înduioșă.

– Foarte drăguț din partea ta. Când ești scriitor, chiar începător ca mine, oamenii au obiceiul să-ți dea idei care li se par strălucite, dar care ție nu-ți spun nimic. Dar am senzația că …

– Continuă, Priscilla. Ce senzație ai?

– Ah, n-are importanță. Doar că, așa cum mi-ai dat ideea fetiței care își târșâie picioarele și a gardului înalt, neospitalier, ai putea avea și alte sugestii valabile.

– Ei bine, nu-i chiar așa, dar așteaptă până mâine. Îmi iau o dimineață liberă, astfel că nu vom fi încurcați de prezența copiilor. Mătușa continuă să se simtă bine?

– O văd pe fereastră, colindând poteca dintre nelipsitele ei fucsii. O pereche de porumbei rotați îi dă târcoale. Atinge petalele fiecărei flori cu tandrețe, astfel încât îți dă senzația că nu poate vorbi cu ele decât dacă le oprește pendularea. Ce păcat că nu faci portrete, ar fi minunat s-o imortalizezi fără știrea ei, prinsă în această activitate, încadrată de porumbei. I-ai putea spune: „Doamna cu fucsii“. Consider că titlul unui tablou contribuie la interesul privitorilor.

– Până acum, punctul acesta de vedere mi-a scăpat. Mi-ai dat un subiect de gândire. Poate fiindcă ești scriitoare. Și ce se mai aude cu problema ta, Priscilla? Ți se pare mai ușor acum să te ții la distanță, să te desprinzi nițel?

– Da, am făcut așa cum ai spus, pretinzând că sunt foarte ocupată. Roger m-a sunat într-o seară și, întrucât Clarice și cei mici erau plecați, am putut sta de vorbă. După el, deja par mai apropiați, mai uniți și mai pregătiți să se bizuie pe propriile forțe. E bine.

– Într-adevăr. Și nu te-a afectat prea tare vestea?

– Nu, replică ea surprinsă. Nu mă poate răni așa ceva, Barnabas. Nu sunt deloc posesivă. În afară de asta, am prea multe pe cap, de cumpănit sau de făcut. Până la urmă ajungi să te consideri inseparabil legat de alții, dar ruptura era necesră, iar felul în care s-a petrecut –

exact atunci când era nevoie – îmi pare predestinat. Poate că-ți va plăcea mai mult exprimarea asta decât cea cu intervenția divină.

– Priscilla?

– Da?

– Îmi cer scuze. În ziua aceea, eram nervos din cauza faptului că mă mințiseși. Când am primit scrisoarea ta, te-am admirat pentru ceea ce consideram o despărțire completă și, prin urmare, te-am disprețuit când am descoperit că te aflai încă la îndemână. Am reacționat cam brutal. Încă nu-s lămurit de ce, dar te admir că ai rezistat tentației. Faptul că ai dat peste mătușa mea în mijlocul unei încurcături, având nevoie de ajutorul tău, poate fi desigur interpretat și ca o intervenție divină. Ei bine, ne vedem mâine dimineață.

Priscilla stătu o vreme lângă telefon, cugetând asupra discuției. El urma să vină aici, în parte ca să-și vadă mătușa, dar desigur și pentru a-i împărtăși ideea despre care vorbiseră. Spera, cu o intensitate ce-i dădea fiori, că era vorba de un subiect acceptabil, pe care l-ar fi putut prelua. Porni în căutarea Rosinei, ca să-i anunțe vizita lui Barnabas.

O găsi printre crini și tufe de trandafiri. Margaretele erau pline de albine, flori roz și purpurii încărcau tulpinile clopoțeilor, iar lavanda și rezeda mărgineau poteca.

– Rosina, a menționat nepotul dumitale la telefon un subiect despre care aș putea să scriu? întrebă ea.

– Într-adevăr, dragul de el. Mi-a cerut părerea în câteva privințe. Dar nu-ncerca să scoți ceva de la mine, Priscilla. S-ar pierde surpriza. Nu, nici o întrebare. Uite ce-i … vara nu s-a terminat încă, dar pe lângă gard, au apărut deja primele fire de șofran de toamnă. Vremea este așa de secetoasă încât n-ai zice că mai poate crește ceva, dar din pământul uscat iată că-și face apariția această frumusețe fragilă … ciclamen-argintie. Mai sunt apoi și crinii, înfloriți pentru o singură zi.

Să mai fi existat vreodată o asemenea vară? Priscilla privi încântată miracolul înconjurător de vegetație și flori parfumate. Mulțimea de hortensii formând poteci, celelalte flori umplând cu nerăbdare orice spațiu liber, margaretele de diverse forme și mărimi, panseluțe și nu-mă-uita, clopoței și geraniu, precum și gențiană.

Plănui cu ce să-l trateze pe Barnabas și găti mâncarea de cu seară. Momițele de miel fierte o oră, apoi așezate în strecurătoare, erau pregătite să fie date prin ou și pesmet și prăjite la momentul potrivit; găti o garnitură de fasole verde, fragedă și o puse la frigider, gata să fie asezonată cu felii de castravete și portocală, cu măsline și nuci. Curăță și prăji rondele de cartof nou, ce urmau să fie doar reîncălzite și, sub îndrumarea Rosinei, pregăti tarta lui preferată, cu mure; mai făcu și niște crochete de cașcaval, care urmau să fie servite la cafea.

Urmări prognoza meteorologică favorabilă și se trezi a doua zi în ciripit de păsărele. Nici o adiere de vânt nu mișca vârfurile pinilor. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra îngustă.

După plecarea copiilor și după ce termină de spălat vasele și de făcut paturile, Priscilla îmbrăcă o pereche de pantaloni de culoarea scorțișoarei și bluza preferată, subțire și răcoroasă.

Se bucura că reușise să reziste tentației de a se găti special pentru el, dar reacția Rosinei n-ar fi putut fi mai entuziastă nici dacă ar fi purtat cele mai scumpe haine expuse în magazinul Lockhart.

– Ah, Priscilla, niciodată n-ai fost mai frumoasă. Culorile alea deschise ți se potrivesc … ca petele de roșu pe pieptul unei prigorii din Anglia. Și totuși, este o ținută de lucru. Ziua va fi foarte călduroasă, dar biroul lui Manuel este umbrit de copacii din preajmă. El spunea că nu poate lucra când e prea cald. Frigul iernii pote fi ușor alungat cu un foc bun, dar contra căldurii nu prea ai ce face. Avea întotdeauna la îndemână lemn aromatic: de cais, de măr, provenit din curățarea livezii, precum și frunze de eucalipt.

Priscillei i se părea că le și simte miresmele.

– Ah, Rosina, cât îmi doresc să-l fi cunoscut pe Manuel. Deși, de când lucrez în biroul lui, am senzația că lucrul s-a și întâmplat. Mă abțin cu greu să nu scormonesc printre lucrările lui de grădinărie. Ce bine ar fi fost dacă tata avea ocazia să le citească. Erau o încântare pentru el.

Figura micuță a Rosinei se lumină toată.

– Dar a citit-o pe ultima, chiar înainte de a muri. I-am dăruit un exemplar cu semnătura lui Manuel. Seth a citit-o și a venit imediat

să-mi spună cât de mult i-a plăcut. A adus și niște hârtii ce trebuia semnate, dar nu încăpea nici o îndoială asupra adevăratului motiv al vizitei. N-ai văzut-o niciodată printre cărțile rămase de la tatăl tău?

– Nu. Poate a rămas la birou. A murit așa de neașteptat. I-aș putea întreba pe partenerii lui. Mi-ar plăcea enorm s-o am.

– Dacă n-o vei găsi, ai să capeți una identică. L-am dus pe tatăl tău în biroul lui Manuel, să vadă unde a fost scrisă cartea. În ea, se vorbea destul de mult despre cabană.

– Ah, Rosina, asta înseamnă foarte mult pentru mine – să știu că tata a fost prezent în camera în care lucrez. Din cine știe ce motiv, de când am venit aici, i-am simțit lipsa și m-am tot gândit că mi-ar fi plăcut să vadă și el locul. Mult timp după moartea lui, mama nu și-a revenit, apoi Clarice l-a pierdut pe Geoff, iar noi ne-am construit casa pe proprietatea ei. Au fost o mulțime de probleme de rezolvat, pe urmă Andrew a plecat la Oxford, așa că mi-am dat seama că abia am avut vreme să-l plâng. Îmi înțelegi sentimentul? Îi datoram îndurerare, dar am fost angrenată în altele și timpul a trecut.

Îi răspunse vocea lui Barnabas, din prag.

– Pentru mine este clar și, nu numai că pricep, dar sunt plăcut impresionat. Am auzit-o pe Rosina lăudându-l pe Seth Marchant, vorbind despre bunătatea și integritatea lui și cred că merită să-i fie deplânsă moartea.

Ea se întoarse, simțind că se îmbujorează, părând în același timp intimidată și încântată. Barnabas porni spre ele, spunând:

– Nu roși, Priscilla, deși îți stă bine. Foarte rar te îmbujorezi, sau nu se vede. Poate fiindcă ești atât de brunetă. Știu că era o conversație intimă și-i neplăcut să-și vâre nasul altcineva, dar nu m-am putut abține.

Rosina o salvă de necesitatea de a răspunde.

– Sigur că da, Barnabas. Tu nu ți-ai ascuns niciodată sentimentele, așa că nu te deranjează să le faci publice și crezi că și ceilalți simt același lucru. Priscilla le-a exprimat minunat și sunt fericită că se află aici.

El rânji, se aplecă să-și sărute mătușa și spuse:

– Cred că n-ai să accepți niciodată că domnișoara Marchant – așa cum am cunoscut-o – era atât de formalistă și de decentă, o secretară așa de perfect instruită, încât ajunsese să mă calce pe nervi. Ajunsesem la concluzia că prin venele ei nici nu curge sânge.

– Nu te cred, spuse Rosina cu pasiune. Întotdeauna, te-am considerat un bun observator, băiat oribil ce ești. Toată lumea ar trebui să fie în stare să vadă cum este Priscilla cu adevărat.

– A fost vina mea, declară Priscilla râzând. Auzisem că-și dorește o secretară care să se comporte cam ca o mașinărie, care să se țină cât mai departe de aspectele personale ale vieții, așa că am acționat în consecință.

– A fost groaznic, recunoscu Barnabas cu ușurare. Zâmbea politicos la glumele mele, ca cineva care încurajază un copil să se dea în spectacol; dacă-i făceam un compliment, vocea îi devenea rece ca un țurțure și-mi spunea că preferă să rămână domnișoara Marchant, nu Priscilla. Traumatic tratament!

– Mi-ar fi plăcut să fiu de față, chicoti Rosina. Neînfricatul Barnabas, pus la punct!

– Și, continuă el, de câte ori își făcea apariția Melisande, mi se dădea de înțeles că pierd vremea. Era ca un câine de pază!

– Ei bine, și acum pierzi timpul, declară Rosina. Hai, dispăreți la Thistledown! Azi-dimineață, am trecut pe acolo și v-am lăsat o sticlă cu ceai, ca să nu vă simțiți obligați să vă întoarceți să luați gustarea cu mine. Și eu am treabă ce nu suferă amânare. Vreau să curăț toate gladiolele ofilite.

În sfârșit, ajunseră în biroul lui Manuel. Priscilla acoperise toată tăblia mesei de lucru cu pagini scrise la mașină, iar acum le adună și le puse deoparte, pe o măsuță. Apoi se întoarse spre fostul șef și spuse:

– Așa … să-ți auzim ideea, Barnabas. Promit să-ți spun dacă nu mi se pare interesantă.

– Păi, mai întâi, știi că în august intenționăm să scoatem un catalog de vară. Asta mi-a sugerat o idee. Fata cea nouă are nevoie de mai mult timp ca să-și intre în rol și pare ușor depășită. Cu câteva luni în urmă,

te-ai ocupat de catalogul de toamnă și i-ai imprimat o calitate care l-a scos din anonimat. Acum îmi dau seama că dovedea dibăcie în folosirea cuvintelor. Nu știu de ce nu mi-am dat seama mai devreme. Oricum, mă întrebam dacă n-ai putea să-ți faci vreme pentru a pregăti noul catalog. Ai putea să-ți pontezi orele de lucru, iar plata va fi mai mare decât cea uzuală, desigur. Toată lumea ar avea de câștigat, acum că ți s-au diminuat veniturile.

– Este frumos din partea ta, declară ea. Am s-o fac cu plăcere. Dar mă mulțumesc cu salariul pe care mi-l dă Rosina, căci astfel am timp să mă ocup de scris câte o oră sau două pe zi. Roger a reușit să-mi închirieze apartamentul. Dar spune-mi până când trebuie să fie gata și am să mă ocup și de catalog.

– Splendid. Acum altceva – privitor la povestirile tale. Ți-au plăcut ilustrațiile mele din cărțile unchiului Manuel, nu-i așa? Ce părere ai?

Nu-l mai văzuse într-o astfel de postură. La magazin, ca director, știa ce dorea, era hotărât și sigur pe sine. Îl urmări cum punea servieta pe masă, cum scotea un sul de cartoane și i-l întindea.

– Despre asta vorbeam.

Îi ținu cartonul astfel încât să-l poată studia. Ea uită să mai expire. Asta! Apoi repetă cu glas tare:

– Asta, Barnabas! Cum poți să te exprimi astfel? Este pur și simplu incredibil de frumos. Ceva ce începuse să-mi umble și mie prin cap … din cauza asta am tresărit. Ah, când te gândești că am crezut că nu poți desena siluete! Vorbeam din ignoranță. Ah, este perfect! E ca în vis, o pânză de păianjen împodobită cu brumă, sclipind în lumină. Și titlul este potrivit. De ce nu mi-a trecut prin minte? Nici unul din cele la care mă gândisem nu suna bine.

Literele frumos desenate pe schița de copertă compuneau următorul titlu:

AMBROSINA,
PIERDUTĂ
ȘI
REGĂSITĂ

Iar „A“-ul cu care începea Ambrosina avea forma unei cabane. Micuța Ambrosina, purtând hăinuțe de pe vremea izbucnirii Primului Război Mondial, mergea de-a lungul unui drum prăfuit, fiecare trăsătură exprimând descurajare. Alături se înălța un zid înalt, care o ținea la distanță de umbra copacilor, întrerupt de canaturile unei porți la fel neospitaliere.

– I-am cerut Rosinei să nu-ți pomenească nimic, spuse el. Am rugat-o să-mi permită să-i folosesc numele complet. Arată bine, nu-i așa? Mi-a făcut mare plăcere. A fost ideea ta. Asta a fost prima mea pasiune, ceea ce-mi doream să fac în viață. Dar mi-am spus că, dacă tata a fost în stare să se sacrifice de dragul angajaților, când tot ce și-ar fi dorit era să conducă ferma Tyne Hill, puteam să-i ofer satisfacția de a-i urma exemplul și de a-i lua de pe cap o parte din responsabilități. Când mi-ai spus ce dorești să faci, mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să renunț la această pasiune, după moartea lui Manuel. Mi-ar surâde – numai dacă vei fi mulțumită – să colaborăm la o serie de cărți destinate copiilor și să încercăm să le vindem în străinătate.

Era cuprinsă de vrajă, iar lucrul era vizibil în ochii visători, în buzele întredeschise, în respirația accelerată. N-avea de unde să știe că Barnabas Lockhart privea spre fosta sa secretară rece și trufașă și nu pricepea cum o putuse considera o brunetă oarecare, neinteresantă.

Ca pentru a-i întări revelația, Priscilla își scutură buclele și spuse:

– Încă nu-mi vine să cred. Cum poți pune la îndoială aprobarea mea? Cum să fiu altfel decât fericită? Dintr-o dată, mă trezesc cu o idee valabilă și cu un ilustrator bun. Este ca un vis devenit realitate. Am încercat să iau legătura cu un editor. Cel care mi-a publicat niște scurte povestiri în almanah. Mi-a declarat că-i place stilul meu și că ar fi interesat, dacă m-aș hotărî să mă angajez într-o lucrare mai amplă. Asta a fost tot, cu excepția faptului că s-a oferit să-mi facă rost de un ilustrator. Dar este preferabil să te prezinți cu produsul finit, întotdeauna. În situația asta, aș scăpa de sarcina ingrată de a căuta un artist capabil să-mi pună pe hârtie ideile. Ah, Barnabas, neoribilul, parcă aș fi A. A. Milne sau Beatrix Potter, la început de carieră!

– Hai să pecetluim contractul. Din păcate, n-am șampanie, dar … ce părere ai despre asta?

Priscilla savură clipa de așteptare. Mâinile lui îi cuprinseră ferm umerii și o atraseră mai aproape. El surâse, văzând uimirea reflectată de ochii ei căprui și o sărută pe buze. Ea fu cuprinsă de încântare, iar inima începu să-i bată cu repeziciune. Senzația dură câteva clipe, apoi el o eliberă și izbucni în râs.

– Ia te uită! Cine s-ar fi gândit? Cândva, atât de indiferenta secretară? Mai bine ne-am apuca de lucru. Nu că nu mi-ar plăcea să continuăm, dar gândește-te cum ar fi ca mătușa Rosina să vină pe neașteptate. Ar crede că am avut alte motive, fără nici o legătură cu arta sau literatura. Dar spre norocul nostru, treptele scârțâie. Pot să-ți promit că nimeni nu ne va lua prin surprindere.

Priscilla reuși să-și revină.

– Ei bine, nu-mi făceam nici o grijă. Îmi dau seama ce reprezintă gestul acesta.

– Ce reprezintă? Ce vrei să spui?

– Adică, nu sunt una dintre fetele obraznice pe care doreai să le eviți la birou. Te-aș fi putut lua în serios, dar n-a fost decât rezultatul satisfacției de moment că ai găsit ocazia de a-ți pune la lucru talentul creator. Înțeleg prea bine. Trec prin aceleași senzații. Era nevoie de așa ceva. Acum a venit vremea să trecem la lucruri serioase, cum spuneai. Orele dimineții sunt atât de prețioase și trec prea repede.

– Deci, ne întoarcem la normalitate? Pentru câteva clipe, abia dacă mi-aș fi recunoscut vechea secretară, dar iată că reapare familiara licărire dezaprobatoare, care mă atenționează că risipesc timpul firmei și pe al tău. Bine, vătaf de sclavi, să ne apucăm de lucru. La masa asta nu este loc pentru amândoi, așa că ce-ar fi să folosim masa cea mare, la care lucram cu Manuel? Mi-ai putea da niște indicii asupra mersului povestirii, sau te deranjează prezența mea?

Priscilla nu era dispusă să admită că o distrăgea, chiar dacă nu acesta fusese sensul întrebării. Deși în mod normal, nu-i plăcea să-și dezvăluie ideile înainte de a le finisa, faptul că descrierile ei urmau să fie puse în evidență de desenele lui îi provocă o stare de emulație nemaiîntâlnită. Trecu mai mult de o oră și jumătate, înainte de a auzi treptele scârțâind și bocănit de tocuri.

Barnabas se încruntă.

– Nu-i mersul Rosinei. Pe cine naiba o fi trimis? Erau așezați unul lângă celălalt, aplecați deasupra schițelor și își întoarseră privirile spre ușă în același timp, în vreme ce zgomotul de pași se apropia pe culoar; în momentul următor, cineva apăru în cadrul ușii – Melisande Drew!

Barnabas se mișcă involuntar, iar piciorul lui îl atinse pe al Priscillei. Ea își dădu seama cât era de încordat.

Melisande, abia ieșită de sub mâna coaforului, părea mai frumoasă ca niciodată, cu părul blond, mătăsos, ridicat într-un coc și prins cu doi piepteni din carapace de broască țestoasă. Purta un costum de vară din material verde-smarald, care o costase probabil tot salariul pe o lună, iar tenul era minunat îngrijit.

– Ia te uită, spuse ea în bătaie de joc, cu sclipiri în ochi, ce imagine drăguță! Nici o mirare că Rosina m-a sfătuit să bat neapărat la ușă!

Priscilla constată că Barnabas se crispase și mai mult.

– Nu s-a petrecut nimic, Melisande. Rosina este de școală veche și nu-i place să dai buzna, cum s-a întâmplat luna trecută, când stătea de vorbă cu Georgiana Gainsborough. La asta se referea avertismentul, nu că domnișoara Marchant și cu mine ne-am fi aflat într-o situație compromițătoare. Ușa era deschisă, nu-i așa? Și suntem foarte ocupați cu catalogul de primăvară. Spre norocul meu, a fost de acord să mă ajute. Noua mea secretară a dat din colț în colț. Domnișoara Marchant va lucra aici, în biroul lui Manuel, așa cum ne-am înțeles.

– Ce interesant … numai că mă întreb de ce mi-ai spus că secretara ți-a plecat la Christchurch. Extrem de ciudat, ca să nu spunem mai mult, s-o găsesc confortabil instalată la cabană, iar pe tine lucrând alături. Poate exista vreo explicație plauzibilă?

Barnabas se ridică în picioare, adună teancul de schițe la care lucraseră, le ascunse sub documentația pentru catalog și le fixă pe toate cu o greutate.

În vocea lui tărăgănată se simțea mânie stăpânită.

– Zău, Melisande, ce atitudine teatrală! Este foarte simplu. Când ți-am povestit despre plecarea ei, știam doar că domnișoara Marchant își caută de lucru în Christchurch. Dar s-a răzgândit, și-a dat seama că de fapt nu dorea să se stabilească așa departe de casă. Între timp, a

aflat că Rosina căuta pe cineva care s-o ajute să aibă grijă de copiii lui Zillah. Poate că-ți amintești, am fost împotriva venirii lor, dar lucrurile s-ar fi schimbat dacă angaja pe cineva priceput. Când sora ei a rămas văduvă, practic domnișoara Marchant a fost cea care i-a crescut copiii. Sora s-a recăsătorit, iar ea și-a spus că ar fi bine să se retragă din viața lor. E foarte simplu, nu-i așa? Fără subterfugii sau viclenie, cum sugerau vorbele tale.

Melisande clipi, părând să treacă ușor peste problemă, apoi spuse triumfătoare:

– Haide, nu-s fraieră. Cine ar renunța la un asemenea post, ca să se angajeze cu jumătate de normă aici? Doar nu vrei să fac pe proasta!

Glasul lui deveni iar tăios.

– Nu vreau să pari ușor de înșelat, ci să mă crezi. Mă cunoști de destul timp ca să ai încredere. Domnișoara Marchant este scriitoare. A și publicat câteva povestiri. Acum dorește să se apuce de ceva mai serios.

Ochii verzi se fixară asupra Priscillei, care rămăsese așezată la masă, încercând și reușind să pară calmă și destinsă, jucându-se cu un pix. Vocea Melisandei era disprețuitoare.

– Vrei să-mi spui că ai renunțat la o slujbă bine plătită pentru șansa, foarte nesigură, de a-ți câștiga cândva existența din mâzgăleli?

Priscilla nu se putu abține. Scăpă un zâmbet inocent, superior.

– Au mai făcut-o și alții. Urmez numai tradiția, nu-i așa? Să rabzi de foame în vreme ce încerci să-ți faci un nume. Recunosc, mi-a picat bine rugămintea domnului Lockhart de a lucra la catalog. Așa, mai obțin niște bani, dar mi-am închiriat apartamentul, așa că nu-s foarte strâmtorată. Deși nu văd de ce ți-aș explica. Este treaba mea, dar nu doresc să-i pricinuiesc nici un fel de necazuri sentimentale amabilului meu angajator, prin prezența mea aici.

Melisande păru derutată pentru câteva clipe, apoi își reveni.

– Nici n-ai avea cum, dar trebuie să recunoști că este foarte ciudat, mai ales tăinuirea realității. De ce nu mi-ai spus că domnișoara

Marchant a revenit în Dunedin și o ajută pe Rosina, când am discutat despre schimbarea secretarei, Barney?

Reacția lui fu perfectă. Izbucni în râs.

– N-ai să crezi niciodată. Habar n-aveam că este aici. Rosina i-a primit pe copii mai devreme decât mă așteptam, șmechera de ea, fără să mă anunțe. Abia după ce se mutaseră și după venirea domnișoarei Marchant, mi-a spus cât se poate de dulce că fata fostului ei avocat se mutase la ea ca s-o ajute. M-am grăbit să vin și era cât pe ce să-mi pierd graiul când am văzut-o pe fosta mea secretară urcând scara de la intrare.

Melisande îi privi pe rând cu suspiciune.

– Păi și asta este ciudat – ca domnișoara Marchant și mătușa Rosina să conspire în secret. De ce?

– Răspunsul este că n-au făcut așa ceva. Știi foarte bine cât de vagă este Rosina. I-a spus domnișoarei că nepotul ei, oribilul Barnabas, era împotriva venirii copiilor. La magazin, după cum știi, mi se spune domnul Peter Lockhart junior și nici măcar tu n-ai folosit numele Barney de față cu ea. Te mulțumeai cu obișnuitele tale alintări. În mod normal, domnișoara Marchant a intrat în priză, aflând că oribilul Barnabas urma să apară, dar pricepi ce a simțit când am coborât din mașină. Confruntarea n-a fost mai puțin dură decât cea prezentă. Și eu am fost la fel de bănuitor, crezând-o la mai mult de trei sute de kilometri distanță. Nu i-am spus nimic Rosinei despre ceartă. La vremea aia, era la pat și n-am vrut s-o tulburăm. M-am mulțumit s-o tachinez puțin fiindcă-mi răpise secretara.

– Povestea e atât de trăsnită încât s-ar putea să fie adevărată, spuse încet Melisande.

– Ah, replică Priscilla, sunt fericită. Câtă mărinimie din partea ta. Începusem să fiu stânjenită. Mi-l imaginasem pe nepotul Rosinei ca pe un căpcăun. Apoi vechiul meu șef și-a făcut apariția, amabil – cu excepția clipelor în care m-a acuzat că l-am înșelat cu bună știință. A fost destul de greu să-l conving că nici eu nici Rosina n-am pus la cale vreo înșelătorie.

Melisande se așeză pe brațul unui fotoliu.

– Ei bine, sunt satisfăcută de faptul că nu-s singura suspicioasă. Te căutam în legătură cu petrecerea în aer liber de sâmbătă, iubitule. Întrucât la două intru în tură, iar de la birou mi-au spus că ești aici, m-am hotărât să dau o raită.

Priscilla pricepu aluzia.

– Trebuie să mă duc să pregătesc masa de prânz. Rămâi și dumneata, domnișoară Drew, nu-i așa? Știu că Rosinei i-ar face plăcere și este destulă mâncare.

– Bună idee, interveni Barnabas. Vom mânca mai devreme, fiindcă și eu trebuie să ajung la magazin și nu mai avem timp să mai lucrăm la catalog. Finisează-l cât se poate, iar apoi, dacă n-oi avea vreme să trec pe aici, adu-mi-l la birou. De fapt, așa ar fi cel mai bine, ca să discutăm schimbările cu toți șefii de raioane.

Inteligent! Sugera că lucratul împreună fusese o simplă chestiune de comoditate. Priscilla ieși în soarele de amiază și porni spre casă.

N-o lăsă pe Rosina să observe vreo urmă de tensiune. Mai bine să nu știe că avuseseră loc scene neplăcute. Dacă ar fi aflat, Rosina i-ar fi luat partea, bucurându-se de punerea la punct a Melisandei, dacă se putea numi astfel.

Nu-i plăcea că trebuia să joace rol de gazdă, dar când îi sugerase Rosinei să facă onorurile, aceasta respinsese propunerea.

– Sunt bucuroasă să-ți cedez acest drept. Anunță-mă când este gata masa și mă duc să-i chem.

Când sosi momentul, Priscilla spuse:

– Apropo, Rosina, să nu te miri dacă Barnabas mi se adresează protocolar. Așa a procedat de la venirea Melisandei, probabil foarte înțelept.

– N-am să comentez, pufăi Rosina, dar e un prost. Ajunsă în ușă, se întoarse și adăugă: și n-am să suflu o vorbă nici despre faptul că s-ar putea să rămâi aici după plecarea copiilor, să-mi fii de ajutor la bătrânețe! De câtăva vreme, am convingerea că doar declarația lui Barnabas cum că, după însurătoare, se va muta aici a fost motivul

pentru care nu l-a luat încă de bărbat. Crede că grija pentru păstrarea caselor vechi este o aiureală. Cu atât mai bine. Nu-l înțeleg. L-a mai părăsit o dată pentru altcineva și a fost părăsită la rândul ei. Probabil că e vorba doar de comoditate. M-am cam lungit la vorbă. Mă duc să-i chem.

Prânzul trecu surprinzător de liniștit. Priscilla descoperi plăcerea de a-i servi lui Barnabas mâncare pe gustul lui, deși era suficient de prevăzător încât să nu exagereze cu laudele. Își dăduse și el seama că, dacă va continua să i se adreseze cu „domnișoara Marchant", Rosinei i se va părea ciudat, căci găsi următoarea rezolvare:

– Apropo, Melisande, o vom întâlni destul de des pe domnișoara Marchant, așa că am face bine să renunțăm la excesele de politețe și să-i folosim numele, Priscilla. Priscilla, tu poți să-i spui Melisande.

Își zâmbiră reciproc. Rosina o trata cu politețe rece, iar Melisande îi răspundea pe același ton, cu diferența că era lipsită de spontaneitate. La terminarea mesei, Rosina îi invită afară să culeagă niște crini și trandafiri, pe care Melisande să-i ducă la spital, dar se simțiră ușurate abia după plecarea celor doi. Spălară vasele și se duseră la cabană ca să admire schițele. Priscilla voia să se asigure că erau pe placul Rosinei.

– Cum să nu-mi placă, fetițo? Sunt încântată. Speram că și tu vei simți același lucru și văd că așa s-a întâmplat. Mi-a schițat rochița perfect. Avea, desigur, suficiente indicații. I-am descris culorile. Pe vremea aceea, la școală purtam o fustă bleumarin, cu buline albe. Ah, uită-te la ghetuțele mele cu întăritură metalică! Deja nu se mai purtau, dar părinții mei le-au păstrat, fiindcă obișnuiam să dau cu piciorul în pietrele de pe drum.

Priscilla izbucni în râs.

– Continui s-o faci. Te-am observat pe poteca din crâng, dând la o parte crenguțele cu piciorul. Îmi plac și ciorăpeii tricotați, lungi până aproape de genunchii osoși. Și pălărioara ca o ciupercă.

– Nu trebuia să stea așa. Făceam pistrui foarte ușor. Mama avea un ten trandafiriu, fără nici o pată. Acum îmi plac pistruiații, dar pe atunci îmi vârâseră-n cap că era o nenorocire. Niciodată nu mi se dădea voie să ies fără o pălărie de pai cu boruri largi și cu elastic sub bărbie. Borul ar fi trebuit să fie drept, dar îl ridicam mereu ca să pot vedea cerul. Ce-ar fi să revedem amintirile pe care dorești să le utilizăm? Desigur, vei participa cu propriile păreri creatoare. Nu ezita. Cred că e bine să pornești de la realitate, totuși. Vor fi niște cărticele pe care copiii de șapte-opt ani să le poată ține în mână seara, înainte de culcare?

– Așa cred. Dar ultimul cuvânt aparține editorului, când – sau mai bine zis, dacă – le va publica.

– Cu siguranță, vor vedea lumina tiparului.

După părerea mea, calitatea desenelor va fi factorul determinant. Voi încerca să realizez un text pe măsura schițelor lui Barnabas. Ce deșertăciune, să sper că și adulții le vor savura! Să ajung ca Beatrix Potter sau A.A. Milne. Nici o grijă, ajung câteva refuzuri ca să revin cu picioarele pe pământ.

– Îmi amintesc perfect tot ce ține de Jesmond Dane. Sper să fiu capabilă să-ți descriu acele zile cât mai realist și astfel să-l imortalizăm pe Manuel pentru generațiile viitoare. Băieții și fiica mea ar fi încântați să le poată transmite amintirea nepoților lor. La terminarea războiului, aveam zece ani, iar Manuel, care abia împlinise optsprezece, fusese chemat la recrutare. N-avea decât două luni de armată, când războiul s-a încheiat, slavă Domnului. Ne-am căsătorit zece ani mai târziu. Când Manuel s-a apucat de grădinărit, a fost ca un vis, o idilă. Greu, dar răsplătit din plin și am putut să-i fiu de ajutor. Apoi, spre sfârșitul vieții, și-a scris cărțile – numai trei. A fost un fel de încoronare a întregii lui activități.

Își coborî privirea asupra schiței de copertă, o dădu la o parte și luă alt desen, reprezentând un băiat de vreo cincisprezece ani, care tocmai ieșea pe poarta impunătoare, acum deschisă, ca s-o mângâie pe fetița cu șorțuleț bleu.

– Ah, mi-aș dori ca Manuel să-l poată vedea. Priscilla cuprinse în brațe silueta micuță, parcă nesemnificativă. Rosina continuă: A fost scris să mă cocoț în Welingtonia, exact în clipa în care te așezaseși pe băncuța lui Manuel. Avusesem o zi proastă. Ann a fost reținută pe aeroportul din Londra, din cauza unei greve, așa că era unul din momentele când resimt distanța ce ne desparte. Dar anul viitor, vor fi din nou acasă și se vor stabili în Christchurch. Ce bine s-o știu la numai șase ore de mers cu mașina. Suntem în relații grozave. Nu știu cum aș fi supraviețuit când plecaseră toți în străinătate, dacă n-ar fi fost Barnabas. Surprinse privirea Priscillei și râse: fără oribilul Barnabas!

Priscilla simți că trebuie să destindă atmosfera.

– Nu ești decât o escroacă sentimentală și habar n-am de ce te iubesc, dar ăsta-i adevărul, așa că dă-mi o mână de ajutor. Acum trebuie să prelucrez materialul pe care mi l-ai furnizat. Barnabas m-a rugat să-i duc la birou schița catalogului, când va fi gata, și aș vrea să-i mai pregătesc un capitol din carte, ca să aibă front de lucru.

Rosina păru dezamăgită.

– Asta înseamnă că nu mai vine să lucreze aici? Apoi, cu o tresărire de înțelegere, adăugă: Ah, a spus asta numai pentru urechile Melisandei. N-are nici o însemnătate. Rosina plecă, iar Priscilla se cufundă în muncă. Numai că farmecul dimineții dispăruse.

Capitolul 6

Se trezi lucrând cu spor la catalog – ca să și-l scoată din minte, își spuse. Totuși, bănuia că adevăratul motiv era legat de vizita pe care trebuia s-o facă la magazin, după ce ar fi terminat de bătut la mașină.

Când Barnabas își făcu apariția la cabană, după numai două zile, rămase surprinsă. De data asta, era după-amiază. Urcă scara în viteză și se așeză la masă, lângă ea. Își enunță motivul în gura mare:

– Am preferat să vin când Melisande este de serviciu.

– Foarte înțelept, aprecie Priscilla, cât mai liniștită. N-are rost s-o superi din nou.

– Nu din această cauză. Nu pot lucra când este de față. Când reușesc să mă rup de activitatea de la magazin, fără să-mi chinuiesc prea tare conștiința, nu vreau să-mi pierd vremea. Îmi lipsea, deși a trecut mult timp de când lucram cu Manuel. Am început să mă satur de programul de la firmă. Abia aștept să se întoarcă tata și mama. Desigur, tata este pe cale să se retragă, dar îmi ia de pe umeri o parte din greutăți, atât la magazin cât și la fermă. Sunt decis să continuu cu acest hobby.

Priscilla se străduia să nu-și manifeste bucuria. Nu s-ar fi căzut. Dar, în cele din urmă, de unde sentimentul ăsta de vinovăție? Făcuse tot posibilul să scape de bărbatul acesta, a cărui apropiere avea darul s-o tulbure. Nu mai avea ce face, așa că de ce să nu se bucure de ce-i

rezervaseră sorții? Ce anume? Ei bine, un foarte promițător parteneriat de lucru, nimic mai mult. Din cauză că Melisande îl cucerise deja. Numai că propria ei viață părea legată de Barnabas Lockhart. Mai mult, numele lor aveau șansa să apară împreună în agenda vreunui editor și pe coperta unei cărți.

Își dădu seama că el o privea. Pe buze îi apăruse un surâs indulgent.

– Era o visare plăcută? Gândurile te făcuseră să zâmbești. Cumpăneai în minte câteva paragrafe ale cărții noastre?

Fusese surprins să constate că ea își petrecuse toată vremea lucrând la catalog.

– Îmi închipuiam că nu vei fi capabilă să te dezlipești de povestea Ambrosinei. Catalogul îți distrage atenția? Ți se pare că trebuie să-l elimini din peisaj? Fiindcă, dacă așa stau lucrurile, am să găsesc o alte soluție, la birou.

– Ah, nu. Nu există nici un motiv să nu rezolvăm ambele probleme. Sunt deprinsă să-mi scriu poeziile și articolele după ce vin de la muncă, așa că mă voi descurca și acum. Dar observ că nu te atrag reclamele. În după-amiaza aceasta, vom lucra la carte. Îți vei încărca bateriile înainte de a te întoarce în universul comercial.

– Ce bine spus! chicoti el. Cât de precis. Din când în când, dai dovadă de educație avocățească, domnișoară Marchant. Probabil că ți se trage de la tată. Am observat imediat ce te-ai angajat la mine. Probabil din cauza asta te-am considerat …

– … cinstită și cu scun la cap! completă ea, malițios.

– Nu asta voiam să spun, se încruntă el.

– Ar fi mai corect: ordonată și lipsită de ostentație?

– Pur și simplu, îți place să mă pui în încurcătură. Aș fi spus că ești, fie foarte liniștită, fie nițel cam rece.

– Dar acum?

– Ei bine, spre plăcuta mea surpriză, am constatat că sub aspectul înghețat există pasiune.

În mod instinctiv, se retrase puțin, iar mâna ei începu să aranjeze hârtiile, ca pentru a-i aminti scopul prezenței lor.

– Lasă-mă să termin. Acum pricep că ai fost obligată să reacționezi astfel, când ai aflat de la domnișoara Wincombe că prefer o secretară care să-și cunoască lungul nasului. Dar după ce ai urmat regula de fier atâta vreme, mi-a făcut plăcere să descopăr că posezi toate sentimentele unei femei.

– Deduci prea multe, pornind de la clipa de entuziasm de alaltăieri. Ți-am spus că …

– Te-am auzit. Ai analizat întâmplarea așa cum ar fi făcut-o domnișoara Marchant – cea care mi-a fost secretară – ca pe o simplă ieșire emoțională, provocată de ocazia de a-mi utiliza talentul, sau cam așa ceva! Sună ca o decizie de „neurmărire penală". Te-am sărutat fiindcă erai extraordinar de frumoasă și pentru că așa am simțit. Și mi-ai răspuns foarte corect … spre satisfacția reciprocă, sper.

– Acum, cine taie firu-n patru?

– Eu. Și mult mai corect. Ce-ar fi să recunoști?

– Ce-ar fi să ne vedem de treabă, fie la catalog, fie la carte? Altfel, s-ar putea să constat că am mai mult spor de una singură.

– Cedez în fața amenințării, dar asta-i singura cauză.

– Ar trebui să iei în considerare alt motiv de a ne ține exclusiv de treabă, comentă ea destul de serios.

– Care?

– Melisande. Când i-a fost explicată situația, a reacționat foarte decent. Mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână așa.

– Nu suntem logodiți, replică el, după o ușoară încruntare. Dacă i-aș fi pus inelul în deget, n-aș mai săruta alte fete.

– Nu zău? E bine de știut. A fost foarte clar că a deranjat-o să te găsească aici, cu mine.

– Melisande n-o să pățească nimic, râse el, din cauza câtorva accese de gelozie. Uneori, chiar ea le-a provocat.

– N-are nici o legătură cu mine. Nu mă folosi ca să provoci gelozii. Drept cine mă iei?

– Habar n-am! De fapt, nu te cunosc deloc. Ești foarte diferită de ceea ce credeam despre tine. Ești plină de surprize.

– Și tu, la fel. Mă așteptam să constat că nepotul Rosinei e cu adevărat oribil. Dar când ai apărut, am fost chiar mai îngrozită.

– Fiindcă mă înșelaseși? întrebă el, privind-o tăios.

Priscilla își mușcă buzele. Ce greșeală să lase conversația să ajungă aici!

– Da. A fost ceva foarte anormal pentru mine, așa că m-a deranjat să-mi fie pusă la îndoială integritatea, deși știam că merit. Credeam că te va face să mă desconsideri complet, însă … se poticni.

– Însă?

– În loc de asta, constat că ești amabil, chiar mărinimos, ținând seama de circumstanțe. Totuși, ai avut întotdeauna rețineri față de mine.

– S-ar putea să ai dreptate. Probabil, din cauză că-mi placi și fiindcă sunt recunoscător pentru ajutorul pe care i-l dai mătușii, deși uneori simt că asta contravine rațiunii.

– Îmi pare rău. N-am cum să-ți explic.

– Sărmana Priscilla, spuse el, pe neașteptate. Te chinuiesc și nu prea-i corect. Este foarte clar că este vorba de altcineva, iar loialitatea te-a împins să te porți altfel decât ți-e felul.

– Zău că trebuie să ne apucăm de lucru. Diminețile ne priesc mai mult. În curând vor apărea și copiii.

Discuția păru să-i fi stimulat. El se cufundă în realizarea schițelor, iar Priscilla trecu în revistă notițele, încercând să le integreze și să le șlefuiască.

Curând, fu total absorbită de aventurile Ambrosinei. Le-a fost de mare folos că erau obișnuiți să lucreze împreună. Într-un târziu, Priscilla spuse:

– Am să pregătesc o cană de ceai. După aceea, vei reuși să mai reziști vreo două ore la magazin. Îmi pare rău că după-amiezele nu sunt prea potrivite.

– Iar, domnișoară Marchant … din nou încerci să-ți comanzi șeful. N-am nici o intenție să mă întorc la magazin. Domnul Wills știe ce are de făcut și i-am spus să nu mă aștepte. Pentru asta există manageri, să țină locul patronului. În afară de asta, deseară mergem în oraș. Rosina

mi-a spus că muncești prea mult și se teme că viața asta va începe să-ți displacă, dacă nu-ți iei nici o pauză.

– Și ca un băiețel cuminte, te-ai grăbit să aprobi propunerea mătușii!

– Ba nu. Rosina și-a dezvăluit părerea, abia după ce i-am comunicat că intenționez să te scot în oraș. Nu mai face caz. Nu-mi argumenta că Rosina n-ar trebui să stea prea mult în picioare, sau că trebuie să pregătești masa de seară. Nu va fi ceva șic. Plecăm la ora opt. Ne vom petrece seara la parohie, cu Elspeth și Dougal. El este prietenul meu cel mai bun. Ieri au trecut pe la magazin și au lansat invitația. Voiau să venim la cină, dar știu că viața la prezbiteriu este destul de agitată, așa că am refuzat. Vom petrece doar seara.

– Ai spus că încerc să-mi conduc șeful? râse ea. Nici măcar n-am fost consultată, mi s-a comunicat doar că mergem.

– Vrei să mergem?

– Da, îi iubesc pe Elspeth și pe Dougal.

– Îți foarte mulțumesc. Ai un fel de a accepta cel puțin la fel de ciudat ca invitația mea. Vii numai fiindcă îi iubești, nu pentru că îți face plăcere compania mea!

– Ei bine, poate că și din cauza asta, dar întrucât mi-am dat seama că personalitatea ta n-are nevoie de încurajări, nu m-am mai obosit s-o declar. Haide, prefer să-i întâmpin pe copii și, oricum, le-am promis că am să-i pun să mă învețe să călăresc pe măgar.

Barnabas o urmă, dar ajunși la podeț, o opri, prinzând-o de mână.

– Ce-ai vrut să spui cu personalitatea mea care n-are nevoie de încurajări? Așa ceva s-ar potrivi unui înfumurat. Asta e impresia pe care o fac? Sufăr de complexul patronului?

– Pentru numele Domnului, nu, răspunse ea, ridicând privirea.

– Bine, fiindcă tata nu voia cu nici un preț să mi-o iau în cap, așa că, după ce mi-am terminat studiile de botanică și m-am alăturat firmei, m-a trimis la un magazin din Christchurch, pentru un an, cerându-le proprietarilor să mă trateze ca pe oricare angajat. Mi-ar displăcea profund să constat că am devenit înfumurat. Ești sigură că nu asta voiai să spui? Pot suporta adevărul.

Îi aruncă altă privire strengărească.

– Nici de leac … se referea la … dar probabil că nici asta nu ți-ar plăcea să auzi … Când o tipă splendidă ca Melisande își manifestă atât de vizibil gelozia, fiindcă te-a găsit cu fosta secretară în ceea ce arată ca un cuibușor de nebunii, ar trebui să te simți idolul femeilor.

El ridică amenințător mâna, iar ea o zbughi, urmărită îndeaproape, până ajunseră în fața unei Rosine uimite, care uda coșurile cu fucsii de pe verandă și care-i opri spunând:

– Ce naiba aveți de gând?

Barnabas o ajunse pe Priscilla, o prinse cu o mână și o întoarse, smucind-o fără blândețe. Rosina rămăsese cu gura deschisă.

– A sărit calul. N-am nici o reținere să aplic corecții când se întâmplă una ca asta. Se poate considera norocoasă că erai aici. Expresia de pe figura mătușii îi provocă un acces de râs imposibil de stăpânit. Continuă, adresându-se Priscillei: Destul că Rosina încearcă mereu să-mi organizeze viața, n-am nevoie și de analizele tale. Când veți fi terminat cu mine și cu legăturile mele amoroase, voi fi complet lipsit de personalitate. Deja, mă recunosc cu greutate. Rosina, vino cu noi la pajiștea măgărușilor. Vreau să-ți amintești, pe cât posibil, toate incidentele legate de ei. Parcă era o istorioară despre o căpiță care s-a răsturnat peste unul, Jerusha? Te-ai repezit să-l salvezi, iar Manuel a fost nevoit să intervină și să vă scoată pe amândoi de acolo? Sună ca una din isprăvile drăgălașei Alicia, nu-i așa? Chiar dacă nu face parte din familie, s-ar putea spune că te-a moștenit.

– O iubesc teribil pe Alicia, declară Priscilla. Nu-i ușor de suportat, dar nici n-aș concepe să se schimbe. Mi-ar plăcea s-o văd crescând. Atunci va avea mai mult discernământ și nu se va mai lăsa atrasă de toate poveștile nefericite, dar va rămâne o campioană a binelui. Va mai face o mulțime de greșeli, repezindu-se cu capul înainte, dar va aduce cu ea atâta căldură sufletească încât lumea va fi mai plăcută prin simpla ei prezență. Mă tem de capcanele pe care i le rezervă viitorul, de exemplu: măritișul din milă în loc de dragoste, sau deziluziile provocate de faptul că așteaptă prea mult de la oameni.

Era pregătită pentru un comentariu batjocoritor, așa că fu surprinsă când el spuse:

– Dar chiar dacă s-ar întâmpla una ca asta – căsătorie din milă, vreau să zic – s-ar descurca de minune. Te gândeai că dacă ar deveni asistentă medicală, probabil că s-ar mărita cu un paraplegic? Numai că există destule fete care s-au căsătorit cu handicapați, mânate de iubire. Probabil că va avea parte de deziluzii. Acesta este prețul idealismului. Dar care sunt șansele ca cineva să corespundă așteptărilor? Nu se spune că ridicarea în slăvi a cuiva poate determina un comportament eroic? Am observat că și eu mă port mai frumos când o aud spunând: „dar n-ai putea face așa ceva, nu-i așa, unchiule Barnabas?“ Pur și simplu, n-o pot dezamăgi. Ah, să ne apere Dumnezeu, au venit. Să fim fericiți că Nat și Tim sunt doar niște băieți obișnuiți, neatrași de cauzele altora, ca sora lor.

„Băieții obișnuiți“ fură primi care-și făcură apariția, pe biciclete, purtând semne clare de conflict. Cămașa lui Tim avea o mânecă aproape smulsă, el avea genunchii juliți, iar Nat avea un ochi înnegrit, o tăietură pe frunte, buzele tumefiate și un inconfundabil aer triumfător.

Încercând să povestească prima, Alicia trecu razant printre cei doi băieți, obligând-o pe Priscilla să se ferească în grabă, spre încântarea lui Barnabas. Frână cu atâta energie încât te-ai fi așteptat să fie aruncată peste ghidon, în brațele lui.

– Ah, mi-ar fi plăcut să fii de față! Au fost grozavi. Tim și Nat s-au purtat minunat. Să vezi cum sângera nasul lui Murdoch Fraserby. Nat i-a dat un pumn teribil, cu stânga, și a zburat cât colo de deasupra lui Timothy, iar acesta a reușit să se ridice. Bătăușul ăla l-a prins pe micuțul Johny Pascoe lângă gardul școlii. Tim i-a sărit în ajutor, dar n-a prea avut succes până la sosirea lui Nat.

Barnabas o prinse pe Alicia și o întoarse spre el.

– Și apoi te-ai vârât în conflict.

Alicia păru uimită.

– Cum ai aflat? Le-am spus băieților să nu mă pârască, să n-am probleme.

– Fusta ta este stropită de sânge … de la Fraserby, sper, și ești plină de praf. Mi se pare că ai fost aruncată pe jos, dar te-ai retras ca să nu fi înfrântă.

– Ba s-a repezit imediat la luptă, rânji Nat. Până la urmă, a trebuit să-l scot din mâinile ei. Nu știe când să se oprească.

– Ei bine, toată lumea la spălat, schimbați-vă și veniți la gustare. Apoi ne așteaptă măgărușii.

– Bine că Nerolie n-a fost cu noi, astăzi. Mama ei a dus-o în oraș să-i cumpere pantofi. Acasă, are parte de suficientă violență și nu-i place. Pe mine nu mă deranjează. Adică, mă supără puțin, dar uneori este plăcută schimbarea, înțelegi?

– Nu știu ce înțelegi prin violență, Alicia, declară Barnabas. Despre ce este vorba … tatăl ei obișnuiește să bea, sau primește numai câte o palmă din când în când, pentru greșeli?

Alicia scutură din cap – cu părere de rău, după cum observară.

– Nu, nu bea. Dar se poartă rău cu ea altfel. Spune că părinții nu se înțeleg și se răzbună pe ea. Mai ales mama. Desigur, mama ei n-a dorit-o și nu s-a obișnuit niciodată cu prezența unui copil și cu dezordinea pe care o face.

– Nu pare neglijată și este foarte bine îmbrăcată, se îndoi Priscilla.

– De ochii lumii. În afară de asta, dacă ar părea neglijată, cineva ar atrage atenția autorităților. Viclean din partea lor, nu?

– Dar numai să fie adevărat, interveni Barnabas cu simț practic. Unii copii exagerează, drăguță Alice. Le place să atragă atenția, să fie importanți. Cum se poartă mama ei de față cu tine?

– Mieros. N-are cum să fie adevărat. În cazul acesta, ar fi ca oricare altă mamă. Tocmai aici este șmecheria.

– Ei bine, ajunge. Schimbați-vă, apoi mergem la padoc. După plecarea lor, se adresă Priscillei: Nu fi necăjită. Asemenea lucruri s-au mai întâmplat cu Alicia.

Priscilla se simți despovărată.

– Ai o influență pozitivă asupra mea. Am tendința să tratez lucrurile cu prea mare seriozitate, cu toate că le iau în glumă pe cele grave. Uneori, nu reușesc să înțeleg. Pentru o optimistă înnăscută, e ciudat că în privința altora sunt tentată să cred că suferă profund. Și sufăr alături de ei.

Rosina îi urmase pe copii, așa că rămăseseră singuri.

Barnabas o privi și spuse cu seriozitate:

– Mă bucur că îți dai seama, Priscilla. Observasem și eu. Acest fel de a fi câștigă simpatiile celorlalți, însă îți poate provoca destulă durere și – iartă-mă – îi slăbește pe cei dragi. Nu vreau să par că-ți țin o predică, dar astfel au evoluat lucrurile și în privința Claricei, nu-i așa?

– Trebuie să recunosc. De la discuția cu Roger, am început să mă văd în altă lumină. Clarice n-a profitat din faptul că i-am fost sprijin. Când s-a remăritat, ar fi trebuit să mă îndepărtez. De fapt, am și încercat, dar Clarice m-a implorat să n-o fac. Dacă e să fiu cinstită, trebuie să admit că mi-a plăcut să fiu indispensabilă. Îmi spuneam că Roger este un băiat de zahăr și merită o mână de ajutor. Mi se părea că prezența mea îl ajută să se adapteze, permițându-le să iasă singuri, ca toate cuplurile aflate în primul an de la căsătorie. Dar …

Barnabas îi luă mâinile.

– Frumos din partea ta, Priscilla. Îmi place. N-ai să te răzgândești, nu-i așa? De câte ori te năpădește sentimentul – senzația de compătimire față de Roger – ține-te tare. De dragul lor. Miza este chiar căsătoria lor. După cât înțeleg, Clarice are un caracter slab, iar acum este nițel supărată că ai plecat, dar nici pomii n-au nevoie de araci întreaga viață. Vine vremea când rădăcinile se ancorează adânc în sol, iar ei pot rezista oricărei furtuni. Deci, chiar dacă uneori vei mai simți impulsul de a-ți manifesta bunătatea, renunță. N-ar fi înțelept.

– Bine adus din condei. Nu m-am simțit criticată pentru tendința de a-mi cocoloși apropiații. Și nici nu m-ai făcut să mă simt martir. Păru să cadă pe gânduri. Nu-mi amintesc să-ți fi pomenit despre resentimentul Claricei.

Ochii lui albaștri deveniră dintr-o dată neliniștiți, de parcă ar fi încercat să estimeze reacția provocată de un posibil răspuns.

– S-ar zice că a venit vremea confidențelor. Nu trebuie să te superi, dar i-am făcut o vizită surorii tale.

– Nu îndrăznesc să mă simt ofensată. Dar de ce? Înțeleg. Când m-ai găsit aici, ți-ai dat seama că te păcălisem și ai considerat că trebuie să afli mai multe despre mine, de dragul mătușii. Corect.

El ezită din nou, apoi spuse:

– Cred că da.

– Și ce ai descoperit, Barnabas? Un singur lucru mă neliniștește. Dacă i-ai sugerat Claricei că Roger și cu mine …

El se grăbi s-o întrerupă.

– N-am făcut-o. N-am lăsat să se înțeleagă nici că ne cunoscuserăm. Când a intrat în cameră, am spus cu glas tare: ah, acesta este soțul dumneavoastră? iar el s-a prins imediat și am fost prezentați. Am adus niște flori, i le-am oferit Claricei și am declarat că doream să cunosc familia celei care are grijă de mătușa mea. Le-am explicat că eram bucuros că ai acceptat postul, convins fiind că le duceai dorul, dar că îmi luai o greutate de pe suflet, în așa măsură încât eram gata să uit pierderea suferită prin demisia ta.

– Clarice s-a plâns nițel că îi este dor de tine, a declarat că-i este mai greu să evadeze alături de Roger … că asta era partea cea mai dificilă a traiului lângă cineva obligat să călătorească atât de mult. Dar nu-i tot timpul pe drum, nu-i așa?

– Nu, numai din când în când, dar Clarice a exagerat puțin, însoțindu-l peste tot. Pe Roger l-a deranjat puțin situația. Avea obiceiul să-l pună să-i arate fiecare din locurile prin care treceau, iar el avea timpul drămuit, dar în cele din urmă s-au descurcat. A reînceput să-i zâmbească. Credeam că o să mă topesc de grija lor, că o să mă învinovățesc singură dacă ea nu se descurcă, sau se îmbolnăvește, dar sunt pe cale să descopăr lucruri noi despre mine. Ca Zillah, care va constata că roata vieții se învârte oriunde ai merge și indiferent pe cine ai lăsa în urmă. De când am ajuns aici, am avut mereu alte preocupări, cu Nat, cu Tim și drăgălașa Alicia, încât n-am avut vreme să mă îngrijorez.

– Foarte bine … ah, iată-i. Să mergem!

S-au bucurat de două ore de distracție, terminate cu o zbenguială-n fân, apoi și-au îmbrăcat costumele de baie și s-au scăldat într-un bazin natural umbrit de sălcii, format de râul Fairmead Water care cobora din Mangatuas. Priscilla înota excelent și arăta ca o zână a pădurii, în costumul de baie verde. Romantica Rosina făcuse constatarea, provocând un râs colectiv.

– Și nici nu se supără dacă i se udă părul, adăugă Barnabas. O fată care se mulțumește să stea pe marginea bazinului și crede că baia de soare este un bun înlocuitor pentru scufundări îți stică tot cheful. Priscilla, părul tău ud seamănă cu blana unei foci.

Ea izbucni în râs, ștergându-se la ochi.

– Ce mai compliment! Probabil, voiai să mă compari cu un șobolan înecat!

– Păi, știu doi șoareci de apă care-și au vizuina în malul râului, ceva mai în amonte. Au blana maronie, cu nuanțe roșcate, exact ca tine, și niște mustăți falnice.

– La capitolul acesta nu-i pot concura, murmură Priscilla.

Priscilla se întoarse, făcând pluta, și-și ațintи privirile spre cer. Barnabas i se alătură, atingând-o cu umărul. Rosina și copiii construiau un stăvilar pe un braț al râului, delimitat de rădăcinile sălciilor, pe jumătate acoperite de apă.

– N-ai putea include și asta în scenariu, Priscilla? Acest bazin ascuns printre sălcii, cerul, frunzele antrenate de vârtejurile apei și micuța Ambrosina scrutând adâncurile, cufundată în minunatele vise ale copilăriei?

– Ah, ba da. Sigur că da! Trebuie să ies pe mal. Am carnețelul în buzunar. Trebuie să-mi pot nota întotdeauna asemenea inspirații de moment. Altfel se pierd, sau sunt înlocuite de altele.

O urmă, ajutând-o să iasă din apă.

– Uite că am spulberat idila. Poate exista ceva mai frumos decât scăldatul într-un asemenea ambient?

– Nu, râse ea, dar va rămâne veșnic pe hârtie, în desenele tale și în povestirea mea.

– De fiecare dată când ne va cădea sub ochi, chiar după ce vom încărunți, o să retrăim clipa.

Ea se aplecă deasupra hainelor și scoase carnețelul din buzunarul încăpător al cămășii, ascunzându-și figura îmbujorată. Doar firea lui de artist îl împinsese să vorbească așa. „Nu fi proastă, Priscilla! Dacă nu-ți faci speranțe deșarte, n-ai să fii dezamăgită. Dar ce bine ar fi fost dacă Melisande n-ar fi fost atât de ferm prezentă în viața lui Barnabas Lockhart, și de atâta vreme!“

***

Rosina nu-și ascunse mulțumirea că Priscilla urma să-și petreacă seara în oraș. Înțelegea perfect că bucuria bătrânei era determinată în primul rând de faptul că nepotul ieșea cu altcineva, decât cu superficiala Melisande, dar și-ar fi dorit ca Rosina să nu fie atât de transparentă.

Îi atinse obrazul cu un deget și spuse:

– Ți-e atât de teamă că n-am să mă mai dau dusă de la Jesmond Dane, încât insiști să-mi iau o zi liberă. Până acum, n-am simțit nevoia. Parcă am fost în vacanță. Valea Fair-acre este atât de frumoasă, cu colinele și vâlcelele ei, cu copaci englezești și torente învolburate, încât orașul nu mă mai atrage deloc, mai ales din cauza cabanei din pădurea de zadă, venind parcă direct dintr-un basm elvețian. Lumea afacerilor a rămas undeva, la milioane de kilometri distanță.

Barnabas râse.

– Făceai haz de complimentele mele, dar acum ai scăpat un porumbel. Eu fac parte din acea lume a afacerilor, îți mai aduci aminte?

Ea aprobă din cap, făcând o gropiță în obraz.

– De fapt, chiar reprezinți acea lume. Dar ai o natură dualã. Pe de o parte de rechin al afacerilor, pe de alta de artist, pe cale să creeze un microcosmos de încântare pentru copii și adulți.

– Ei bine, spuneai că ești optimistă din naștere … chiar prea, după mine, dacă anticipezi un astfel de succes. În afară de asta, mă faci să par schizofrenic. Vechiul truc … cu personalitatea multiplă.

– Ba nu, doar complexă.

– Așa sună mult mai bine. Doamne, chiar că-mi placi mai mult în afara biroului. Erai atât de severă încât îți știam de frică. Era o ușurare să mai evadez din când în când cu cineva mort după distracții, ca blonda Melisande. Acum, că nu-i mai plătesc salariu, Priscilla Marchant se dovedește aproape umană.

Alicia interveni, pe un ton ultragiat.

– Unchiule Barnabas, doar nu pretinzi că n-o plăceai?

Spre norocul lui, fu salvat de Nat.

– Dacă n-ar fi plăcut-o, nu i-ar fi păsat și nu i-ar mai fi spus-o nici acum.

– Uite că cineva se pricepe, aprecie Barnabas, admirativ.

Alicia gândea altfel.

– Nu prea înțeleg ce a spus Nat.

Barnabas o luă în brațe.

– Draga mea, vrea să spună că, față de cei pe care-i apreciem, ne purtăm mai natural. Acum, mai este timp pentru un joc de Ludo, înainte să plecăm. Însă ea nu poate juca, trebuie să se facă frumoasă. Și ții minte, e doar un joc, nu trebuie să puneți la suflet dacă pierdeți.

Când coborî din nou, Rosina declară:

– Nu te-am mai văzut îmbrăcată-n albastru … unor brunete nu prea le stă bine, dar la tine se potrivește. Gulerul și manșetle albe contrastează perfect cu nuanța rochiei. Azuriu ca cerul, pătat de norișori alburii … absolut perfect!

– Nu-i așa că mătușa ta se pricepe la cuvinte? îi spuse Priscilla lui Barnabas. Dar ai grijă, Ambrosina Claermont, s-ar putea ca nepotul și prietena ta să-ți fure vorbele și să le publice. Rochia mi-a trimis-o fratele meu, Andrew, de la Paris. Curajos gest, fiindcă de data asta nu era însoțit de nevastă. Mi s-a potrivit perfect.

Barnabas privi spre pantofii ei.

– Mă gândisem să te invit la o plimbare, dar, cu asemenea încălțări, vom fi obligați să luăm mașina.

– Îi schimb într-o clipă, replică Priscilla întorcându-se brusc. Nu-s potriviți penru o plimbare pe înserat. Înainte ca el să aibă timp să protesteze, urcă în goană și reveni purtând o pereche de pantofi albi, cu tocuri mai joase.

Rosina și copiii îi conduseră până la intrare, urmărindu-i cu privirea până dispărură după o cotitură. Barnabas se opri o clipă, prinse în mână un trandafir olandez, parfumat, pentru a-i sorbi aroma, dar floarea se scutură.

– „Ultima roză a verii …“ declamă el.

– Care însă nu era singură, replică Priscilla, indicând mulțimea de trandafiri înfloriți, ceea ce ne promite o lună suplimentară de vară.

– În grădina Rosinei, vara întârzie întotdeauna, declară el, nu din cauza unor aiureli magice, care se rezumă de fapt la ore de muncă și spinări îndurerate, ci fiindcă ea și Manuel au creat un microclimat apărat de perdele de copaci și tufișuri, de mici ziduri de cărămidă și împrejmuiri joase.

– Într-adevăr. Mă duce gândul la satul din Auburn, al lui Goldsmith… mă înțelegi?

– Ah, da … „unde primăvara sosea prima și vara șovăia să plece“.

– Cât mă bucur că știi această versiune, Barnabas. Așa am învățat-o în școală, dar în alte cărți apare: „… iar florile verii zăbovitoare întârzie să se ofilească“. Mie îmi place prima.

Un lucru minor, dar se adăuga pentru a crea o atmosferă de veselie și comuniune spirituală – faptul că era capabil să reproducă versuri. O făcuse și mai devreme, când lucrau la carte. Pentru așa ceva, Priscilla continua să resimtă lipsa tatălui. Iar la casa parohială, probabil că va avea parte de mai mult. Deja o primă stea răsărise deasupra Liberty Hill. Ce noapte minunată!

Capitolul 7

– Cândva, am să te duc acolo sus, Priscilla. Este splendid, atât ziua cât și noaptea. Peste Saddle Hill se poate vedea oceanul. Din loc în loc, se văd luminițe de la așezările omenești și uneori chiar pozițiile vapoarelor care colindă întinderea Pacificului. Sau câte un avion venind dinspre polul sud. Te-a tentat vreodată să participi la una din excursiile organizate în Antarctica?

– Nu. Ar fi fantastic, desigur, dar nu mă atrage peisajul. În visele mele, sunt întotdeauna cu picioarele pe pământ solid.

– Ce exprimare încântătoare! Trebuie să i-o spunem și lui Elspeth. O să fie entuziasmată. Poți să aprofundezi ideea? Ce fel de vise?

– De fapt, nu prea știu. Mi-a plăcut mereu să visez. Dar mi-ar fi greu să descriu ce-mi doresc cel mai mult. Pur și simplu, habar n-am – cu excepția persoanei tale, își auzi ea gândurile.

– Aș îndrăzni să ghicesc, declară el cu îndrăzneală.

– Cum ai putea să știi?

– Mi-ai dat să citesc toate povestirile pe care le-ai publicat, ca să-mi fac o idee despre felul cum scrii și cum funcționează gândirea ta creatoare. De acolo am aflat, Priscilla. Toate se țes în jurul căminului și grădinii. Case în care copiii sunt îndrăgiți și bineveniți; unde se bucură de siguranță și veselie, crescând printre măgăruși, orătănii, câini și pisici, trezindu-se dimineața cu imaginea copacilor crescuți în fața ferestrei și cu mireasmă de fân proaspăt cosit și parfum de flori. Nu-i așa?

Priscilla îi dădu dreptate. Dintr-o dată, acolo, în mijlocul drumului de țară, împresurată de case, fu neliniștită în privința viitorului … în mod ciudat, teama era generată tocmai de faptul că-l simțea atras de ea, în ciuda neîncrederii provocate de incidentul cu scrisoarea. „Ah, Barnabas, Barnabas, măcar de n-ar fi existat Melisande!

Deveni conștientă că el o studia cu atenție, puțin zâmbitor, fără nici o intenție de a pleca mai departe.

– Dacă apare cineva, spuse ea, și ne vede prinși într-o discuție vizibil serioasă, nemișcați în mijlocul drumului, ar putea crede că am luat-o razna. Hai să mergem!

– Într-adevăr, absolut ciudat, chicoti el. Ah, câte lucruri facem, sau nu, ca să evităm să-i intrigăm pe ceilalți, de care nici nu ne pasă.

Priscilla simți că trebuie să evite o discuție prea intimă.

– Povestește-mi despre Dougal și Elspeth. Cum s-au cunoscut și unde?

– Nu cunosc toate detaliile, dar cred că s-a întâmplat la Christchurch. Apoi, Elspeth a venit aici să achiziționeze o căsuță, intenționând să renunțe la slujba de agent de publicitate, la o firmă cam ca a noastră. A cumpărat Crooked House, situată în spatele casei parohiale, unde locuiesc acum unchiul ei și unchiul lui Dougal. Când activitatea de la parohie o copleșește, sau când are de respectat un termen limită, se retrage la Crooked House, cât timp copii sunt la școală. Cred că Dougal a intermediat vânzarea proprietății.

– Sunt un cuplu atât de drăguț, încât e clar că-i unește o dragoste adevărată. Sper că-i așa. Felul în care Elspeth îi trateză pe nepoții lui Dougal de parcă ar fi copiii ei îți merge la inimă.

Barnabas îi cuprinsese umărul gol, ajutând-o să depășească niște porțiuni de drum accidentat. Atingerea îi alungă alte gânduri. El izbucni într-un hohot zgomotos de râs.

– S-o rogi pe Elspeth să-ți povestească. Doar ea te poate lămuri. Îți amintești drumul spre Liberty Hill, pe lângă care tocmai am trecut? Ei bine, Dougal, un presupus sobru reprezentant al clerului, s-a îndrăgostit dintr-o privire și, cu prima ocazie, a cerut-o în căsătorie, acolo sus, după slujba de seară. Dar i-au trebuit mai multe luni până s-o câștige. Ea credea că nu-i potrivită ca nevastă de preot.

– Elspeth? Ah, glumești. Este ideală!

– Desigur. E bine știut, așa că nu dezvăluiesc nici un secret … nimeni n-ar trebui să creadă că va avea parte de un drum presărat cu flori, alături de perechea ideală.

– Nu. Uneori, vezi oameni aparent lipsiți de griji, cărora s-ar părea că nu le lipsește nimic, favorizați ai sorții, și afli că sunt chinuiți de cine știe ce neliniști. Barnabas, devenim prea profunzi. Să ne revenim.

***

Nimeni n-ar fi crezut că Elspeth și Dougal, după o zi atât de schimbătoare, mai puteau fi așa bine dispuși. Trecuseră prin toată gama de emoții. O înmormântare, o cununie, câteva vizite la patul bolnavilor și niște reproșuri meschine adresate prin telefon, că Elspeth îl ținea departe pe Dougal de cei care aveau cu adevărat nevoie de el și că n-ar trebui să permită celor fără minte să-i irosească timpul și energia, în detrimentul celor mai merituoși, care ar fi avut tot dreptul.

Dougal le povesti pe scurt și apoi spuse:

– Elspeth vine imediat. Mă bucur că sunteți aici. Are nevoie de puțină liniște. Întotdeauna plânge alături de cei îndurerați și se bucură alături de cei fericiți, dar este dificil să treci de la înmormântarea unui copil drag, la starea de spirit a unei căsătorii. Copiii, toți patru, își petrec noaptea la Crooked House, împreună cu unchii, care le-au dăruit un joc nou și complicat, cu zaruri. Mai bine să se chinuiască Ben și Timothy să-i învețe. Noi suntem întotdeauna întrerupți și asta-i frustrant pentru cei mici, cu toate că-i învață că ceilalți trebuie să aibă prioritate.

Sufrageria casei parohiale era imensă, cu mobilă solidă, însă ponosită, iar pe pereți atârnau niște peisaje locale, mai ales din zona Lake County, pictate în ulei de către Dougal. Bineînțeles, peste tot erau cărți. Ușile duble de la capătul încăperii erau deschise spre o terasă largă, unde rămaseră până la apariția lunii.

Intrând în casă, Priscilla fu surprinsă când Barnabas abordă direct subiectul întreprinderii lor comune. El zâmbi.

– Priscilla nu știa că am de gând să discut problema. Cred că cele vreo douăsprezece romane pe care le-ai publicat, Elspeth, o fac să se simtă începătoare. Mi-ar plăcea să ne vizitați la cabană într-o zi când lucrăm, pentru că sunteți cei mai în măsură să aduceți critici pertinente.

Ochii verzi ai lui Elspeth, puși în valoare de materialul negru și verde-smarald al fustei, scânteiară.

– Barnabas, asta înseamnă că în sfârșit te-ai hotărât să-ți pui în valoare talentul? Ai ascultat prea mult de conștiinciozitate, servindu-ți clienții și ajutându-ți tatăl. Este un om minunat și-i foarte recunoscător că ai preluat afacerea de familie, dar munca îți fură tot timpul și asta nu-mi place. Priscilla, sper că înțelegi că, în cel privește pe acest om, ai realizat o minune. A fost nobil din parte-ți s-o lași pe mătușă să-ți sufle secretara, Barnabas, dar s-ar părea că acum culegi roade mult mai bogate.

Barnabas avea un comportament expansiv și ar fi putut da în vileag întreaga poveste, iar asta ar fi aruncat asupra ei o lumină nu prea favorabilă.

Se liniști imediat, căci el îi alungă temerile. Îi făcu cu ochiul și spuse:

– N-am să vă spun toată povestea, dar când s-a angajat la Rosina, habar n-avea că-mi este mătușă. Mă cunoștea numai ca domnul Peter Lockhart. Probabil, știți foarte bine că mereu încerc s-o înfrânez pe flușturatica mea mătușă și că, din cauza asta, mă numește „oribilul Barnabas“. Ei bine, am rugat-o pe Priscilla să ducă personal formularele pentru Societatea Horticolă și am profitat de ocazie să-i trimit o scrisoare Rosinei – și aceea a fost seara în care le-ai găsit căzute din copac, Dougal. Priscilla era pe punctul de a pleca în concediu și se hotărâse să demisioneze ca să-și facă timp pentru scris. Ascultând de un impuls de moment, s-a decis s-o ajute pe Rosina să aibă grijă de copii … apoi, când mi-am vizitat mătușa, supărat foc fiindcă devansaseră venirea copiilor fără să-mi spună, am constatat că prietena-model care-i sărise-n ajutor nu era alta decât secretara mea! Pe scrisoarea de demisie completase adresa din Dunedin. Așa că parcă am fi picat din nori!

– Îmi dau seama, aprobă Elspeth, chicotind la imaginea confruntării, fiindcă am pățit exact același lucru. Am renunțat la serviciul pe care-l aveam în nord, ca să mă apuc de scris. În loc de asta, continuă, aruncându-i o privire complice lui Dougal, m-am trezit gospodină la parohie, având pe cap și nepoții lui Dougal, precum și unchiul. Probabil că suntem niște neghioabe, Priscilla. Nu-i așa că sunt niște norocoși?

– Păi … se bâlbâi Priscilla, roșie în obraji și fericită că lumina era destul de slabă. Nu este chiar aceeași situație. Barnabas și cu mine nu suntem decât parteneri de lucru. Își reveni puțin și continuă cu mai mult tupeu. Cel puțin n-am ajuns să-i și gătesc.

Barnabas trecu peste replică. Timpul părea să zboare. Pe drumul de întoarcere vorbiră puțin. Se simțea cuprinsă de o mulțumire atât de deplină cum nu mai simțise vreodată. Își dădea seama că e o senzație trecătoare, dar noaptea aceea îi va rămâne mereu în memorie. Era fericită la brațul lui, dar când pătrunseră pe aleea mărginită de fucsii și întunecată – din cauza lunii care, după ce o vreme se jucase de-a ascunselea cu norii, acum dispăruse complet – constată că mâna lui devenise mai îndrăzneață. Ah, ce ciudat, la un comerciant, să-i poată simți bătăturile din palmă. Îi împărtăși constatarea, adăugând:

– Mult timp n-am știut că ești și fermier cu jumătate de normă, totuși, ai degete de artist.

El nu-i răspunse imediat. În lumina slabă a lămpii aprinse, lăsată pe verandă de Rosina, îi zărea conturul chipului, cu bărbia pătrată și pomeții înalți. Degetele lui le strânseră pe ale ei.

– Personalitatea mea a beneficiat cel mai mult de pe urma ta, șefa. Ani de zile m-am străduit să fiu un urmaș de succes pentru afacerea de familie. Simțeam că era responsabilitatea mea. Ah, cât de îngâmfat par!

– Nu fi ridicol. Nu-i obligatoriu să desconsiderăm lucrurile astea. N-ai să te lauzi cu asta, dar în seara asta am discutat destul de profund, atât între noi, cât și cu familia MacNab. Continuă, Peter Barnabas Lockhart.

– Dar misiunea asta, la care ne-am înhămat, descătușează în mine ceva ce era pe cale să fie înăbușit. N-am să-mi neglijez cealaltă

preocupare. Le-o datorez celor care-și câștigă pâinea la magazin. De fapt, probabil că mă voi descurca mai bine, dacă scap de frustrare. Dar spuneai că traiul aici și scrisul ți-au deschis noi perspective și simt la fel.

– S-o luăm pe Melisande ca exemplu. Mi-a reproșat mereu că n-aș avea ambiții, fiindcă nu profit de majoritatea ocaziilor care se ivesc; că, într-o poziție ca a mea, aș putea călători mai mult. Uneori sunt constrâns s-o fac, dar de îndată ce-mi îndeplinesc însărcinările, mă grăbesc să revin acasă. Spune că asemenea ocazii nu trebuie ratate, anumiți oameni și contractele semnate putându-mi dubla cifra de afaceri cu ușurință. Eu însă nu urmăresc așa ceva. Îmi place să cred că în zilele noastre există încă loc pentru întreprinderi familiale, că pot reține toate numele angajaților. Începu să râdă. Mă întreb ce părere ar avea despre asta … ambiția de-a deveni ilustrator de cărți pentru copii. Pe Melisande o atrag afacerile pe picior mare și banii mulți.

Priscilla simți nevoia să întrebe:

– Când va afla, ceea ce este foarte probabil să se întâmple, cum te va afecta părerea ei?

– Cum?

– Ai să-i permiți să te descurajeze?

– Așa crezi?

– Sper că nu. Nu doar pentru că este grozav să beneficiez de pe urma unui ilustrator de calibrul tău, dar și fiindcă …

– Continuă. Fiindcă …?

– … ar însemna să se piardă un talent, iar Biblia conține unele aprecieri aspre în această privință.

– Ei bine, este un motiv valabil. Totuși, speram ceva mai intim, referitor la persoana mea.

Ea ezită, apoi răspunse:

– Prima și cea mai importantă cauză este că-ți doresc binele, că vreau să-ți împlinești visele din tinerețe.

Sunetul emis de el n-ar fi putut fi interpretat decât ca o manifestare a satisfacției.

– Îți mulțumesc. Speram să aud așa ceva.

Ezită din nou, apoi spuse:

– Barnabas, sper să nu-ți închipui că încerc s-o discreditez pe Melisande. Simt doar că trebuie să-ți cultivi darul. Poate că ea nu înțelege cât de mult ar însemna asta pentru tine, sau pentru generații întregi de copii.

– N-avea grijă. Melisande nu-i vinovată – are limitele ei, vreau să spun. A fost educată să aprecieze toate lucrurile numai în termeni de valoare bănească. Este criminal să insufli copiilor asemenea concepții. Din păcate, Melisande a luat-o pe o cale diferită. Ar putea părea ciudat… dar pentru ea a fost un noroc. Viața nu mai avea nici o însemnătate, când s-a angajat la spital și a ajuns în contact cu oameni care trăiau în condiții precare și sufereau de afecțiuni grave, dar erau capabili încă să se bucure de viață, să lupte cu moartea, astfel că scara ei de valori a început să se modifice. Asta nu înseamnă că vreau să afle despre încercarea noastră, deocamdată. Ai priceput ceva?

– Da. Cred că e o atitudine înțeleaptă. Ah, Barnabas, simt că în sfârșit, cu ajutorul tău, voi reuși să pătrund în lumea aceea la care visez de atâta vreme … magica întruchipare a gândurilor, îmbrăcând formă de cuvinte și desene, care se pun în valoare reciproc. Realitatea dinainte de Crăciun – slujba de secretară și apartamentul în care locuiam – pare pierdută în negura timpului. Mă cutremur când mă gândesc că, dacă nu mă trimiteai cu scrisorile, aș fi pierdut ocazia de a cunoaște minunata Fair-acre Valley.

– Simt același lucru, replică el, zâmbind.

Ajunseseră în apropierea locului unde-și lăsase el mașina.

– N-ar fi bine să mai pierdem vremea. Ai drum lung până la Tyne Hill, dincolo de Dunedin. S-a făcut târziu. Vom mai avea ocazia să vorbim. Acum trebuie să pleci.

– Da, dar mai întâi … ai face bine să vii la umbră, Priscilla. N-aș exclude posibilitatea ca Rosiuna, binecuvântată fie-i firea romantică, să ne pândească de la fereastră și cine știe ce concluzii ar fi în stare să tragă.

O trase aproape și o sărută. Momentul era pur și simplu magic. Nu știa ce simțise Barnabas Lockhart. Probabil doar plăcerea fugară a

clipei. Ultima lui remarcă era clară. O declarație cât se poate de transparentă, un avertisment că nu trebuia să-l ia prea în serios.

Pe când îi dădea drumul, ea spuse:

– Poate că ni se poate ierta purtarea. Continuăm să fim sub influența muncii incitante pe care o înfăptuim. Am permis împrejurărilor să ni se suie la cap. Copleșitor, nu-i așa? … grădina ca de poveste, luna, trandafirii. Să revenim cu picioarele pe pământ, Barnabas. Suntem doar parteneri de lucru. Noapte bună!

***

Zilele minunate continuară să se succeadă. Luna martie veni însoțită de recoltele bogate ale câmpurilor, iar pe vârful colinei Liberty Hill, mai puțin protejat decât vâlcelele de dedesubt, frunzele plopilor începuseră să îngălbenească, iar scorușii căpătaseră o nuanță roșcată. În grădina Rosinei, florile de toamnă, albe, roz, sau portocalii, păreau să se fi încolonat de-a lungul bordurilor. Petuniile, gălbenelele și geraniumul se luau la întrecere să expună cele mai vii nuanțe, panselele își iteau florile purpurii din fiecare crăpătură a pământului, daliile începuseră să se ofilească, iar bobocii crizantemelor prinseseră să se îngrașe.

Până și grădina de legume, frecvent udată, avea o frumusețe aparte, datorată tulpinilor înalte de porumb, roșiilor de lângă gard și căpățânilor de salată verde. Priscilla avea senzația că le vede pe toate prin ochii de artist ai lui Barnabas. Acum pricepea de ce, la nevoie, îl putea înlocui cu succes pe decoratorul de vitrină. În bătrâna livadă, copiii se bucurau de timpul de joacă, mâncând renglote, nectarine și mere, culese direct din pom.

Era mereu ocupată, cu gospodăria, spălând, cârpind și gătind, dar reușea să se bucure de puținele ceasuri pe care Barnabas reușea să le petreacă departe de magazin, lucrând împreună la carte.

– În mod ciudat, spunea Barnabas, oriunde m-aș afla, îmi vin în minte aventurile Ambrosinei. Am făcut o obsesie. Dar e o senzație fascinantă să știi că ai la îndemână atât material. Foile pe care mi le-ai

dat acasă cu două zile în urmă mi-au provocat accese de veselie. Citeam în pat, pe la unu noaptea, iar doamna Forsythe s-a trezit să vadă ce naiba se întâmplă. Uitasem complet cât era ceasul. Descrierea cotețului de păsări al lui Elspeth a fost irezistibilă. Mereu uit că în scenariu Elspeth se numește Morag.

– Mă dau în vânt după ea, declară Priscilla. De fiecare dată când mă gândesc la faptul că nu se credea aptă să devină soție de pastor, încep să chicotesc. Ieri, mi-a povestit întreaga pățanie.

– Dougal n-a ținut seama de asta. Mi-a spus cândva că pentru el era foarte clar cu cine avea de-a face. Era, după spusele unchiului lui, tare ca stânca și neîncovoiată ca o sabie. A iubit-o mereu, chiar dacă era conștient că în trecutul ei există și evenimente mai puțin ortodoxe.

– Ăsta este visul oricărei femei. Să fie iubită necondiționat…

– Adică?

– În ciuda tuturor imperfecțiunilor, cred. Chiar dacă provoacă neîncredere.

O privi pătrunzător, iar ea simți că roșește.

– Asta este valabil nu doar în relațiile dintre un bărbat și o femeie, Barnabas, ci și în cazul prieteniilor. Lipsa de încredere le subminează deopotrivă.

– Intonația ta îmi dă de înțeles că ești supărată. Recunosc, m-a deranjat că mi-ai turnat povestea cu plecarea la Christchurch. De fapt, eram furios la culme. Dar de atunci, am început să te cunosc, am înțeles că aveai motive și cu toate că din când în când mai sunt bântuit de îndoieli, acum am încredere în tine. Am observat cum te porți cu Rosina și copiii, cum muncești pentru un salariu mult mai mic, așa că suspiciunea ar fi deplasată.

Fu răsplătit cu un zâmbet larg, însoțit de sclipirile ochilor.

– Îți mulțumesc, Barnabas. E mai plăcut să inspiri încredere ca urmare a intuiției, decât după o explicație. Dacă aș putea da timpul înapoi, aș acționa cu totul altfel. Ți-aș scrie să te anunț că m-am răzgândit în privința plecării în nord, că am fost angajată de o femeie vârstnică s-o ajut să aibă grijă de niște copii, așa că-mi dau demisia. În cazul acesta, numele și adresa Rosinei ar fi apărut, m-ai fi sunat la

telefon, dezvăluindu-mi că din întâmplare e vorba de mătușa ta. Și probabil ți-ai fi dat silința să mă faci să renunț, nu-i așa? Fiindcă nu voiai ca Rosina să fie încurajată. Dar n-ar mai fi apărut motive de neîncredere.

– Corect. Ai să-mi spui vreodată despre ce a fost vorba?

Ea cugetă, conștientă că era observată cu atenție.

– Păi, dacă va veni vremea să pot discuta deschis subiectul, îți voi spune cu plăcere. Un surâs îi ridică colțurile gurii. Îi venise în minte că singura condiție de a-i dezvăluit adevărul era să înceapă s-o îndrăgească, iar șansele erau aproape inexistente. Nimic mai mult decât un vis. Fiindcă exista și Melisande, iar Barnabas îi dăduse de înțeles cu tact, noaptea trecută, că nu dorea ca Rosina să fie la curent cu aparenta lor intimitate.

El se încruntă. Priscilla adoptase un aer visător, de pacă ar fi tânjit după ceva imposibil de obținut. Spuse:

– Ei bine, să ne vedem de treabă. Problema este că, atunci când ai de-a face cu povestiri pentru copii, care inevitabil provoacă nostalgie, există tendința de a deveni sentimental.

– Tu ai fost cel care a deviat de la subiect, atingând aspecte intime. Mi-ar conveni de minune să ne concentrăm numai la lucru.

– Nu, Priscilla. Nu vreau să te superi pe mine. În momentul ăsta mă simt ca un cerșetor cu toane. Nu prea înțeleg ce se petrece cu mine. Am devenit …

– Ce ai devenit? întrebă ea, atentă.

– Mă macină tot soiul de conflicte interioare. Sunt sentimente cu care mă confrunt pentru prima oară în viață, așa că fii înțelegătoare.

Pleoapele ei coborâră peste ochii de culoarea alunei, astfel că Barnabas nu-i putu descifra expresia. N-avea de unde să știe că i-ar fi plăcut să-l roage să-i povestească tot. Dar nu, era interzis. În loc de asta, spuse:

– Am pățit la fel, Barnabas. Tot anul am avut parte numai de asemenea conflicte interioare. Dar se pare că timpul le rezolvă pe toate. Poate că te va ajuta și pe tine.

Își privea încruntat creionul.

– Posibil. E vorba de relațiile cu alți oameni. Nu prea am răbdare, totuși, deși mi-aș dori să pot pune lucrurile la punct fără întârziere, instinctul mă avertizeaeă că nu-i bine să mă pripesc.

– Nu știu despre ce-i vorba, dar dacă instinctul te îndeamnă să aștepți, în locul tău i-aș da ascultare.

El zâmbi strâmb.

– De sfatul ăsta mă temeam. Dar egoismul mă împinge să mă întreb de ce să nu acționez imediat.

– Mă pui în încurcătură, Barbabas! Sunt în ceață. Aș prefera să nu-ți fi spus nici o vorbă – a fost o prostie. Uită-mi cuvintele. Încrede-te în propria judecată.

– Așa voi face, aprobă el. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Să revenim la Ambrosina. În universul ei populat de măgăruși și arici, de trifoi roșu și de porniri aventuroase. Cu cât înaintăm cu lucrul, cu atât sunt mai convins că vom avea succes, Priscilla.

– Am dat lovitura.

– Așa-i. Ce evoluție ciudată! Mă opuneam ca Rosina sa aiba grijă de copiii familiei Darfield, dar în cazul acesta nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Ai fi plecat în nord să-ți petreci vacanța și să-ți cauți ceva de lucru. Ce surprize ciudate ne rezervă uneori soarta!

Priscilla chicoti.

– În ziua când ai coborât din mașină, nu m-am prea gândit la așa ceva. Simțeam doar că era mult mai rău decât dacă ar fi apărut pomposul, prosperul și umflatul Barnabas la care mă așteptam. Eram pregătită să întâlnesc o persoană necioplită, care nu suportă copiii. Îmi dădusem seama că Rosina îi iubea atât de mult, încât era normal să stea la ea. Eram dispusă să mă lupt cu nepotul cel autoritar, dar după ce situația s-a mai liniștit, m-am bucurat că a fost vorba de tine.

– De ce? Nu se schimbase nimic.

– Lucrând mai mult de un an împreună, te cunoșteam suficient ca să înțeleg că nu te-a mânat decât grija pentru Rosina, explică ea, roșind.

Figura lui Barnabas arboră o surpriză comică.

– Da, mă cunoșteai destul de bine. Înțelegeai că exasperarea cauzată de plecarea lui Zillah făcea parte din sentimentul meu – cum să-l definesc? – disperarea cu care constat că cei generoși, cu personalitate puternică, se lasă exploatați de cei mai slabi, ajutându-i să devină și mai nevolnici. Rosina s-a descurcat toată viața. Dar simțeam că, la vârsta ei, merită să se odihnească. Zillah mă dezamăgise. N-o crezusem capabilă să-și părăsească astfel copiii.

Priscilla se hotărî să-i deschidă ochii.

– Barnabas, să știi că Rosina nu ți-a spus tot adevărul. Zillah i-a explicat motivul pentru care era așa important să-l însoțească pe Keith. Chiar el a rugat-o, iar motivul invocat nu putea fi desconsiderat. Rosina n-ar fi păstrat secretul față de tine, dacă n-ai fi fost atât de legat de Melisande, care are prieteni comuni cu Keith. N-a vrut să riște ca secretul să ajungă la alte urechi. Bârfa i-ar fi putut pune în pericol mariajul, adică nu doar fericirea ei, ci și situația copiilor. Aceștia au nevoie de ambii părinți. Acum te cunosc suficient de bine ca să fiu convinsă că nu-i vei spune Melisandei. Iată cum stă treaba.

– N-am să mă supăr pe mătușă-mea fiindcă n-a avut încredere în mine. Era o situație delicată, dar îți mulțumesc că m-ai pus la curent. N-am să te dau de gol față de Rosina.

În vreme ce se îndreptau spre casă, ca să prânzească împreună cu Rosina, Priscilla simțea că relația lor intrase într-o fază nouă.

Înainte de a pleca la magazin, Barnabas spuse:

– Mâine voi sta la magazin toată ziua, așa că n-am să te văd. De fapt, nu cred că am să mai scap până miercurea viitoare. Melisande are weekend liber și ne ducem la rudele ei din Cristchurch. Ne întoarcem luni seara, dar marți am o mulțime de întâlniri de afaceri.

Toată strălucirea zilei se estompă la plecarea lui. Priscilla nu fu în stare sa se întoarcă la lucru. Preferă să se ocupe de grădină, atacând activități cu mare consum de energie fizică.

Rosina observă, cu amuzament. Seara, îi spuse:

– Întrucât probabil că n-ai să prea lucrezi în lipsa lui Barnabas, ce-ar fi să-ți inviți sora, cumnatul și întreaga familie să-și petreacă weekend-ul aici? S-ar putea caza la cabană și s-ar gospodări singuri. Ce părere ai?

– Ar fi minunat, iar de astă dată nu se gândea la plăcerea celorlalți, ci la faptul că societatea numeroasă îi va abate gândul de la Barnabas. Sau de la cele discutate în cursul dimineții. Despre conflictele lui interioare… n-avea de gând să-și frământe mintea în weekend. Poate că se va decide să le rezolve, împreună cu Melisande. Iar ăsta era un motiv de amărăciune.

***

Propunerea Rosinei fusese binevenită. Priscilla avea senzația că ultima perioadă dispăruse și se întorseseră la zilele fericite dinainte, când Clarice încă nu abuza de sprijinul ei.

Se schimbase vizibil. Era amuzantă, cum și-o amintea din copilărie, înainte de a fi afectată de răsfățul unei mame excesiv de indulgente cu frumoasa ei copilă. Roger era exact omul care-i trebuia. Mai mult, Clarice era perfect conștientă. În vreme ce stăteau pe banca de lângă piscină, bronzându-se și urmărindu-l pe Roger care legăna copiii pe rând, îi spuse Priscillei:

– Treci printr-o schimbare, Priscilla. Întotdeauna te-am considerat doar sora mea. Dar acum parcă ai fi căpătat mai multă personalitate. Traiul aici, îngrijirea acestor copii, îți furnizează cele mai depline satisfacții încercate vreodată, nu-i așa?

– Într-adevăr, munca de secretară era menită doarsă-mi asigure existența. Simt că abia acum am început să trăiesc cu adevărat. Am să rămân aici și după întoarcerea lui Zillah Darfield, Clarice. Am început să scriu o carte pentru copii și cred că sunt pe drumul cel bun. Vreau s-o termin și nimic nu se compară cu lucrul în cabană.

Ochii albaștri ai Claricei deveniră sobri.

– Ar fi trebuit s-o faci mai de mult, dar mi-e teamă că m-am sprijinit prea mult pe tine după moartea lui Geoff. Întotdeauna m-am simțit imperfectă, în comparație cu tine. Erai puternică, stăpână pe propria soartă, hotărâtă, încă din fragedă copilărie. N-am avut niciodată suficientă încredere în mine, dar acum lucrurile s-au schimbat. Roger mi-a demonstrat ca sunt capabilă să fac lucruri la care altă dată nici nu

m-aș fi gândit. Fiindcă tu erai mereu disponibilă. Cel mai ciudat, continuă ea, este că, după ce mama ne-a părăsit, Geoff a continuat să mă cocoloșească. Apoi, când m-am recăsătorit, nu credeam să iasă cine știe ce. Știam că Roger mă iubea, dar uneori îmi dădeam seama că mă disprețuia. Am exagerat puțin, încercând să capăt mai multă atenție. Am jucat teatru; nu te pretinde surprinsă, surioară mai mică. Dar la un moment dat, m-am descoperit așa cum eram. Ne-am certat. Roger mi-a spus că el căuta un tovarăș de viață, nu o plantă agățătoare și că le voi face rău copiilor după cum aproape ți-am distrus și ție viața. Spune-mi, Priscilla, ți-am pricinuit neplăceri ireparabile, sau ai scăpat la timp? Vreau să zic, exista acel dulce Miles Standour și, în lipsa mea, probabil că te-ai fi logodit cu el, dar sunt convinsă că a dat bir cu fugiții, văzând câte ai pe cap.

Râsul spontan al Priscillei fu foarte convingător.

– Ah, Clarice, zăpăcito! Chiar eu i-am dat papucii. Era drăguț, dar prea copilăros. Și el căuta sprijin. Nu era ceea ce mi-aș fi dorit.

– Ei bine, mulțumesc lui Dumnezeu. Dar îmi place fostul tău șef. Ăsta da bărbat. A venit să-ți cunoască familia. Mi-am închipuit …

Priscilla ridică o mână.

– Stai așa, surioară mai mare! Doar fiindcă ți-ai învins slăbiciunile, nu înseamnă că acum ești bună de pețitoare. Barnabas Lockhart mi-a fost șef. Acum este nepotul celei care m-a angajat și atâta tot. Este practic logodit cu blonda cea mai încântătoare, Melisande Drew. De fapt, își petrec acest weekend la rudele ei din Christchurch, așa că las-o mai moale, draga mea. Nu te impacienta, Clarice, viața nu înseamnă numai căsătorie, iar eu mă simt deja purtată pe aripile succesului literar. Dacă va apărea un bărbat potrivit, am să-l consider un fel de supliment.

Clarice îi cuprinse umerii și o îmbrățișă.

– Așa te vreau, micuțo. De acum înainte, așa vor sta lucrurile. Dar sunt totuși dezamăgită de acest Barnabas. Însă, dacă ai fi fost îndrăgostită, probabil că n-ai fi părăsit firma Lockhart. Ah, Priscilla, mă simt mai plină de viață ca niciodată. În sfârșit, mă simt la locul meu. Vreau să lucrez ca soră de caritate. Am și frecventat niște cursuri … vai, Roger, fii atent!

Se auzi o pârâitură teribilă și Roger dispăru într-un nor de picături. Clarice sări în picioare și se aruncă în apă, ajungând imediat lângă el, în mijlocul piscinei. Priscilla se simți încântată. Bucuroasă că acum relația cu sora ei evoluase spre normalitate.

***

Miercuri dimineață primi un mesaj prin intermediul ezitantei domnișoare Freeman. „Secretara domnului Lockhart m-a rugat să-ți transmit că dumnealui nu se va întoarce de la Christchurch decât săptămâna viitoare."

Priscilla îi comunică noutatea Rosinei pe tonul cel mai normal de care fu în stare, în vreme ce aceasta transplanta în grădină câteve fucsii tinere. Apoi se duse la Thistledown House și lucră două ore fără pauză și fără inspirație, după care rupse tot și decise că după-amiază se va mulțumi să copieze pe curat o parte din ceea ce terminase împreună cu Barnabas. Noua creație n-ar fi meritat să vadă lumina tiparului.

Dougal și Elspeth o luaseră pe Rosina la o expoziție de flori din Dunedin, așa că Priscilla rămăsese singură acasă. Profită de ocazie pentru a face ceva demn de dispreț dar irezistibil … sună la spital și întrebă: „nu vreau să vorbesc cu ea, dar n-ați putea să-mi spuneți ce program are domnișoara Drew săptămâna asta?"

Răspunsul suna exact așa cum se temuse: „Ah, domnișoara Drew este în vacanță la Christchurch și n-o așteptăm să revină până săptămâna viitoare."

Trebuia să priceapă că plăcutele lor conversații, cooperarea apropiată, potrivirea de gusturi și cele două sărutări nu aveau nici o semnificație. Va evita să mai facă plimbări sub clar de lună, să-i viziteze împreună pe cei de la parohie, sau să-l însoțească la slujba de seară de la St. Enoch, atunci când Barnabas își petrecea weekendul acolo. De două ori, duminica, Rosina pretinsese că era prea obosită ca să mai meargă.

La un bazar din Fair-acre, o cunoscu pe mama lui Nerolie. Luară ceaiul sub un umbrar de pânză. Doamna Palmerston avea un păr roșu-

aprins – posibil semn de temperament vulcanic – ochi căprui, o voce plăcută și maniere impecabile. Totuși, Priscilla rămăsese în gardă, amintindu-și spusele fetei. Inevitabil, ajunseră să discute despre copii.

– Nerolie spune că ești minunată, declară Judy Palmerston – mai atentă decât majoritatea mamelor. Că te joci cu ei, că ați înotat împreună și că-i lași să te ajute când gătești. Cred că voia să-mi scoată ochii, fiindcă ieri mă grăbeam – părinții lui Rob își anunțaseră vizita, iar eu încercam să umplu oalele, ca să putem petrece împreună cât mai multă vreme. Așa că n-am avut timp de ea.

Priscilla izbucni în râs.

– Având în vedere că Rosina este în putere, putem să împărțim corvezile. Așa că n-ajung să mă grăbesc cu gătitul ca să mă apuc de călcat sau de pus aspiratorul. Uneori, mamelor le lipsește timpul.

Capitolul 8

Noaptea târziu, telefonul începu să sune. Rosina se culcase de ceva vreme, dar Priscilla rămăsese trează, incapabilă să lase din mână romanul polițist. Răspunse fără entuziasm. Barnabas fiind la Christchurch, era puțin probabil să-i audă vocea dragă și timbrată, așa că nu-i păsa cine sunase.

În clipa următoare, în urechi îi răsună glasul lui. Surpriza o împiedică să ascundă semnele bucuriei pe care o încerca.

– Ah, Barnabas, te-ai întors?

– Nu, dar ți-ar fi plăcut, Priscilla?

Luată prin surprindere, ezită să răspundă. El râse.

– Spune-mi ce simți, Priscilla. Nu te mai ascunde în propria carapace. Te-am întrebat dacă ți-ar fi plăcut să fiu acasă? În vocea lui stăruia o notă de tachinare tandră.

– Da, abia aștept să continuăm să lucrăm la carte. Sunt plină de idei, dar am început să depind de schițele tale ca să-mi antreneze inspirația.

El chicoti a neîncredere.

– Am spus să dai drumul la tot ce ai pe suflet. Ăsta este un motiv nesemnificativ de a dori întoarcerea unui bărbat.

Încercă să-i abată atenția.

– Ce mai face Melisande? V-ați simțit bine la Christchurch? Ați avut vreme bună?

Glasul lui sună batjocoritor.

– Să vedem … Unu – Melisande se simte minunat. Parcă ar fi ajuns în rai. Niciodată n-a fost mai frumoasă. De fapt, radioasă. Priscillei i se păru că a fost stropită cu apă înghețată, dar el continuă: Doi – ne-am simțit ca dracu la Christchurch – crize, izbucniri emoționale, discuții familiale, decizii, decizii și iar decizii!

Dacă ar fi putut-o vedea, ar fi constatat că Priscilla își mușca buza, strângând telefonul până ce încheieturile degetelor i se albiseră. Ce să însemne? Crize? Decizii? Nu cumva, relația lor, până acum lăsată la voia întâmplării, se rezolvase dintr-o dată? Atunci de ce mai începuse conversația pe acel ton? Sau poate că era atât de entuziasmat că nu mai era conștient ce spune? Un bărbat ar fi putut reacționa astfel când fata, care-l mai respinsese cândva, accepta în sfârșit să-i fie soție!

– Trei, vremea – cât se poate de capricioasă. O ironie! Primele câteva zile, când n-ar fi contat, a fost idilică. Dar când ar fi fost important, ultimele două zile, ne-am trezit înconjurați de o ceață densă.

S-ar fi putut lipsi de amănunte, chiar dacă întrebase. Ce semnificație avea vremea? La ce se referiseră deciziile acelea? Dacă el și … Barnabas continuă:

– Iată-ne în aeroport, de unde Melisande încerca să ia avionul spre Londra, iar acesta era închis.

Câteva clipe, Priscilla nu reuși să audă altceva decât niște pocnituri în timpane. Apoi Barnabas spuse:

– Mai ești acolo? Mă mai auzi?

– Eu … eu … ah, mi se pare că legătura s-a deteriorat.

– Ai înțeles ce ți-am spus adineauri?

– Nu sunt sigură, răspunse ea încercând să pară detașată, se auzea cam slab. Ceva despre Melisande care urma să plece la Londra. Dar asta nu fusese în program, nu-i așa?

– Nu. Voiam să las știrea asta pentru când mă voi întoarce, dar am dat de telefon și m-am trezit formând numărul. Mai trebuie să stau câteva zile. Melisande a trecut prin momente dificile în ultimii trei ani, Priscilla. Nici nu-ți poate trece prin minte cât de grele. Trebuie să rămână între noi. N-am să vă povestesc decât ție și Rosinei. S-a

îndrăgostit lulea de un chirurg, dar nu avea speranțe. Înainte de asta ne împrietenisem – un soi de amiciție fără pasiune, ne țineam doar companie unul celuilalt. Am rupt legătura. Melisande s-a îndrăgostit de altcineva, dar nu a mers așa cum sperase. Apoi l-a cunoscut pa Donald. Soția lui zăcea la pat de ani de zile. Poate că pare ușuratică, dar să știi că Melisande are principii morale stricte. Nu s-a lăsat atrasă într-o astfel de legătură, în ciuda milei și a dorinței de a-l ajuta cumva. Lucra atât de aproape de el încât îi era frică să nu se dea de gol, așa că am fost de acord s-o însoțesc peste tot, ca să îndepărtez bănuielile. I-am admirat. Meritau o medalie. În cele din urmă, el a considerat că Melisande era pusă într-o situație incorectă, că-și irosea viața. A acceptat un post în Anglia, acordându-i și oarecare șanse de revenire soției, într-o clinică din apropiere. Un an, s-a simțit ceva mai bine, dar nu s-a vindecat. Cu câteva luni în urmă, a murit. Au stabilit să se întâlnească la sfârșitul anului aici, în Noua Zeelandă. Dar pe când eram la Christchurch, Donald a sunat-o. Se simțea atât de singur, încât a rugat-o să vină imediat. Părinții ei au fost încântați. O cam răsfățaseră în copilărie, iar asta – faptul că iubea un bărbat însurat – era gata-gata să-i omoare. După mine, era păcat să nu asiste la căsătoria lor, așa că i-am convins să plece împreună. Tatăl ei lucrează în același domeniu cu mine, numai că se ocupă de lână, așa că am reușit să-l ajut să-și rezolve problemele. Din cauza asta am întârziat. Le-am făcut rezervări, iar ei aveau deja pașapoarte. Erau gata de plecare când s-a lăsat ceața asta. Totuși, astăzi au plecat la Auckland. Acum zece minute, m-a sunat Melisande să-mi spună că urmau să decoleze imediat. În curând, vor fi în drum spre Honolulu, iar eu voi fi scăpat de griji. Am avut o senzație minunată să-i văd pe cei trei plecând fericiți din aeroportul Harewood.

O fericire similară simțea și Priscilla. Dar nu-și putea permite să spere prea mult. Ei bine … măcar erau pe aceeași lungime de undă, le plăceau aceleași lucruri, urmau să publice o carte împreună … poate că speranțele n-ar fi fost prea deplasate.

– Încă stau în casa lor de pe Cashmere Hills, reluă Barnabas. N-au vrut s-o lase complet neocupată, așa că au închiriat-o, dar locatarii

sosesc abia duminică. Trebuie să-i aștept, să-i ajut să se instaleze și să-i pun să semneze un contract. Revin acasă peste trei zile. Am mai scăpat de o complicație. Dar tu, ce ai mai făcut?

Nu știa ce i-ar putea spune. Cu răsuflarea întretăiată, replică:

– Ce să fac? La ce te referi? Nu consideram că viața mea ar fi complicată. Cel puțin, de când am venit la Jesmond Dane. M-am simțit foarte … ah, cum să-ți explic? … scăpată de tărăboi.

Se gândea la faptul că scăpase de grijile surorii. Clarice și copiii erau acum exclusiv responsabilitatea lui Roger.

– Liniștită? repetă el, pe gânduri. Da, e un mod de a spune. Adică, ai scăpat de legăturile trecutului?

– Într-adevăr. Ah, ce mult ar fi dorit ca discuția asta să nu fie purtată de la asemenea distanță! Ar fi preferat să se afle față în față, astfel încât să-i poată observa expresia feței.

– Este un bun început, Priscilla, declară el, râzând. Astă-noapte, înainte de culcare, ți-am scris, dar n-am mai trimis scrisoarea. M-am lăsat luat de val și am mers prea departe. Ar fi mai bine să-ți povestesc conținutul prin viu grai – în felul acesta, rămâne mult mai puțin loc de interpretări greșite. Ascultă-mă, cel mai rău este că n-am să te pot vedea imediat după ce mă întorc, adică luni. Voi pleca din Christchurch devreme, dar va trebui să mă duc direct la magazin. Nu mă pregătisem pentru o lipsă atât de îndelungată și am fost obligat să țin legătura prin telefon. Au păstrat anunțurile publicitare pentru ziarul de dimineață, să le văd, să le aprob și abia apoi să le trimit la Times, apoi va trebui să mă ocup de stocul de marfă pentru turiștii de marți. Dar seara, după ce se va termina cu agitația zilei, am să vin să te văd. Sper că n-ai să-ți faci alt program pentru seara de marți?

– Fără îndoială. Va fi foarte ușor. Acum, îmi petrec timpul lucrând cât mai mult la Ambrosina. Trebuie să închid, Barnabas. Convorbirea asta o să te coste o avere.

– Nu-mi pasă, chiar dacă nu-i exact ceea ce-mi doream. Aici este o noapte superbă. În fața ochilor, pe câmpia Canterbury, se întinde întregul Christchurch. Lumina lunii face să se zărească zăpezile de pe crestele Alpilor sudici, ca o dungă argintie. Este magnific. Ar trebui să poți vedea cu ochii tăi.

– Pentru mine este arhisuficient micul șes Taieri. Mult mai intim, cu munții Maungatuas răsărind parcă din mijlocul grădinii Rosinei. Noapte bună, Barnabas, somn ușor!

– Așa va fi, acum că ți-am auzit vocea. Noapte bună, Priscilla.

Rămase locului, buimăcită, încercând să-și amintească fiecare vorbă și visând la posibilele semnificații. Apoi își permise un acces de veselie, căci, fără discuție, conversația fusese plină de căldură și de promisiuni de fericire. Cu toată distanța, se simțise de parcă degetele ei le-ar fi atins pe ale lui.

De ce să nu viseze? Se chinuise destul atunci când îl credea de neatins. Prin fereastra încă deschisă, în cameră pătrundeau miresmele grădinii: rășini aromatice, mentă, lavandă, rezedă și trandafiri … acele parfumuri aveau să-i încânte noapte de noapte, pe Barnabas și pe ea. Și visul Rosinei se va fi împlinit, iar ea se va muta la Thistledown House. Aproape, dar destul de departe; Rosina era foarte înțeleaptă.

Copiii lor, ai ei și ai lui Barnabas, se vor juca pe scara de la intrare, vor mângâia figurinele îmbrăcate în mușchi, își vor da drumul pe balustrada interioară, se vor cățăra în Wellingtonia și se vor da în leagăn.

***

Priscilla știa că nu trebuie să se dea de gol în fața Rosinei. A doua zi se feri să-i spună altceva, în afară de noutățile transmise de Barnabas, privind apropiatul măritiș al Melisandei și data probabilă a revenirii lui.

Rosina fu vizibil bucuroasă.

– Întotdeauna s-a purtat excesiv de cavalerește cu Melisande. Nu te supăra, dar deși a crescut în ochii mei, totuși, s-a folosit de el și nu i-a păsat nici o clipă de impresia pe care o făceau asupra celorlalți.

Priscilla spuse încet:

– Poate că lui i-a fost greu, dar Melisande este vanitoasă, iar mândria ne împinge la cele mai ciudate acțiuni. Dacă s-ar fi cunoscut

din copilărie, i-ar fi intrat în sânge s-o sprijine mereu. Simțea nevoia să afle amănunte. Cândva, mi-ai spus că l-a părăsit. A suferit din cauza asta?

– Nu, răspunse Rosina, râzând, din cauza asta nu voiam să-i văd încurcându-se din nou. Știu că este frumoasă, genul care atrage privirile bărbaților, dar Barnabas n-a fost nicioidată mort după ea. Nu contează că se cunosc de o viață. Eu și Manuel ne-am cunoscut de când aveam șapte ani, dar între noi a existat mereu un fel de magie. O scânteie vitală. Din cauza ei, poți vedea oameni foarte diferiți reușind mariaje perfecte. Apoi ceva nedefinit, care îl atrage pe partener, dar care n-a existat niciodată între Melisande și Barnabas.

Priscilei îi veni greu să nu cânte de fericire, în vreme ce-și rezolva însărcinările zilnice. Mătură, șterse praful, prepară mâncarea și lucră în grădină ca o apucată. Astăzi, trebuia să se declare mulțumită cu bucuria pură a muncii fizice. N-ar fi avut răbdare să stea la masa de scris.

Cât de lungi urmau să-i pară zilele până la întoarcerea lui! Ce neplăcut că-l așteptau atâtea lucruri de făcut! Ar fi fost bine să le poată amâna … dar probabil că voia să scape de ele, înainte de a se întoarce în grădina aceea de când lumea.

– Cât mai ai de gând să stai cu foarfeca în mână? întrebă Rosina. Parcă ai fi nevasta lui Lot, din Biblie!

Tresări și reveni cu picioarele pe pământ:

– Toți scriitorii au asemenea perioade. Rămân pierduți în reverie, Rosina.

– Da, desigur. Ce altceva ar putea fi? Continuă, dacă asta te face atât de fericită, dar sper că n-ai să ciopârțești de tot floarea aia, nu-i așa? Nu voiam decât s-o cureți de uscături, spuse ea, reprimând un zâmbet poznaș.

Îi venea greu să nu se gândească la întâlnire. Spera că va suna înainte, ca să aranjeze un tête-à-tête. L-ar fi putut aștepta la Thistledown, unde n-ar fi fost întrerupți nici de telefon; sau jos, lângă

bazinul natural înconjurat de sălcii, cu soarele strălucind în căpițele de fân de pe fundal și cu pajiștile montane pierzându-se în trifoiul și margaretele de pe câmp. Dar adesea, momentele importante ale vieții nu beneficiau de un cadru idilic. Erau prinse între micile dezastre domestice, atât de abundente în preajma lui Nat, a lui Tim și a Aliciei.

Dacă ar fi scăpat mai devreme și ar fi venit la cină, probabil că ar fi ajuns chiar în momentul căderii lui Tim în groapa cu îngrășământ lichid, în mijlocul unei bătălii, sau măcar al unei confruntări verbale.

Priscilla nu-și găsea liniștea. Terminase de citit cartea împrumutată de la bibliotecă, la televizor nu era nimic interesant și n-avea nici un rost să sugereze o partidă de scrabble, fiindcă Rosina se cufundase în studierea unui catalog de trandafiri. Ce absurditate să iei o carte de la bibliotecă atâta timp cât aveai la dispoziție comorile de pe rafturi! Se apropie și scoase un album cu tăieturi din ziare.

– Pot să mă uit, Rosina? Pare să fie plin cu fragmente de poezie. A fost întocmit pe vremea unor evenimente care acum fac parte din istorie. Iată un discurs al lui Musolini, din 1935, care declara că războiul va însemna cam ceea ce reprezintă nașterea pentru o femeie. Numai că, pe când unul distruge viața, cealaltă o creează! Sunt și câteva reportaje despre abdicarea lui Edward al VIII-lea, primul datat chiar mai înainte. Dar am văzut și notițe cu scris de mână, așa că ar putea fi lucruri intime.

– Dragă copilă, s-ar putea să existe și unele lucruri personale, dar n-am ținut niciodată un jurnal – m-am mulțumit să notez unele stări de spirit sau impresii, numai când simțeam nevoia să-mi exprim gândurile și, oricum, ești în măsură să înțelegi. Ai putea culege și câteva idei pentru Ambrosina. Abdicarea! Nu mă pot gândi la ea fără să simt o înțepătură în inimă. Dar cu toate că și eu am resimțit-o, pe tata l-a afectat mult mai profund. Pentru el, a fost motiv real de mâhnire. N-am să-l uit niciodată spunându-mi: „Doar n-o să ne facă

una ca asta, Rose?“ Regele nostru neîncoronat a rămas galant până la urmă și copleșit de nedumeriri. În paginile astea sunt consemnate o mulțime de dureri și de bucurii.

Pe de altă parte, vei găsi și versuri neserioase. Tata obișnuia să ne îndemne să împodobim viața cu râsete și veselie, mai ales cu micile bucurii de fiecare zi. Când suntem dezamăgiți de evenimentele esențiale, putem găsi astfel o compensație. Mereu i-am simțit lipsa. Chiar la vârsta de acum, mă surprind dorind să-i pot împărtăși unele gânduri. Ah, Priscilla, te-am făcut să plângi!

– Nu-ți face griji, Rosina. M-au impresionat cuvintele tale fiindcă am aceleași simțăminte pentru tata. Din când în când, mi-e dor de glasul lui. Totuși, știu că n-ar fi vrut să-l plâng atât.

– Dacă unui bărbat ca Seth nu-i este simțită lipsa, înseamnă că ceva-i în neregulă cu familia lui. Oameni de calibrul lui continuă să ne influențeze trăirile și după ce au dispărut. De multe ori, am senzația că ieri și mâine se întrepătrund. Unele gânduri ale lui Manuel par cât se poate de actuale. Trebuie să iau o decizie și, dintr-o dată, îl simt prezent, undeva printre copaci. Și imediat știu care ar fi fost părerea lui.

– Probabil că acesta este cel mai valoros dar al vieții, spuse Priscilla cu blândețe, să ai parte de o asemenea legătură.

Rosina chicoti.

– Știu că așa este, dar ultimul lucru pe care l-aș dori, Priscilla, este să las impresia că Manuel și cu mine formăm imaginea perfecțiunii. Ar fi nedrept față de cei tineri, fiindcă lucrurile merg tot mai bine cu trecerea vremii. Și noi am avut parte de neînțelegeri. Puneam multă pasiune în tot ce făceam. Manuel se ambala mai greu și adesea îmi pierdeam răbdarea fiindcă nu-mi susținea convingerile cu același entuziasm impetuos. Am constatat că, uneori, abordarea lui era mai corectă, dar am înțeles asta cu mare întârziere.

Priscilla adusese albumul pe masă. Mâna zbârcită a Rosinei se sprijinea pe el. Se aplecă și o mângâie.

– Sunt sigură că uneori este preferabilă calea mai pripită, aleasă de tine. Nu toate instinctele trebuie domolite. În anumite cazuri, ar fi o crimă să nu sari îndată în apărarea cuiva. În concluzie, vă completați reciproc.

– Nu-mi dau seama cum am rezistat aici, înainte de venirea ta, copilă.

– Înainte, mă simțeam mai bătrână decât vârsta mea. M-ai făcut mai tânără, mai iresponsabilă, Ambrosina Claremont. Niciodată n-am fost mai fericită.

Lectura vechilor texte la absorbi. Priscilla întoarse o pagină și citi cu glas tare:

PLĂNUIRE

Plănuisem să ne-ntâlnim,
Fericiți sub stelele cerului,
Să mă cuprinzi în brațe
Uitând de trecerea timpului.

Îmi pregătisem vorbe,
Doar pentru urechea ta,
Plimbându-ne împreună,
Prin tărâmul cel vrăjit.

Dar ai venit prea devreme.
Dușumele umezite –
Casa-n dezordine –
Și-n păr aveam moațe.

Storcând cârpa de vase,
Am simțit că moare visul.
Timp de o fugară clipă,
Aș fi vrut să-ți sucesc gâtul.
– Sonia Hardie–

Râsul Priscillei răsună ca un sunet de clopoțel. Ce importanță mai avea când va veni Barnabas? Trebuia să observi partea amuzantă. Spera totuși ca întâlnirea lor să nu fie la fel de descurajatoare. Refuză, scuturând din cap, să-i explice Rosinei motivul veseliei.

– Draga mea, există unele lucruri pe care nu trebuie să le afli … încă.

Se așteptase la insistențe, dar Rosina se mulțumi să spună:

– Sunt prea bătrână ca să mai fiu nerăbdătoare. Manuel m-a învățat că, dacă aștepți, răsplata este mai deplină.

Priscilla arboră o mutriță poznașă.

– S-ar putea să-ți spun săptămâna viitoare.

Sună telefonul. Era Clarice. Priscilla rămase surprinsă de plăcerea pe care i-o provoca vocea surorii, în ultima vreme.

– Priscilla, Roger și cu mine suntem singuri weekendul acesta. Copiii se duc la niște prieteni, la Middlemarch. Dacă îți convine, numai dacă nu deranjăm, am veni în vizită. Ne-am aduce propriile așternuturi și ceva de mâncare – nu vrem să-ți mai dăm de lucru în plus. Săptămâna viitoare, Roger pleacă în sud, iar eu nu-l pot însoți fiindcă aștept niște musafiri, dar ar fi minunat să petrecem weekendul la Thistledown House.

– Mi-ar face mare plăcere, Clarice. Am s-o întreb pe Rosina dacă n-are nimic împotrivă. Reveni repede la telefon. Rosina este încântată de idee. Dar nu aduceți cearșafuri – cu mașina automată de spălat este o joacă să scapi de câteva așternuturi și prosoape și puteți mânca împreună cu noi. Lăsați-ne plăcerea de a ne pregăti pentru sosirea voastră. Atunci, ne vedem mâine seară.

Însemna o preocupare, ceva cu care să-și umple vremea până ce Barnabas va reveni să-i repună în ordine universul. La terminarea weekendului, nu va mai avea de așteptat decât luni. Ah, ce bucurie!

***

Weekendul a decurs bine. De ani de zile n-o mai văzuse pe soră-sa atât de relaxată și de mulțumită. Părea aproape imposibil ca, după ani

de scâncete și eforturi de a cuceri simpatia unora care să muncească în locul ei, Clarice era acum fericită să fie considerată perfect capabilă. Avea o atitudine mai mândră, nu se mai foia de colo până colo, iar din glas îi dispăruse nota de tânguire.

Alicia deborda de bucurie, deoarece Priscilla o sunase pe doamna Palmerston, cerându-i permisiunea ca Nerolie să-și petreacă weekendul la Jesmond Dane, inclusiv noaptea de sâmbătă. Fetele se refugiaseră într-o magazie veche, își amenajaseră o masă de lucru și se apucaseră de scris cu mare entuziasm.

Înainte ca Roger și Clarice să se retragă la Thistledown House, pe când savurau o ultimă ceașcă de ceai, el spuse:

– Fata asta, Nerolie, îmi amintește de cineva și nu reușesc să-mi dau seama de cine. Stau prin preajmă?

– Da, dar sunt nou-veniți. Numele de familie este Palmerston. Tatăl ei este noul diriginte de poștă – poate că v-ați cunoscut în legătură cu slujba? Roger lucra ca inginer, inspector în compartimentul tehnic al Oficiului Poștal.

Pocni din degete.

– Asta era! Ne-am cunoscut acum câțiva ani, la Christchurch. Fiica este la fel de brunetă. Mama – o fată drăguță – era roșcată. Ce caracter puternic! Înainte de Nerolie, a pierdut două sarcini, dar era atât de hotărâtă să aibă copii încât a stat cinci luni internată.

Rosina și Priscilla se priviră și izbucniră în râs.

– Asta înseamnă că într-adevăr imaginația ei a luat-o razna, aprecie Priscilla. Încearcă să obțină simpatia Aliciei, mizând pe povești ciudate de tratament necorespunzător. Pretindea că mama ei n-a dorit-o niciodată. Cred că am să discut cu domnișoara Nerolie și am să-i spun că nu-i corect față de părinți, că trebuie s-o lase mai moale cu poveștile de persecuție. Sper că părinții ei n-au să afle niciodată. Dar nu cred să mai fi mințit și în fața altora. Aliciei i-a cerut să nu povestească nimănui, fiindcă i-ar fi rușine!

Ocazia se ivi în dimineața următoare. Nu-i convenea că trebuie să vorbească de față cu Alicia, dar n-avea încotro. Le adusese niște biscuiți și limonadă, în magazie.

– Am venit eu cu gustarea, nu slujnica, fiindcă v-ar fi putut întrerupe din lucru și, ca secretară, mi-am spus că n-am să vă deranjez prea tare.

Ochii lui Nerolie aruncară scântei.

– Ah, și ție-ți place să joci roluri?

– Sigur că da, interveni Alicia. Și ea este scriitoare. Zilele trecute, mi-a spus că se identifică atât de mult cu personajele încât, dacă ele trec printr-o furtună, simte fiori; dacă le este foame, i se face și ei.

– Așa pățesc și eu, mărturisi Nerolie. Mă cuprinde groaza, dacă fata despre care scriu se rătăcește într-o pădure înfricoșătoare, bântuită de fantome. Mă înfior și fac piele de găină. Priscilla, de ce poveștile astea sunt așa de … hm …

– Plăcute?

– Da, nu-i ciudat?

– Ba da, dar nu-i bine să te lași antrenată. Cândva, am exagerat. Mama și tata au fost foarte îngrijorați. Începusem să-mi folosesc numai mâna stângă, dar nu eram stângace. Mi-a fost rușine să le spun că jucam rolul unei fetițe cu o singură mână. Au crezut că mă doare mâna dreaptă și m-au dus la doctor. Medicul era bătrân și foarte înțelept. În loc să mă trimită la analize, i-a rugat pe părinți să aștepte afară și mi-a spus: „Ai un motiv, Priscilla, dar te temi că ceilalți vor râde de tine, nu-i așa? Poți să-mi spui fără frică.“ Și i-am mărturisit. În fața mea, nu le-a spus alor mei decât că n-aveam nimic, că cei care-și folosesc ambele mâini se numesc ambidextri. Mi-a recomandat să nu-i mai induc în eroare pe alții, ca să se îngrijoreze din cauza închipuirilor mele. Apoi l-a sunat pe tata, i-a explicat și nimeni n-a râs de mine.

O privi pe Nerolie și adăugă:

– La fel cum nimeni n-o să te creadă neghioabă fiindcă ai lansat asemenea zvonuri despre mama și tatăl tău. Dar trebuie să renunțăm la ele. Te-ai distrat destul. Mama ta te dorea atât de mult încât a acceptat să stea aproape cinci luni în spital, imobilizată la pat. Nu-i nevoie să afle și ei, atâta timp cât n-ai vorbit decât cu Alicia. Dar trebuie să tragem o linie de demarcație între adevăr și închipuire. Mai ales dacă poate dăuna cuiva.

Brusc, Alicia își smuci capul pe spate, aruncă o privire spre Nerolie și spuse:

– Ești o mincinoasă! Ar trebui să-ți trag una! Dar nu mă cobor la acest nivel. Cred că ești țicnită. Aș prefera să-mi imaginez întâmplări frumoase decât lucrurile alea oribile. Sper că n-ai de gând să scrii așa ceva. Toate poveștile scrise de mine vor avea happy-end!

– Ca și ale mele, interveni Priscilla, încercând să-i abată atenția de la perfidia lui Nerolie. Dar în primă fază, trebuie să conțină o mulțime de aventuri. Fetița de colonist se luptă să scape din pustietate și, abia în ultimul moment, dă peste un indiciu și găsește o cabană asemănătoare cu aceasta, construită de un căutător de aur elvețian.

Alicia obiectă imediat:

– La început, nu s-a găsit aur în Otago. Abia după 1861.

Nerolie era impresionată.

– Ei bine, ai vreo altă idee? Încerca să-și facă iar drum spre favorurile Aliciei, care părea să fie în încurcătură.

– Ar fi putut fi vânător de balene, sugeră Priscilla. Balenierele au ajuns în aceste ape cu mult înaintea venirii coloniștilor. Dar cred că-i improbabil să fi fost elvețian – ar proveni dintr-o țară fără deschidere la mare, nu-i așa? Să zicem că era german. Cred că în munții lor există asemenea case. L-am putea face excentric, dar simpatic, deci nu prea înspăimântător.

Nerolie prinse ideea.

– Ar fi posibil ca ea să se descurce singură două zile, el fiind plecat în explorare. Nopțile ar fi extrem de întunecoase și n-ar avea decât o lumânare, iar bufnițele ar striga amenințător, numai că ea s-ar dovedi foarte curajoasă.

– Ba ar fi speriată, replică Alicia, M-aș teme teribil, în locul ei.

– În nici un caz. Ar semăna cu mine. Nici n-aș clipi, spuse Nerolie.

Constatând că erau prinse în argumentație, Priscilla le lăsă singure, nu fără să surâdă în sine la gândul că Barnabas avusese dreptate încă de la început.

Roger și Clarice rămăseseră încântați de ilustrațiile lui Barnabas și erau siguri că volumul urma să aibă succes. Spre surprinderea ei, Priscilla cedă tentației de a-i arăta Claricei și textul.

– Probabil că i-a făcut mare plăcere lui Barnabas, să aibă ocazia de a se exprima cu pensula și culorile, declară Rosina.

– Ah, aproape întotdeauna, îți găsești vreme pentru ceea ce vrei cu adevărat să faci, spuse Roger. De fapt, mai degrabă îți faci timp.

– Iar acum, reluă Rosina cu timiditate, tentația este mult prea puternică. Cu siguranță, își va face timp. Cu greu reușește să se țină departe.

Roger și Clarice priviră surprinși spre ea, apoi spre Priscilla, care simțea că roșește. Se aplecă deasupra schițelor, încercând să-și ascundă obrajii.

– Într-adevăr, știind că am mai publicat câte ceva, este și mai nerăbdător să colaborăm – simte că avem șanse de succes.

Roger o privi cu înțeles.

– Ei bine, „colaborare“ este un cuvânt ca oricare altul, deosebit de plăcut, în circumstanțele astea.

Priscilla schimbă subiectul.

– Apropo, mâine dimineață nu trebuie s-o iei și pe Clarice. Rosina s-a hotărât să ducă niște bulbi unei prietene din Roslyn și s-o conducă acasă. Nu pot fi mutați decât când sunt înfloriți, știai? În felul acesta economisești destul de mult timp, fiindcă trebuie să pleci în direcție opusă, spre Invercargill.

– Bine. Nu-mi place să mă întorc din drum, nici măcar de dragul tău, Clarice. De aici pot s-o iau direct spre sud, pe lângă aeroport. Asta înseamnă că va trebui să plecați destul de devreme, Rosina. La nouă, vine un om să tundă gardul viu. Sigur nu va fi prea devreme? Bine, atunci e perfect.

Era și părerea Priscillei. Urma să aibă multe de făcut. Acea decizie neînsemnată avea să se dovedească dezastruoasă.

***

Clarice și Rosina plecară înaintea lui Roger. După ce își luară rămas-bun, Priscilla îl însoți pe Roger până la Thistledown House. Promisese să spele vesela rămasă de la micul dejun, să facă paturile și să ia așternuturile la spălat.

Aruncă o privire grăbită prin cameră.

– N-ați uitat nimic? Ți-ai împachetat aparatul de bărbierit? Dar cartea?

– Mi-am făcut bagajul aseară. Rosina voia să-i împrumut cartea. Ți-o las ție.

– Foarte bine, s-ar părea că n-a mai rămas nimic de făcut, așa că: drum bun, Roger! Nu-i nevoie să te întorci. Ieșirea cealaltă te scoate în strada principală, la ieșirea din sat, și nu vei mai fi nevoit să treci prin el. Ia-o pe prima la stânga și, după doi-trei kilometri, ajungi în drumul spre aeroport. Deocamdată, n-am să rămân aici. Mai am câte ceva de făcut dincolo.

Coborâră scara, Priscilla ducând o sacoșă, iar Roger cărându-și valiza.

Capitolul 9

Barnabas Lockhart reușise până la urmă să plece sâmbătă de la Christchurch, dar foarte târziu, așa că nu ajunse la Tyne Hill decât după unsprezece noaptea. Dorința de a o revedea pe Priscilla nu-l prea lăsase să doarmă și se trezise devreme, hotărât să-i facă o vizită înainte de a se duce la magazin.

Își propusese să ajungă după plecarea copiilor spre școală, când Rosina și Priscilla ar fi rămas singure. Știa că Rosina s-ar fi retras, plină de tact. Nu trebuia decât să-i facă un semn, iar ea ar fi găsit o scuză.

Opri mașina în fața intrării, observă ușa deschisă a garajului și lipsa mașinii. Doar mașina Priscillei era încă acolo. Din ce în ce mai bine. Soarta îi era favorabilă.

Ușa era deschisă. Intră, strigând-o. Nu era acolo. Urcă la etaj și apoi coborî. N-avea cum să fie prea departe, probabil că se dusese la cabană – încă mai bine. O luă prin pădurice de zadă. În fața cabanei, aștepta o mașină arătoasă. Ușa era deschisă.

Auzi niște voci. Nu-și dădu seama de ce se oprise în spatele ultimilor copaci. O văzu pe Priscilla ieșind din casă, însoțită de Roger, care părea foarte fericit.

El deschise portiera mașinii, aruncă valiza pe bancheta din spate, luă sacoșa de la Priscilla și-i zâmbi, spunându-i ceva. Ea reacționă râzând și aprobă din cap. El se aplecă, îi cuprinse figura în mâini și o sărută pe buze.

Ocoli mașina, deschise cealaltă portieră și i se adresă pe deasupra caroseriei, cu voce suficient de tare încât să audă și Barnabas:

– Ei bine, îți mulțumesc pentru un weekend de neuitat. Ai grijă de tine.

Pumnii lui Barnabas se încleștară, figura i se înăspri. Când era pe punctul de a ieși din umbră pentru a-i înfrunta, Priscilla răspunse:

– Ah, așteaptă o clipă, Roger. Vin cu tine până la poartă, ca să nu mai pierzi vremea deschizând-o și apoi închizând-o. Pe urmă, am să fac un ocol până la intrarea principală, să verific cutia poștală. Deschise portiera și se urcă în mașină.

Îndată ce ieșiră din raza vizuală, Barnabas ieși din ascunzătoare, intră în cabană și urcă la etaj, în aripa dormitorului principal. Rămase în ușă, privind în jur fără expresie.

Patul era nefăcut, acoperit de un așternut bleu-pal; cele două perne purtau amprentele capetelor care se odihniseră pe ele; pe noptieră zăcea o carte. O ridică automat și o deschise. Pe prima pagină era mâzgălit numele Roger Whitfield. O lăsă jos și ieși. În trecere, observă că pe masa din chicinetă erau lăsate vasele murdare de la micul dejun: două farfurii, două boluri pentru fulgi de cereale, două cești, cu farfurioarele aferente.

Afară, sub soarele dimineții, în ciripit de păsărele și susur de pârâu, înconjurat de miresmele florilor, nu fu capabil să observe nimic din toate astea. Orbit de mânie, era insensibil fața frumuseții. Nu se simțea capabil s-o înfrunte acum. Ar fi avut vreme să plece înainte ca ea să ajungă la poarta principală. Va apuca pe drumul care trecea prin sat și ducea spre Outram …

***

Priscilla se întoarse veselă, zâmbi la vederea băncuței din jurul trunchiului de castan, intră pe poarta de fier forjat, dădu binețe tufelor de fucsie, care păreau s-o întâmpine și, mânată de bucurie, sări într-un picior. Oare existase vreo vară mai încântătoare? Se apropia toamna, dar vremea devenea tot mai frumoasă. Va face paturile

copiilor, apoi se va întoarce la Thistledown House s-o pregătească pentru venirea lui Barnabas. Câtă bucurie avea să-i aducă ștersul prafului, umplerea vazelor de flori … căci mâine urma să vină, iar scrupulele privind-o pe Melisande nu mai aveau rost. Era gata să primească toate bucuriile vieții, aici, în acest minunat colțișor de rai…

***

Marți se arăta a fi o zi splendidă. Deși aproape că nu mai spera s-o vadă, venise cu sugestia căldurii de mai târziu și cu un cer fără pată. În vreme ce mergea spre sat, cu coșul pe braț, Priscilla fredona o melodie.

Niciodată nu arătase mai grozav Fair-acre Valley. Exista încă un atelier de potcovar, un birt zugrăvit în două culori, alături de parcul satului, un castan imens, la umbra căruia puteau fi priponiți caii. Asociația pentru Propășirea Satului, condusă de Elspeth MacNab, se îngrijise de plantarea petuniilor roz, mov, albe sau roșii la toate intersecțiile, dându-le un aspect mozaicat, iar șirul de magazine din centru beneficia de propria parcare modernă, separată prin straturi de flox, mărginite cu alyssum purpuriu.

Turla bisericii St. Enoch era puțin retrasă de la drum și înconjurată de plopi și de fagi. Doi copaci imenși așezați simetric față de turlă străjuiau odihna veșnică a celor dispăruți. Numele corespundeau cu cele ale sătenilor sau ale fermierilor. Era a patra sau a cincea generație de coloniști … se simțea deja continuitatea.

Ce loc perfect pentru a-ți crește copiii … ah, doamne, gândurile ei porneau pe aceeași cale … Se opri la măcelar pentru o friptură, în caz că Barnabas ar fi reușit să scape de la magazin ceva mai devreme. Ar fi putut s-o sune, iar ea trebuia să fie pregătită. Reuben Swallow, un bărbat imens, purtând un șorț în dungi alb cu albastru, tăie bucățile de carne cu plăcerea și priceperea unui artist.

– Frumoasă vită … matură, dar nu bătrână … să n-o prăjești prea tare. Rumenește-o la foc iute, astfel încât în interior să rămână rozalie și suculentă. Și cartofii trebuie copți, nu ți-aș recomanda să-i prăjești.

Probabil că aștepți musafiri? În cazul acesta, pot să-ți dau ceva special. Așteaptă o clipă. Dispăru în spatele magazinului, iar Priscilla îl auzi strigând: Mamă? Mamă? cu un glas care nu l-ar fi făcut de rușine pe arhanghelul Gabriel, când îi trezea pe morți.

Micuța doamnă Swallow apăru în urma lui.

– Da, Reuben? Ah, e Priscilla. Ce mai faci, dragă? Dar Rosina și copiii? Să le spui că am găsit cutiuța muzicală pe care le-am promis-o alaltăieri, când ați trecut pe aici. Mama lor va fi foarte mulțumită când se va întoarce și va vedea câtă grijă ai avut de ei.

– Priscilla și Rosina au musafiri astă seară, anunță Reuben. A cumpărat fripturi și mi-am spus că nimic n-ar merge mai bine decât ciupercuțele pe care le-ai cules dimineață.

Protestele fură trecute cu vederea. Ochii luminoși ai doamnei Swallow străluciră. Păi, nu cumva vine și nepotul? În cazul ăsta, este musai să le iei. Țin mult la el. Când mă duc la magazin, încerc să-l evit, fiindcă întotdeauna încearcă să-mi facă reduceri.

– Nu știu dacă o să ajungă sau nu la masă. A fost plecat la Christchurch cu treburi și ne-a sunat să ne spună că va veni deseară. A avut o zi plină la magazin și s-ar putea să întârzie, dar prefer să fiu pregătită.

– Ei bine, interveni Reuben, probabil că m-am înșelat. Tocmai dădeam jos obloanele ieri dimineață, când mi s-a părut că-l văd trecând cu mașina spre Jesmond Dane. Cel de la volan a claxonat și mi-a făcut semn cu mâna. Mi s-a părut ciudat de devreme pentru el. Înseamnă că am greșit.

Ciupercile erau splendide și foarte proaspete. Priscilla intră apoi la brutărie, de unde luă chifle calde, și la aprozar, să cumpere niște țelină, fiindcă cea din grădina lor nu era încă gata, precum și un fagure de miere. Nu avea la ce să-l folosească, dar știa că-i place lui Barnabas. Să fie acolo! Mai luă un pachet de ceai chinezesc. El îl prefera cu câțiva muguri, pentru aromă.

Când trecea pe lângă parohie, Dougal deschise fereastra biroului și o strigă:

– Vino să bei o cafea. Elspeth tocmai m-a anunțat că-i gata.

Acceptă invitația, iar Dougal spuse, pe când intrau în bucătărie:

– Ia te uită cine a picat … astfel îmbrăcată în verde, parcă ar fi un smarald.

Elspeth era oricând bucuroasă s-o primească pe Priscilla. Avea o pată de făină pe nas. Pe cuptor se cocea o plăcintă acoperită cu un șervet alb ca neaua și pe masă trona o ulcică din ceramică uriașă. Luă alt vas, unse cu unt plăcinta și deasupra adăugă niște gem de căpșuni.

– Ce recoltă grozavă am avut anul acesta! Cunoștințele de grădinărit științific ale lui Danny au dat rezultat. Unchii noștri s-au dus ieri la pescuit și au adus niște plătică. Deja am pus-o la congelator. Este curățată. Nu vrei câteva bucăți?

– Ah, aș putea prepara niște antréuri, pentru cazul că Barnabas ajunge la cină deseară. Tocmai s-a întors de la Christchurch, dar are o zi foarte încărcată la magazin, așa că s-ar putea să vină abia după lăsarea întunericului. Surprinse privirea atotștiutoare de pe chipul lui Elspeth și adăugă: e un nepot foarte atent. De când copiii Rosinei au plecat în străinătate, o consideră rămasă în grija lui.

Observă că Dougal începuse să zâmbească.

– În mod sigur. Însă până acum, nu l-am mai văzut venind atât de des.

– Ei bine, răspunse Priscilla uitându-se în jos, probabil că asta se datorează prezenței copiilor familiei Darfield.

– Într-adevăr, așa trebuie să fie, replică reverendul Dougal MacNab. Ai aflat că Melisande Drew a plecat la Londra să se mărite?

– A, v-a sunat Barnabas de la Christchurch să vă spună? întrebă Priscilla, surprinsă.

– Nu, a telefonat de la Tyne Hill. Cunoșteam familia Drew foarte bine, din vremea când locuiau în Dunedin. Mă bucur că Melisande și-a găsit liniștea. Barney s-a purtat foarte frumos cu ea, chiar prea. A ajutat-o la ananghie. Dar oamenii își fac idei greșite dacă văd un bărbat ieșind mereu cu aceeași femeie. O privi drept în ochi. De exemplu, când îi erai secretară, aș putea jura că l-ai crezut încurcat cu ea. N-am dreptate?

– Într-adevăr. Ca toți ceilalți membri ai personalului.

– Însă acum știi că n-a fost nimic între ei. Mi-ar plăcea să cred că Barney ți-a spus-o răspicat.

Priscilla simțea că se înroșise toată, dar n-avea de ce să se teamă în fața acestor prieteni dragi.

– Așa a procedat, Dougal. Mi-a telefonat din Cristchurch chiar în noaptea plecării ei.

Ochii verzi ai lui Elspeth străluciră.

– Ah, Dougal MacNab, ce noroc am cu tine. De mult așteptam momentul să discut subiectul cu Priscilla, dar mi-a fost teamă să nu calc în strachini. Îți sunt recunoscătoare, dragule.

– S-o lăsăm moartă, spuse el stânjent. Barnabas Lockhart este cel mai bun dintre prietenii mei și nu mi-ar plăcea să-și brambureasc problemele personale, cum am pățit noi, Elspeth și cu mine, din lipsă de comunicare. Dacă vreun prieten comun mi-ar fi explicat în ce se vârâse din pură bunătate, nu mi-ar fi trecut prin minte să reacționez așa. Este de mirare că s-a mai căsătorit cu mine, după ce a aflat ce crezusem.

– Prostuțule! Mi s-a părut superb că voiai totuși să te însori cu mine, în ciuda acelor convingeri. Cândva, o să-ți povestim întreaga întâmplare, Priscilla, când ne vei vizita împreună cu Barnabas. Deocamdată, mă interesează mai mult persoana ta și …

Priscilla ridică o mână, s-o oprească.

– Până acum, nu s-a petrecut nimic.

Cuvintele aduseră noi luciri în ochii lui Elspeth.

– Dar există ceva între voi? Ah, te rog, aprobă. Dougal, renunță la această seriozitate principială. Țin morțiș să aflu.

– Nu pot să spun, declară ea cu glas înăbușit, decât că mi s-a părut că ține să știu că o ajuta pe Melisande din simplă amiciție. Iar asta – ah, cum să mă exprim? A vrut să afle dacă am pe cineva. Dacă eram liberă, probabil – deși n-a fost foarte clar.

– Nu mi se pare deloc neclar, spuse Elspeth cu hotărâre. Ah, sunt atât de fericită, încât îmi vine să sar în sus!

Dougal păru alarmat.

– Nu aici, dragă – n-ai suficient spațiu. Și să nu cedezi impulsului de a o zbughi pe pajiștea din spatele casei. Or fi credincioșii indulgenți cu soția reverendului, dar există anumite limite.

Priscilla izbucni în râs, iar apoi se întristă.

– Totul este atât de nesigur. M-aș fi simțit mult mai liniștită dacă n-aș fi scos nici o vorbă. Deci …

– O să rămână între noi, promise Dougal. Nu-i de dorit să ne închipuim mai mult decât este în realitate. În seara când ne-ați vizitat, mi-am dat seama că Barnabas ține la tine – îl cunosc foarte bine. Dar nu pot spune același lucru și despre tine, n-ai lăsat să se vadă nimic. Am riscat să aducem subiectul în discuție, numai ca să-ți îndepărtăm eventualele îndoieli legate de Melisande. Ei bine, acestea fiind zise, trebuie să mă întorc la teza despre profeți. După știrea mea, Barney nu-i omul care să piardă vremea, după ce a ajuns în stadiul acesta, Priscilla. O atinse pe obraz cu un deget și părăsi încăperea.

Elspeth scoase filéurile de pește, înghesui pachetul în coșul Priscillei și o conduse până la poartă. Nu le prea venea să se despartă.

– Îmi face mare plăcere prezența ta, Priscilla. Nu doar fiindcă ești tot scriitoare, dar și din cauza asta. Sunt convinsă că veți avea succes la public. Ce ciudat! Cred că Barnabas n-avea habar că scrii și nici tu nu știai de talentul lui de desenator. N-am dreptate?

– Așa-i, am avut o surpriză când mi-a arătat schița micuței Ambrosina. Dintr-o dată, s-au deschis noi perspective. Poveștile pe care le scriu au mare nevoie de o ilustrație frumoasă. Cu numai două luni în urmă, nu prea eram fericită. Știam că trebuie să scap de munca la magazin, dar eram speriată, după atâția ani de greutăți.

– De ce ai simțit nevoia să pleci de la firmă, Priscilla? După a doua căsătorie a Claricei, scăpaseși de o parte din sarcini. Te-ai fi putut mulțumi să te muți la celălalt capăt al orașului și să scrii în timpul liber. Așa că, spune-mi ce te-a mânat?

Priscilla hotărî să-i spună adevărul. Nu mai avea importanță.

– Vechea poveste răsuflată … secretara care s-a îndrăgostit de șef. Aparent, era pe cale să se logodească, iar rivala poseda o frumusețe tulburătoare. N-am văzut nici o posibilitate de a continua,

înăbușindu-mi sentimentul, astfel încât să nu mă dau de gol. Vezi tu, Elspeth, era prima mea iubire. Din când în când, am mai ieșit cu diverși bărbați, însă nici unul n-a ajuns la inima mea. Râse. Începusem să mă cred incapabilă de sentimente afectuoase, dar mi-a trecut. Am învățat o mulțime de lucruri despre propria persoană, în acest ultim an.

Elspeth păru sincer surprinsă.

– Rece? Tu? Vai, Priscilla, ești atât de plină de viață, de căldură. După cum te ocupi de copiii familiei Darfield, cum îi iubești, și după cum te porți cu Rosina … dar îmi dau seama ce ai simțit fiind obligată să-ți maschezi sentimentele. Stăteam lângă parohie, iar menajera l-a lăsat baltă pe Dougal. Nu m-am putut abține să iau asupră-mi gospodăria și eram sfâșiată de iubire, deși nu speram să mă mărit cu el. Oricum, trecând peste cazul nostru, ți-ai dat demisia și apoi, fără să bănuiești, ai nimerit la mătușă-sa. Extraordinar! Ce splendidă poveste de dragoste!

– Dacă asta este. Mi-e frică …

– Nici o grijă. Chiar și în zilele noastre, femeilor continuă să le fie teamă înainte de a primi declarațiile explicite ale bărbaților. Pentru mine, este absolut suficient că te-a întrebat dacă ai pe cineva. Ah, iată-l pe părintele O'More, venind în vizită la Dougal. Ei bine, o să-l scape de „profeți". De obicei, lui Dougal îi place să studieze, dar acesta nu face parte din subiectele lui favorite, numai că Fergus MacKinnon l-a rugat, iar el ține mult la Fergie. La revedere, Priscilla, și rămâi încrezătoare.

Plecă de la parohie, de parcă ar fi fost purtată de briză.

***

Trecuseră de jumătatea mesei de prânz, când observă că Rosina era neobișnuit de tăcută. Fusese prea preocupată ca să mai bage de seamă. Vorbise despre Elspeth și Dougal, sau despre încântarea pe care i-o pricinuia Fair-acre Valley. În cele din urmă, îi povesti și despre vizita la măcelar.

– Doamna Swallow mi-a dat niște ciuperci abia culese. Dacă Barnabas nu ajunge la masă, crezi că țin până mâine? Am aflat că-i mort după ele. Aș putea să-l invit mâine, la prânz.

Rosina păru înecată de emoție, înghiți în sec și-și drese glasul.

– Îmi pare rău, dar în seara asta n-o să vină …

Priscilla simți un fel de amețeală. Nu, ah nu, imposibil! Nu și după conversația pe care o purtaseră la telefon. După ce lipsise zece zile. Dar nu trebuia să-și arate dezamăgirea. Reuși să îngaime:

– A telefonat? A apărut vreo urgență?

– Așa cred. Da, probabil că acesta este motivul. Știi cum se întâmplă când lipsești de la slujbă atâta vreme. Se acumulează restanțele. Poate că ia cina cu alți oameni de afaceri.

– Și când a spus că vine?

O auzi pe Rosina înecându-se din nou. Îi evita privirea.

– Păi, nu vine … vreau să spun, săptămâna asta. Așa că o să mâncăm noi ciupercile.

– Nu vine săptămâna asta? Dar e absurd. A … Ce-ar fi putut spune? Încă o săptămână … și înainte își făcea apariția la cel mult două-trei zile. Un nepot foarte afectuos, își spusese ea, și chiar era, dar în ultima vreme sperase că venea și pentru ea – nu doar ca să lucreze la carte.

Își făcu iar curaj.

– Probabil că-i ocupat. Dar își va face vreme să treacă pe aici … să te vadă.

– Niciodată n-am dorit să-mi poarte grija prea mult. Țin la independență. Știe că mă pot baza pe tine și că nu-i voi simți lipsa.

Priscilla replică fără zăbavă:

– Sigur că da. Numai că venea atât de des … am rămas surprinsă. Voi pregăti ciupercile pentru deseară. Am să prepar o plăcintă și am să prăjesc filéurile de plătică.

– Spăl eu rufele, dacă după-amiază vrei să lucrezi la carte. Priscilla avu senzația că Rosina nu dorea să mai continue discuția.

Niciodată nu avusese mai puțin chef de lucru, dar se duse la Thistledown House. Atmosfera blândă a biroului lui Manuel avu darul s-o calmeze. În acea încăpere lucrase cot la cot cu Barnabas. Acolo se

găseau ilustrațiile, proiectul de text, delicatele lui desene atârnând pe pereți, atât de puțin potrivite cu imaginea lui de om de afaceri. Râseseră împreună, citaseră fragmente de poezii, se cufundaseră în procesul de creație … aici se sărutaseră prima oară. Amintirea o copleși cu o senzație de magie. Absurd, să fie atât de dezamăgită fiindcă el nu se grăbea să revină. Poate că dedusese din tonul folosit la telefon mai mult decât trebuia.

Avea pe cap o afacere importantă. Nu trebuia să se aștepte că va fi gata să-și neglijeze responsabilitățile de dragul ei. Probabil că după lunga pauză neplanificată era foarte obosit. Dar o săptămână? Îi era imposibil să lucreze. Mai avea o oră și jumătate până la întoarcerea copiilor, nerăbdători și curioși, gata s-o sufoce pe mama de ocazie. Trebuia să scape de durerea de cap și să-i întâmpine cu obișnuita seninătate. Porni spre colinele din apropiere.

***

La întoarcere, continua să fie tulburată de aceleași neliniști interioare. Nat venise supărat fiindcă era nevoit să-l pârască pe Timothy. Acesta se dusese cu alți trei băieți să înoate într-o piscină care le fusese interzisă de Rosina și de Barnabas. Nu era curățată și era umplută cu apă de ploaie, așa că nu exista nici o garanție de sănătate. Barnabas le spusese răspicat că n-aveau voie decât la piscina școlii, sub supraveghere.

– Tim o să fie furios, spuse Nat necăjit. Ceilalți băieți au spus că e laș. Tim s-a zburlit tot, le-a zis că a fost acolo de multe ori și că poate să plonjeze direct din salcie, că o să le arate el cine-i laș.

– Lasă că rezolv eu cumva, promise Priscilla. Chiar dacă va fi bosumflat o vreme, e preferabil decât să se lovească de vreun trunchi scufundat și să-și spargă capul. Nu-ți face sânge rău, Nat, este bine să ai grijă ca fratele tău mai mic să nu pățească ceva.

Se sui la volan și plecă imediat. N-avea nici o remușcare să mintă ca să-l scape pe Nat de resentimentele lui Tim. Va spune că i-a văzut cineva, pe el și pe frații Moffat, ducându-se spre râu și că a anunțat-o.

Trecând pe lângă magazin, îl văzu pe domnul Moffat. Opri mașina. Trebuia să riște să fie considerată o alarmistă. Uimitor de mulți părinți își lăsau copiii să se scalde nesupravegheați, în locuri periculoase.

Sam Moffat era un om cu capul pe umeri. Îi povesti ce aflase.

– Ce părere aveți?

El se apropie, deschise portiera și se urcă.

– Să mergem! Am să le comunic direct părerea mea. Am să spun că am auzit pe cineva la magazin și te-am rugat să mă aduci cu mașina. Să-i dăm bătaie!

Mai târziu, Priscillei îi venea să râdă. Fusese una din clipele în care e bine să ai un bărbat la îndemână, lăsând la o parte discuțiile despre egalitatea între sexe. Cum îl zăriseră pe Sam, băieții ieșiseră din apă. Tim tocmai se cățăra într-o salcie pentru a-și pregăti plonjonul. Ca răspuns la țipătul lui Sam, se grăbi să coboare. În afară de frații Moffat și de Tim, mai era un băiat pe care nu-l cunoștea. Sam strigase:

– Luați-vă hainele și poftiți acasă – adică în casă. Am să aflu cum te cheamă și am s-o sun pe mama ta, așa că ai face bine să te porți cât mai frumos. N-aveți decât să înotați la școală. De ce credeți că am cotizat atâția bani, dacă nu nu din cauza pericolului de înec? În ce vă privește pe voi doi … ia poftiți încoace!

Îi plesni la repezeală, dar eficient. Tim rămase cu gura deschisă când îl văzu pe Sam că vine spre el, îl pune pe genunchi și-i aplică niște palme la fund. Începu să urle ca din gură de șarpe.

– Acum, treci în mașină, lângă Priscilla, și să nu-ți mai aud gura. Ar trebui să-ți fie rușine să-i dai asemenea exemplu Aliciei … și să fim obligați să-ți anunțăm părinții în Papua să vină la înmormântare. Priscilla, pe ai mei am să-i plimb pe jos până acasă, să vadă toți copiii că au dat de dracu' și să priceapă că nu merită să fie nesăbuiți.

Tim nu scose nici o vorbuliță până acasă. Când coborî să deschidă poarta, se întoarse rușinat și-i spuse Priscillei:

– Îmi pare rău. Am fost un prost. Tata m-a mai pedepsit o dată fiindcă am răspuns unei provocări. După el, ăsta este semn de slăbiciune, nu de vitejie. Te rog, nu le scrie, bine?

– În regulă. Am șters cu buretele. Pe când intrau în garaj, exclamă: Doamne! Ce-o mai fi și asta? Țipete cumplite se auzeau din direcția șopronului, unde Alicia și Nerolie își scriau poveștile. Tim era bucuros să scape de atenția Priscillei.

Ajungând în fugă la poarta șopronului, o văzu pe Nerolie întinsă pe spate și pe Alicia, îngenunchetă deasupra, cu o expresie departe de obișnuita ei figură angelică, dându-i la cap – era greu de găsit o expresie mai potrivită. Priscilla se repezi să le despartă, reușind să încaseze și ea o lovitură în tibie. Din ambele părți veneau avalanșe de acuzații. Priscilla le opri cu un strigăt puternic și, după ce obținu liniște, spuse pe un ton amenințător:

– Vreau să știu ce înseamnă asta. Dacă nu puteți să vă certați fără să ajungeți la bătaie, nu veți mai avea voie să vă jucați împreună o săptămână.

Alicia declarase că povestea lui Nerolie era mult prea incredibilă. Nici o fetiță n-ar fi putut să fie atât de curajoasă ca eroina ei, stând fără frică de una singură în pădure. Nerolie n-avea decât să creadă că scrisese o poveste interesantă, dar a Aliciei era mult mai credibilă. Cealaltă considera că, dacă Alicia era galbenă de frică, nu-nsemna că toate fetele trebuie să semene cu ea, iar în ceea ce o privea, nici nu i-ar fi trecut prin cap să rămână într-o casă, fie și înconjurată de sălbăticie, chiar dacă locul colcăia de tigri, șerpi sau elefanți! Ca urmare, Alicia se aruncase asupra lui Nerolie ca mai devreme menționații tigri, susținând că era de două ori mai curajoasă, fiindcă era capabilă să se bată ca orice băiat, pe când Nerolie o lua la fugă întotdeauna!

În cele din urmă, Priscilla spuse:

– Dacă o întreb pe mama ta, Nerolie, probabil că va fi de acord că petreceți prea mult timp împreună și că ar trebui să fiți separate, așa că, dacă vă împăcați, n-o să-i spun nimic și vei pleca la ora obișnuită.

Privindu-se cu suspiciune, căzură de acord să se potolească, dar rămaseră la capetele opuse ale mesei. La sfârșitul după-amiezii, Priscilla îl rugă pe Nat s-o conducă pe Nerolie până acasă. Spera că Barnabas își va face timp să sune și să se scuze că era copleșit de treburi. Poate că Rosina pricepuse greșit.

La cinci și treizeci și cinci, după închiderea magazinului, urcă la etaj și rămase cu ochii pe telefonul din hol, apoi nu mai putu răbda și-i formă numărul.

Avu noroc, îi răspunse chiar el; ceea ce însemna că toți ceilalți plecaseră. După ce spuse: „alo, Barnabas, la telefon este Priscilla", urmă o lungă pauză. Ea continuă:

– Mai ești acolo? Mă auzi?

– Da, răspunse el scurt, lăsând-o să se descurce singură.

Tonul folosit o înghețase. Dar simțea că trebuie să continue.

– Rosina mi-a spus că n-ai să vii încă o săptămână. Așteptă, dar el nu comentă. Tăcerea era foarte elocventă, însemnând un fel de „și ce-i cu asta?"

Cât de edificatoare putea deveni o tăcere! Pur și simplu, n-avea chef să-i vorbească. Totuși, trebuia să afle motivul. Își umezi buzele și reluă:

– Barnabas, dacă ai prea mult de lucru, pot să-ți fiu de folos? Aș putea trece pe acolo să te ajut la birou, sau să-mi iau de lucru acasă.

Glasul lui suna lipsit de expresie. Nu-l mai auzise vorbind astfel.

– Nu, mulțumesc, Priscilla. Nu mai faci parte din personal și nu cred că ar fi înțelept. Uite ce-i, mă străduiesc să recuperez timpul pierdut. Nu prea am vreme de …

Era prea mult. Spuse cu sălbăticie:

– Nu închide. N-am să-ți răpesc prea mult timp. Am terminat-o cu tine! În toate sensurile posibile. Probabil că ești omul cel mai instabil emoțional pe care l-am cunoscut, spre nenorocul meu! N-ai decât să ștergi cu buretele peste proiectul nostru. Am să schimb personajele. De acum înainte, dacă ne vom mai întâlni, va fi numai de dragul Rosinei. Ești cu adevărat oribil … Barnabas. Adio!

Trânti receptorul în furcă, apoi i se adresă în șoaptă:

– Și blestemată să fiu dacă am să plâng după tine. Nu meriți nici măcar o singură lacrimă! și intră în camera ei.

Capitolul 10

Cu un efort supraomenesc, reuși să se stăpânească. Toate visurile prostești se destrămaseră ca niște castele de nisip … dar trebuia pregătită masa de seară; avea de alinat sentimentele șifonate ale Aliciei, iar pacea Rosinei trebuia protejată. Era necesar să nu afle despre discuția pe care o avusese cu Barnabas. N-avea voie să lase să se vadă!

Toți fură de părere că plăcintele cu ciuperci erau delicioase, dar Priscilla ar fi putut mesteca la fel de bine o bucată de piele tăbăcită. Își vedea de treburi în mod mecanic. Se bucură când copiii o rugară să se joace împreună cu mingea. Observă cu ușurare că Alicia părea să fi uitat conflictul cu Nerolie. Până ce o duse la culcare, nu mai pomeni întâmplarea. Apoi, după ce o învelise și o sărutase pe frunte, pe când pornise spre ușă, Alicia șopti prin întuneric:

– I-am spus lui Nerolie, înainte să plece acasă, că minciunile despre mama ei m-au făcut să nu-i mai pot accepta nici povestea. Este prea aiurită. Povestirile mele vor fi credibile.

Priscilla se întoarse, se așeză pe marginea patului și-i mângâie părul auriu.

– Nu fi prea aspră cu ea, iubito. Probabil că oricum se simte destul de rău fiindcă a fost dată de gol. Mai bine să-și folosească imaginația scriind povești. Înțelegi ce vreau să spun?

– Cred că da, veni răspunsul, după o pauză. Priscilla, cred că aș prefera să-mi închizi fereastra peste noapte, dacă nu te superi.

Zâmbind, își dădu seama că Alicia era speriată din cauza povestirii dătătoare de fiori a lui Nerolie. Ajunsă din nou lângă ușă, o auzi pe micuță întrebând:

– Când vine unchiul Barnabas? Mi-e dor de el.

– Nu știu. Îndată ce va avea vreme, presupun.

Apoi coborî. Știa că Rosina este nefericită pe seama ei și din cauza asta era și mai supărată pe Barnabas. Nu dezolată, asta urma să se întâmple mai târziu, deocamdată numai mânioasă.

– Ce bine că nu ne deranjează nimeni. Cred că am să-i scriu lui Andrew, spuse Priscilla. Am o mulțime de vești pentru el, despre vizita Claricei și a lui Roger, despre cât de bine se înțeleg. Ciudat, dar la țară ai mult mai multe evenimente de povestit decât la oraș. O să-i placă să afle cum m-am descurcat cu Tim, astfel încât să nu-i afectez prestanța în fața colegilor. Și despre Sam Moffat, cum le-a astupat gura imediat și le-a tăbăcit fundurile. Știu deja care va fi poziția lui: cât mai multă moderație în utilizarea bătăii.

– M-am bucurat că ai fost aici. Poate că n-ai știut imediat cum să reacționezi, dar ai pornit repede și ți-ai găsit ajutor pe drum. La asemenea situații se gândea Barnabas, când spunea că n-am să fac față. Ești tânără și plină de energie.

Compuse scrisoarea, apoi se uitară la o piesă de teatru până târziu, fiindu-i groază de o posibilă insomnie. În cele din urmă, Rosina căscă și o privi rugător. Priscilla căscă la rândul ei, pretinzând că i-ar fi somn și-i spuse noapte bună. Înainte de culcare, o văzu pe Rosina luând două aspirine, lucru foarte neobișnuit.

Cât despre ea, nici gând să ia vreo pastilă și să recunoască astfel că fusese marcată de discuția cu Barnabas, cel pe care nu te puteai bizui. Va citi romanul de groază pe care Rosina îl împrumutase de la bibliotecă. N-avea chef să facă noapte albă, gândindu-se la Barnabas Lockhart. Viața la Jesmond Dane nu era pentru ea. În lipsa lui, n-ar fi putut s-o suporte. Ei bine, va călători, va face ceea ce-i sugerase de atâtea ori Andrew, va colinda pământul în lung și-n lat și-și va inventa noi preocupări. Asta era ceea ce avea de făcut … să-și planifice viitorul… Simpla idee avu darul s-o cufunde într-un nou val de

disperare. După un ceas, se duse la baie, luă o aspirină și, fiindcă apela atât de rar la pastile, se cufundă aproape imediat în somn.

***

După o scurtă perioadă liniștită, începu coșmarul. Se făcea că era singură – teribil de singură – și înspăimântată. N-ar fi putut spune de ce, doar că o teroare fără nume îi strângea inima și-i paraliza membrele. Avea nevoie de ajutor, dar nu exista nimeni care să i-l ofere, fiindcă în Fair-acre Valey nu mai rămăsese nici o altă ființă, iar afară se pornise o furtună teribilă. Și situația avea să rămână mereu aceeași, fără un glas care să destrame singurătatea, fără o atingere care să-i încălzească degetele înghețate … Se lupta să se trezească, dar avea brațele fixate pe lângă corp și singura mișcare pe care o mai avea la dispoziție era să-și legene capul fără încetare într-o parte și în cealaltă.

Ar fi vrut să-l strige pe Barnabas, dar ce folos, fiindcă el n-avea să se mai întoarcă vreodată. Apoi, dintr-o dată, zgomotele tumultuoase ale furtunii se stinseră, ca prin miracol. În liniștea aceea, se auzi motorul unei mașini. Visa că pe tavan se vede fasciculul de raze al farurilor, apoi că motorul se oprește și lumina se stinge și i se păru că aude o portieră trântită și zgomot de pași pe pietrișul de afară. Asculta cu sufletul la gură, așteptând un scârțâit de ușă, semn că-i venea cineva în ajutor, însă nu se mai auzi nimic. După o vreme se trânti din nou portiera și, ceea ce era cel mai îngrozitor, motorul porni. Sunetul se estompă și dispăru, lăsând-o pradă aceleiași disperări și singurătăți.

Brusc, se trezi, pricepu că avusese un coșmar și se ridică în capul oaselor, tremurând. Ah, ce senzație … ce bine de cei căsătoriți, că aveau pe cineva care să-i trezească, să-i salveze din tenebrele visului, să-i scuture, să râdă, să spună: „totul este în regulă, dragă. A fost un simplu coșmar“ și apoi să-i strângă la piept. „Oprește-te, Priscilla! E ridicol.“ Mai bine să citească ceva.

Peste o oră, ceva mai calmă, stinse lumina. Imediat, fu cuprinsă de neliniște. Fusese înfiorător, dar uneori realitatea intervine în vis, de fapt poate chiar să-l declanșeze. Oare n-a fost nici o mașină? Ce să fi

căutat? În Fair-acre nu existau hoți. Erau o mulțime la oraș, dar în mica vale idilică, relicvă de pe vremea coloniștilor, când cele câteva magazine deserveau comunitatea fermierilor, nimic nu se schimbase și n-ar fi putut atrage criminalitatea.

Se ridică din pat și se duse la fereastră. Înlătură draperiile purpurii și se sperie, fiindcă mai departe de casă, dincolo de pod, văzu ceva care-i confirma temerile … o luminiță venind dinspre Thistledown House. De fapt, mai multe.

O clipă, îngheță de frică. Apoi inima începu din nou să bată. Ridică mâinile și se agăță de rama ferestrei. „Nu intra în panică, Priscilla! Trebuie să ceri ajutor sătenilor. Satul începe dincolo de curbă. N-ai decât să dai telefon."

Însă trebuia să se ferească să aprindă lumina – s-ar fi dat de gol. Oricine ar fi fost, cei care pătrunseseră în cabană veniseră întâi aici, dăduseră târcoale casei întunecate și abia apoi se retrăseseră la Thistledown. Era esențial să creadă că nu treziseră pe nimeni.

Pe cât posibil, trebuia să evite s-o deranjeze pe Rosina. Dar era obligată să cheme ajutoare de la telefonul de jos. Lumina de acolo n-ar fi fost vizibilă. Telefonul era destul de departe de camera Rosinei. Păcat că nu exista o secție de poliție. Totuși, ar fi putut să alarmeze poliția din Dunedin, iar oamenii legii ar fi venit foarte repede.

Își luă hainele pe bâjbâite. N-avea voie să-i trezească pe băieți. Ar fi fost tentați să reacționeze pripit, desigur, dar aveau un somn profund. Trase pe ea o pereche de pantaloni largi și o bluză. Ar fi fost bine să-și pună și o vestă, dar fiind cald, n-o avea la îndemână și nu dorea să mai piardă vremea căutând-o. Înainte de a coborî, aruncă încă o privire spre cabană. Luminile continuau să fie aprinse, una la parter și alta la etaj, fie în dormitor, fie în birou. Simți că i se face rău la gândul că cineva cotrobăia printre comorile lui Manuel, că răvășea minunatele picturi ale lui Barnabas. Se temea de acte de vandalism, sau chiar de o incendiere. Ce nenorocire, dacă toate amintirile Rosinei s-ar fi transformat în cenușă!

Ajunse pe palier. Fără motiv aparent, simți că trebuie să arunce o privire în camera Aliciei, să-i asculte respirația, să se asigure că dormea profund.

Nu mai apucă să asculte, fiindcă îndată ce intră observă că ceva nu era în regulă; simți adierea răcoroasă a nopții … deși își amintea că închisese fereastra cu propria mână! Rămase nemișcată pe prag. Lumina lunii pătrundea în cameră și dezvăluia un pat gol. Duse mâna la gură să-și înăbușe strigătul. Totuși, nu trebuia s-o trezească pe Rosina … încă.

N-avea cum să fie la baie, pentru că nu se vedea nici o dâră de lumină. Dacă s-ar fi trezit în miez de noapte, în primul rând ar fi aprins veioza. Priscilla intră, închise ușa și apăsă pe întrerupător. Camera era situată pe latura invizibilă dinspre cabană.

Așternutul fusese dat la o parte. Capoțelul și papucii Aliciei dispăruseră. La fel și păpușa cu care obișnuia să doarmă. Simți că i se face rău. Auzise o mașină, văzuse lumina farurilor pe tavan … să fi fost vis, sau realitate? Era cuprinsă de groază. Rosina luase aspirină și adormise profund, la fel și ea. Cine s-o fi luat pe Alicia? Și de ce s-o fi dus la cabană? Înăbuși cu greu un țipăt. Trebuia să cheme ajutoare din sat, înainte de a da fuga la cabană. S-o trezească sau nu pe Rosina? N-avea rost, era trecută de șaptezeci de ani. Inima i-ar fi putut ceda, sau ar fi putut întârzia intervenția Priscillei. Avea să facă exact ce ar fi făcut oricine din Fair-acre … va suna la parohie.

***

Barnabas Lockhart lucră la sediul firmei până la zece și jumătate. Nimic nu era atât de urgent, dar nu dorea să se întoarcă acasă, la Tyne Hill, unde nu-l aștepta decât o menajeră și un grădinar, ambii adormiți la ora aceea.

Gândurile îl torturau de peste treizeci și șase de ceasuri. În zadar își spusese că Priscilla Marchant nu merita asemenea suferință. N-o disprețuise atunci când individul ăla, Roger, o vizitase la serviciu, se retrăseseră în biroul lui, iar el auzise finalul discuției în urma căreia deciseseră să renunțe la legătura lor. Îi acordase prezumpția de nevinovăție. Considerase că se despărțiseră înainte de a fi mers prea departe. Și pentru asta, îi admirase.

Din cauza asta, când primise scrisoarea trimisă chipurile din Christchurch, în care-i spunea că-și va căuta de lucru în zonă, nu usese prea supărat; crezuse că era o măsură înțeleaptă. Apoi descoperise cu surprindere că-i simțea lipsa. Își spunea că ar fi plăcut s-o caute cândva, s-o scoată în oraș, s-o cunoască în alte circumstanțe. Când dăduse peste ea la mătușă-sa, fusese surprins și dezamăgit. Mai ales dacă se gândea la motive … singura explicație era că nu fusese capabilă să se rupă cu totul din relația cu Roger. Mai târziu, încercase să n-o judece prea aspru … își spusese că probabil nu dorise decât să-i poată auzi vocea din când în când, la telefon, sau cu ocazia vreunei vizite. Poate că dorise într-adevăr numai atât, dar lucrurile evoluaseră altfel, nu-i așa? „Un weekend de neuitat", spusese nemernicul. Barnabas retrăia mereu acele clipe. Probabil că Rosina își petrecuse weekendul în altă parte, posibil la prietena ei din Te Anau. Fără îndoială, Clarice îl crezuse plecat într-o călătorie de afaceri. Avuseseră condiții optime … o cabană pierdută printre zade, el plecat la Christchurch. Numai copiii rămăseseră acasă. Doamne Dumnezeule, să-i fi lăsat singuri? Îi venea s-o scalpeze, dacă o făcuse.

Mașina era în parcare. Ca să ajungă în Tyne Hill, ar fi trebuit s-o ia pe Princes Street, pe George Street și apoi pe Karitane Road. În loc de asta, o luă la stânga, trecu pe lângă statuia lui Robbie Burns și pe lângă catedrala St. Paul, îndreptându-se spre Three-Mile Hill și Fair-acre.

N-avea cum să scape de această mânie devastatoare, de resentimentul arzător, până ce nu va fi lămurit lucrurile cu ea; până ce nu-i va spune de la obraz că nu-l putea păstra și pe el, în vreme ce continua să se distreze cu soțul soră-si. O scosese de la inimă și nu mai avea ce căuta nici în casa Rosinei.

Dar când opri în fața casei, nu se mai vedea nici o luminiță la ferestre. Probabil că adormise; nu era somnul celui ce are cugetul împăcat, ci al celui nepăsător. Nu-i putea trezi pe toți bătând la ușă. Iar acum, că ajunsese aici, înțelese că n-ar fi fost capabil să provoace o scenă în fața Rosinei. O va chema pe Priscilla în oraș, să-i spună părerea lui. Pornise motorul și plecase. Trecând prin satul adormit,

văzu lumină la fereastra biroului lui Dougal, prietenul lui de nădejde. Aici n-ar fi fost obligat să deranjeze toată casa sunând, n-avea decât să bată în fereastră și ar fi fost primit.

Dougal deschise ușa, puțin surprins, dar obișnuit cu apelurile nocturne. Scena ar fi putut fi considerată încântătoare; Dougal lucrând la pupitru, până să fie deranjat, Elspeth cuibărită într-un fotoliu vechi, ținându-i companie. Barnabas simți invidie.

Elspeth se ridică în picioare înviorată și-i ieși în întâmpinare cu brațele deschise.

– Ah, Barnabas, ai venit să ne împărtășești bucuria? Probabil că abia te-ai despărțit de Priscilla. Apoi cuvintele îi muriră pe buze, la vederea expresiei de pe chipul lui.

– N-am văzut-o pe Priscilla de ieri dimineață, spuse el.

– Ieri dimineață? șovăi Elspeth. Dar nu ne-a spus nimic. A trecut pe aici și părea nerăbdătoare să te revadă. Nu pricep … ce vrei să spui cu ieri dimineață?

– Nu m-a observat.

Dougal interveni:

– Ia loc, Barney. Cred că ai trecut printr-un necaz. Stai jos și povestește-ne. Barnabas se supuse, Dougal îi făcu semn lui Elspeth să-și reia locul și își trase scaunul mai aproape. Acum, să auzim!

– Este cea mai veche poveste, spuse Barnabas, ezitând. Chiar din clipa în care s-a angajat la mătușă-mea, aveam motive s-o tratez cu neîncredere. Pleca în concediu. Cumnatul ei venise s-o vadă la serviciu, fiindcă nu dorea să-i vorbească acasă.

– Normal, comentă Elspeth.

– Știați? se încruntă Barnabas. V-a spus?

– Cum să nu. Era o situație dificilă, nu-i așa?

– Dificilă? Asta-i cea mai frumoasă subapreciere! Le-am dat voie să intre în biroul meu și, întâmplător, am auzit o parte din conversație. Apoi mi-a fost ușor să ghicesc restul. Când am primit scrisoarea ei, în care-mi spunea că-și caută de lucru acolo, am fost impresionat – i-am admirat pe amândoi. Vă puteți închipui ce am simțit când am aflat că-și rugase o prietenă să-mi trimită scrisoarea din Christchurch.

Printr-o coincidență diabolică, am dat peste ea la mătușa Rosina. Doar fiindcă se purta bine cu mătușa, n-am gonit-o atunci. Mi-era foarte clar că nu găsise forța să renunțe la aventură.

Pe fruntea lui Elspeth apăru un rid. Dougal scoase o exclamație de surpriză. Elspeth întrebă:

– Aventură? Ce aventură? Ce …

– Dar spuneați că sunteți la curent, că v-a povestit. Părea sincer exasperat.

– Mi-a explicat de ce te-a făcut să crezi că plecase la Christchurch. Din cauza Melisandei. Credea că sunteți pe cale să vă logodiți. Ah, Barney, ai înțeles anapoda. Cu cine să aibă o aventură?

– Cu Roger, bineînțeles.

Elspeth se prăbuși pe spătar.

– Cu Roger … cumnatul ei? Cu siguranță, ai luat-o razna!

– Bine ar fi. Mi-ar fi plăcut să nu fie adevărat. Eu …

– Azi-dimineață, am avut o conversație destul de cuprinzătoare cu Priscilla, la poartă. Am scos de la ea aproape cu forța o mărturisire pe care nu voia s-o facă. Era nebună de fericire că Melisande nu înseamnă nimic pentru tine și aștepta plină de speranță întoarcerea ta. Mi-a spus că-și dăduse demisia, fiindcă, de mult timp, se afla în situația ingrată a unei secretare îndrăgostite de șeful ei … adică de tine! Iar tu erai vizibil preocupat numai de Melisande. N-a mai suportat situația și s-a hotărât să plece. A cunoscut-o pe Rosina, și-a dat seama că avea nevoie de cineva ca ea și, fiindcă dorea să se distanțeze de tine, a apelat la stratagema cu scrisoarea trimisă din Christchurch, convinsă fiind că, dacă ai fi știut că a acceptat o slujbă mult mai prost plătită, prin preajmă, ai fi încercat s-o faci să se răzgândească. O femeie a cărei iubire nu este împărtășită are mândria rănită, Barnabas. Ar fi făcut orice ca să te împiedice să ghicești adevărul.

Văzându-i privirea neîncrezătoare, adăugă:

– Mi-a spus și că n-a mai cunoscut iubirea înainte. Ajunsese să se considere o persoană incapabilă de sentimente … până să te cunoască. Așa că de unde vine aberația asta cu Roger? Orice ai fi auzit, probabil că era scos din context.

Barnabas emise un râs scurt. Dougal preluă ștafeta:

– Așa este, Barney. Tuturor ni se întâmplă să folosim exprimări ambigue. Dacă situația ar fi fost cum spui, sunt sigur că n-ai fi avut ocazia să auzi vreo vorbă. Sunt gata să mă pun chezaș pentru integritatea Priscillei. Să-ți intre-n cap că este pur și simplu imposibil.

Barnabas râse din nou.

– Nu pot să fiu de acord. M-am întors cu o zi mai devreme, fiindcă nu mai răbdam despărțirea. Așteptam de mult să-i treacă afecțiunea pentru Roger. Mi se părea că este pe drumul cel bun, dar nu voiam să grăbesc lucrurile. Numai că suntem atât de asemănători, atât de potriviți … Voiam să reiau activitatea la magazin de luni, dar apoi mi-am spus „la naiba cu afacerile … și am venit încoace cu gândul că probabil tocmai îi trimisese pe copii la școală, rămânând singură cu Rosina. Dar mașina Rosinei lipsea. Probabil că plecase să-și petreacă weekendul undeva, așa că m-am îndreptat spre Thistledown House, traversând podețul, și i-am surprins … Priscilla și Roger, sărutându-se în semn de bun-rămas, iar el mulțumindu-i pentru un „weekend de neuitat"! Poftim de explică și asta!

Îi văzu pe cei doi schimbând priviri încurcate și apoi indignate. Elspeth luă cuvântul:

– Ești nebun! Absolut nebun … nebun de legat!

Dougal interveni, în ochi apărându-i o luminiță:

– Este o eroare enormă, Barney. Ascultă-mă și fă-o cu mare atenție. Rosina a fost aici tot weekendul. Ai priceput? Întregul weekend. Figura lui Barnabas rămase lipsită de expresie, cu excepția atenției. Dougal continuă atât de încet, încât lui Elspeth îi venea să-l zgâlțâie. Roger și Clarice și-au petrecut weekendul aici. Duminică, au venit împreună la biserică. Au stat la cabană. Nerolie Palmerston a stat cu Alicia. Când Priscilla a trecut pe aici ieri – făcea cumpărături pentru venirea ta – ne-a spus că, întrucât Roger se ducea la Invercargill, Rosina se angajase s-o ducă acasă pe Clarice, ca să nu fie el nevoit să se întoarcă din drum. Rosina trebuia oricum să ducă niște bulbi cuiva și au plecat mai devreme, deoarece Clarice aștepta la nouă un om care să-i tundă gardul viu. Le-am văzut chiar eu, când lăsau copiii în fața școlii. Weekendul fusese de neuitat, fiindcă Roger și Clarice reușiseră să și-l petreacă singuri – copiii lor erau plecați la niște prieteni, în provincia Otago!

Diferite sentimente începură să-și pună amprenta pe figura lui Barnabas, într-o succesiune rapidă. Cele mai frecvente erau de încântare și de remușcare.

– Ce o să mă fac? mormăi el. Nici o femeie n-ar accepta un bărbat care a bănuit-o astfel, când ea era absolut nevinovată. Aseară a fost destul de tăioasă, când a înțeles că renunțam la ea. Mi-a spus că sunt bărbatul cel mai instabil sentimental pe care avusese vreodată nenorocul să-l cunoască. Și avea dreptate. Ah, Dougal, ce părere proastă ți-oi fi făcut despre mine!

– Presupuneai că nici o femeie n-ar accepta asemenea tratament, dar te înșelai, vorbi răbdător Dougal. Chiar acum ai una în fața ochilor. Aceeași greșeală am făcut față de Elspeth.

Barnabas rămase cu gura căscată. Elspeth începu să chicotească, gândindu-se că-i va fi foarte greu să-și revină din surpriză.

– Probabil că înnebunișeși, declară Barnabas, oarecum nemulțumit că situația se repetase în trecut. Doar n-o să spui că …

– Este purul adevăr, râse ea, toți bărbații sunt nebuni.

– A fost vina ta, se apără Dougal cu hotărâre. Ai făcut afirmațiile cele mai ambigue, ba chiar ai și scris o poezie care mi-a întărit convingerea. Nimeni n-a știut adevărul. Aflaseră doar că Elspeth credea că nu se poate mărita cu un pastor, fiindcă găzduise un criminal. După cum vorbea, am crezut că avusese o aventură și mă pregăteam să dau dovadă de noblețe și s-o iert. Nu le merităm pe femeile lângă care trăim, Barnabas, dar sunt convins că n-ai s-o pierzi pe Priscilla. Ar fi păcat. Privi spre ceasul de perete. Fir-ar să fie! nu te poți duce direct acolo. Le-ai speria de moarte. Va trebui să aștepți până mâine dimineață. Spuneai că n-ai observat nici o lumină. Zâmbi machiavelic. Poate că nu-i chiar atât de supărată. Poate consideră că nu meriți să sufere după tine. În definitiv, nici un complex de vinovăție n-are cum s-o chinuie. Probabil își închipuie că ești …

– V-am spus ce crede despre mine … că sunt bărbatul cel mai instabil sentimental din câți a cunoscut. Și, ca să fiu mai exact, „oribil"!

Dougal începu să râdă, fără milă.

– Ah, amice, ai cam dat cu oiștea-n gard … dar nu-ți face griji, lucrurile se vor lămuri. Sper că nu te întorci la Tyne Hill. Sună-ți

menajera să nu creadă că ai făcut vreun accident de circulație și anunț-o că stai aici. Apoi poți să-ți vezi mândra mâine, în zori. Îndată ce ajung copiii la școală, poți să pornești spre Jesmond Dane. Vai de mine, mătușă-ta o să șteargă pe jos cu tine!

– Termină imediat, Dougal! interveni Elspeth. Am o idee mai bună. Mâine, o sun pe Priscilla și, fără să-i dau amănunte, îi spun că am mare nevoie de prezența ei. Dacă poate, să-i conducă pe copii la școală și să treacă pe aici. Ai s-o aștepți în salon. O împing înăuntru și zăvorăsc ușa, ca să nu poată pleca imediat ce te-a pălmuit.

– Am mai auzit de mângâietorii lui Iov … credeți că-mi face bine? întrebă Barnabas pe un ton de reproș. Apoi adăugă: ah, Elspeth, ce s-a întâmplat? căci ochii ei se umpluseră de lacrimi.

– Era atât de fericită, suspină Elspeth. Avea un coș plin cu fripturi și ciuperci de la doamna Sparrow, iar eu i-am dat niște plătică, pentru antreuri … radia toată … Ah, nu pot suporta să mă gândesc prin ce a trecut. Scoase o batistă și-și șterse ochii.

Barnabas, înspăimântat, se apropie, o cuprinse în brațe, o strânse la piept și șopti:

– Nu, Elspeth, nu plânge!

– Fii atent, interveni Dougal. Dacă aș fi fost afară și tocmai aș fi intrat, probabil că aș fi fost tentat să te ating … așa că gândește-te că și scena despărțirii dintre Priscilla și Roger era complet inocentă.

– Ei bine, spuse Elspeth trăgându-și nasul, până mâine n-avem ce face. Am să pregătesc o cafea și niște sandvișuri și pe urmă ai să te duci la culcare, Barney. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Pun ceainicul pe foc, declară Dougal, și o urmă. Aproape ieșiseră, când telefonul începu să sune. Barney, răspunde te rog, înainte să se trezească cei mici.

Barnabas ridică receptorul și spuse:

– Aici parohia, cu ce vă putem ajuta? și fu gata-gata să scape receptorul, recunoscând vocea Priscillei, care spunea pe ton agitat:

– Dougal, trebuie să vii imediat aici. Alicia … apoi se opri și reluă chinuit: nu este Dougal, tu ești, Barnabas? Probabil că am sunat din greșeală. N-am ce face cu tine, ești prea departe. Trebuie să sun la parohie, închide telefonul.

– La parohie ai nimerit! strigă el. Pentru numele lui Dumnezeu, Priscilla, ce s-a întâmplat? Sunt aici. Ce …

– Este vorba de Alicia, sosi răspunsul. A dispărut. Nu este în cameră, geamul este deschis și se vede o lumină la cabană. Cineva a dus-o acolo – mai devreme am auzit o mașină. Credeam că visez. Cheamă-l pe Dougal!

– Venim amândoi. Dar mașina era a mea – voiam să te văd, dar era întuneric. Cum să lipsească?

– Taci, strigă ea sălbatic, și vino o dată. Intrați pe aici, ca să nu vă audă și să fugă cu ea. Am să mă duc spre pod.

El strigă poruncitor:

– Ba să faci bine să ne aștepți, Priscilla. Ai auzit? Venim în cinci minute.

Figura lui era albă ca varul, în vreme ce Dougal și Elspeth așteptau în ușă, nedumeriți. Le explică situația în câteva secunde.

– Trezește-l pe Danny și spune-i că suntem chemați la un accident, că am plecat și că mă urmezi imediat. S-ar putea ca Rosina să aibă nevoie de tine. Și porni în fugă după Barnabas, care se repezise la mașină. Se auzi un scrâșnet de roți și dispărură.

Elspeth se știa bună alergătoare … iar ușa garajului era încuiată. Îl trezi pe Danny și o zbughi pe ușă, prin mijlocul satului, purtând încă papucii de casă.

***

Evitase s-o trezească pe Rosina de teama unei reacții care ar fi putut-o întârzia. Pentru ea, doar Alicia mai conta. Scumpa Alicia, atât de micuță, atât de dragă. Înhăță vătraiul și se grăbi să plece pe poteca ce ducea la cabană.

Avea senzația că-și va ieși din minți, iar dacă-l va surprinde pe vinovat, va urla din răsputeri … zgomotul era cel mai bun atu la îndemână. Intrusul, răpitorul, oricum s-ar fi numit, n-avea de unde să știe cine locuiește în casă, sau câți inși vor sări în ajutor. Ca și Elspeth, Priscilla alerga ca un ogar.

Înțelegea că în apropierea cabanei va trebui să-și încetinească fuga, să se furișeze pentru a beneficia de surpriză. Alicia trebuia să fie încă acolo, n-avea unde altundeva. „Ah, Doamne, tebuie s-o găsesc nevătămată"

Trecând peste podeț și furișându-se prin pădurice de zadă, papucii ei nu scoteau nici un sunet, dar curând urma să fie obligată să oprească grindina de pietricele antrenate și să-și recapete respirația, ca să-și poată utiliza vocea la volum maxim.

Portița de palisadă era deschisă, așa că nu făcu nici un zgomot. Acum abia înainta, mulțumind cerului pentru lumina lunii, datorită căreia vedea unde să pună piciorul, astfel încât să nu rupă vreo crenguță și să se dea de gol. Asculta cu încordare. Nici un geamăt nu răzbătea din cabană și nici alte zgomote.

Văzu o fâșie verticală de lumină … ușa de la intrare era întredeschisă. Perfect, astfel va putea intra fără să facă vreun zgomot, dar își aminti că Barnabas îi spusese că scările interioare scârțâie. Va fi obligată să urce pe exteriorul balustradei. Făcu un prim pas. Nici un sunet. A doua treaptă scârțâia, dar reuși să treacă pe tăcute. Oare Alicia avea căluș? Să fi fost altcineva în dormitor, ascultând la fel de încordat ca ea? Ajunse pe palier, se opri să-și regleze respirația. Înaintă câțiva centimetri și o parte din dormitor îi apăru în fața ochilor. Cineva fusese înăuntru. Așternutul fusese dat la o parte. Pe pernă se putea observa o urmă. Deasupra, zăcea răstignită păpușa Raggedy-Ann. Unde o fi stăpâna? Strânse în mână vătraiul … probabil că stătea după ușă, cu gura acoperită de palma infractorului. Trebuia să se repeadă înăuntru și să se întoarcă instantaneu.

Exact așa procedă … dar când se întoarse, constată că încăperea era goală.

Așa era mult mai rău. Deschise ușa dulapului, răvăși cuvertura, se uită sub pat, se repezi în birou, apoi coborî și urcă cealaltă scară, căutând și acolo. Nimic nu arăta că Alicia trecuse pe acolo, cu excepția păpușii.

Consternată, Priscilla începu s-o strige. Zgomotul nu mai conta, iar dacă Alicia s-ar fi aflat prin apropiere, fugind de cineva, i-ar fi putut auzi chemarea și ar fi răspuns, sau țipetele ar fi putut speria presupusul intrus. Continuă să strige cu frenezie.

Observă farurile unei mașini, care intrase pe alee și venise până la pod. Pricepu că probabil deschiseseră geamurile și o auziseră, pentru că nou-veniții nu făceau nici un efort să treacă neobservați. O urmăriseră după lumina lanternei, intrând în garaj, în pavilionul de vară, în șopron, chemând-o într-una pe fată.

Barnabas ajunse primul, o prinse de umeri și spuse:

– Șșt…liniștește-te acum, draga mea. O s-o găsim. Ah, iubito, dragostea mea. Ea simți că i se moaie genunchii. Priscilla, strigă el alarmat, te rog, nu leșina. Nu acum.

– Nu mi-am pierdut cunoștința niciodată! replică ea cu indignare.

– Bravo! Draga mea, te-am judecat greșit. O vom găsi pe Alicia. Povestește-ne! Ai înțeles că mașina aceea fusese a mea, nu a unui infractor? Hai … spune!

Le povesti cu respirația întretăiată. Intrară în cabană și urcară în dormitor. Rămaseră năuciți. Nici un indiciu, cu excepția păpușii Raggedy-Ann.

– Va trebui să chemăm ajutoare, spuse Dougal. De asemenea, o să fim obligați să-i punem la curent pe Rosina și pe băieți. Ești sigură că nu s-au trezit? Ce bine că vine și Elspeth ca să aibă grijă de Rosina.

– O fi somnambulă, își dădu cu părerea Barnabas. Nu există nici un motiv ca cineva să încerce s-o răpească. Cel puțin … se opri să-i privească pe ceilalți. Tuturor le trecuse prin minte aceeași idee. Nu existau motive, dar un dezechilibrat n-ar fi avut nevoie de așa ceva. Să ne gândim. Ce anume ar fi putut determina o criză de somnambulism? A avut probleme la școală, sau acasă?

– Nu, Tim a provocat niște necazuri, dar Sam Moffat l-a pus la punct, iar Tim și-a cerut iertare. Alicia n-a pățit nimic – exceptând faptul că am găsit-o burdușind-o pe Nerolie.

– De ce?

– O ceartă stupidă privind niște povestiri pe care s-au apucat să le scrie. Nimic serios.

– Atunci, să ne întoarcem în casă. Trebuie să organizăm căutarea. Asta va fi treaba ta, Dougal. Îi cunoști pe toți localnicii. Priscilla și cu mine vom începe să cercetăm împrejurimile. Va trebui să delegi pe

cineva – primul pe care-l suni – să-i trezească pe ceilalți. Dacă nu dăm de ea repede, vom anunța poliția. De fapt, cred că ar trebui să-i anunțăm imediat. Să mergem.

O luă de mână pe Priscilla și porniră în fugă. În mintea Priscillei revenea mereu aceeași întrebare: „Alice, unde ești?" Îi venea să urle.

Ajunseră la intrare și, exact în aceeași clipă, la lumina lunii, zăriră două siluete venind spre casă. Elspeth și Alicia! Priscilla avu senzația că este victima unui miraj provocat de stres … fiindcă și fetița care se apropia avea în mână aceeași păpușă, Raggedy-Ann!

Dougal și Barnabas izbucniră într-un glas:

– Alicia?

Dar Elspeth interveni pe un ton ciudat, ușor răgușit, de parcă ar fi încercat să nu dea prea mare importanță evenimentului:

– A condus-o acasă pe Nerolie. Ea era prea speriată ca să se ducă singură. Venind pe jos, am găsit-o în drum. Probabil că a ieșit pe poarta casei familiei Palmerston cu treizeci de secunde înainte ca eu să ajung acolo.

Barnabas simți că Priscilla fusese scuturată de un fior și o cuprinse cu brațul, trăgând-o mai aproape. Pricepuseră mesajul. Elspeth voia să evite o scenă. Barnabas își îndreptă privirea spre silueta micuță, îmbrăcată în halat de casă, și vorbi tremurat:

– Alicia, te rog să ne povestești ce s-a întâmplat.

Șovăiala din vocea lui induse în Priscilla un sentiment copleșitor de dragoste. Își frecă fruntea de umărul lui. Din scurta întâlnire a privirilor, ea pricepu că toate neînțelegerile fuseseră depășite. Era o senzație extraordinară, minunat de plăcută!

În lumina aceea nepământeană, urmăriră fețișoara ascuțită a Aliciei și-i ascultă glasul subțirel, dar sigur.

– Nerolie s-a supărat pe mine fiindcă am spus că micuța eroină din poveste s-ar fi speriat de moarte dacă ar fi rămas singură în coliba din pădure. Era așa de furioasă, încât s-a hotărât să vină noaptea pe furiș, să stea o oră sau două la cabană – știa unde-i cheia. La început, i-a plăcut. Și-a adus niște gustări și păpușa. Pe urmă, ar fi bătut la fereastra mea, mi-ar fi spus ce a făcut, ar fi plecat acasă și s-ar fi culcat, fără ca

cineva să observe. Dar a început să bată vântul și i s-a făcut frică. Voise să plece totuși, lăsându-și păpușa Raggedy-Ann drept dovadă, dar când ieșise, văzuse o mașină înaintând pe alee. Din ea, coborâse un individ uriaș și rămăsese în picioare, privind spre casă. Apoi se urcase din nou la volan și plecase. Ați mai auzit o asemenea prostie? Era înspăimântată că ar fi putut s-o aștepte după cotitură, așa că a venit la geamul meu. Vocea Aliciei căpătă o notă de îngâmfare. Tremura toată. Și-i era teamă că va mânca bătaie, dacă te-am fi trezit s-o duci acasă. Zicea c-o să te înfigi direct în părul ei, Priscilla. Ai fi făcut-o?

– Poți să fii sigură, răspunse Priscilla.

– Așa că n-aveam altă soluție. M-am dat jos din pat și am condus-o acasă. Nu era rouă și aveam papucii. A plâns tot drumul. Dar a reușit să intre fără s-o audă cineva, fiindcă lăsase ușa deschisă.

Barnabas o simți pe Priscilla relaxându-se. Strângând-o la piept, șopti repede:

– N-am să te iert niciodată dacă leșini acum. Sunt hotărât să te cer în căsătorie înainte de ivirea zorilor.

– Dac-o faci, s-ar putea să leșin, dar nu-ți uita gândul. Sunt foarte curioasă să aflu ce te-a oprit până acum.

– Mai bine să nu știi. Te-ai supăra pe mine. Dougal și Elspeth credeau că o să mă pălmuiești. Dar nu mai contează, mă vei lua de bărbat în orice caz.

– Prea bine, spuse Priscilla.

– Ce tot șușotiți acolo? vru Dougal să știe.

– Păi, probabil se gândesc să mă trimită la culcare. Doamne, ce bucuroasă sunt că nimeni nu s-a supărat! Mi-e somn. Și Raggedy-Ann este obosită.

Începură să urce scara, dar lumina se aprinse ca într-o lovitură de teatru și răsună glasul Rosinei:

– Ce dracu se întâmplă aici?

Nimeni nu răspunse … erau atâtea de povestit … și foarte multe de trecut sub tăcere. Apoi se auzi glasul scandalizat al Aliciei:

– Mătușă Rosina, ai înjurat!

Barnabas izbucni în râs.

– Dragă mătușă, ai pierdut un spectacol pe cinste. Elspeth, du-o pe Alicia la culcare și învelește-o. Nu cred că Priscilla se mai poate ține pe picioare.

Rosina deschise ușa salonului cu un gest măreț.

– Ia poftiți înăuntru!

Tăceau toți, ca niște elevi timorați, prinși cu o șotie și aduși în fața directoarei. Elspeth se întoarse, privi împrejur și izbucni într-un râs molipsitor. Numai Rosina nu părea să se amuze.

– Nu văd ce-i de râs, spuse ea pe un ton princiar.

– Vei vedea, o asigură Dougal. Prin câte am mai trecut în noaptea asta! Mulțumesc cerului că s-a terminat cu bine. Încă jumătate de ceas și toată poliția din Dunedin ar fi roit pe aici și n-am fi scăpat nici de valul de reporteri! Barnabas, cum ți-ai fi explicat plimbarea nocturnă pe sub geamul Priscillei?

– Va să zică, n-am visat? Și la telefon mi-ai spus același lucru, dar n-am percutat. Deci, n-a fost vorba de o creație a imaginației lui Nerolie?

Barnabas păru alarmat.

– Venisem să te cer în căsătorie.

– Ce mincinos! exclamă Dougal. Erai hotărât să-i împuiezi urechile.

– Nu s-ar spune că ești cel mai bun prieten pe care-l am, mormăi Barnabas cu amărăciune, fățarnicule!

Rosina încetă să-și mai mute privirile de la unul la celălalt și începu să zâmbească:

– Continuă, nepoate. Subiectul mi se pare foarte interesant.

Barnabas se așeză pe brațul fotoliului Priscillei și-i luă mâna. Dougal spuse:

– Prietene, n-ai să scapi fără o explicație completă. Mai întâi descarcă-ți cugetul și apoi te vom lăsa s-o ceri de nevastă.

– Ați stricat totul, declară chinuitul Barnabas. Va fi destul de dificil de explicat chiar după ce – și dacă – mă va accepta. Amintiți-vă ce propunere mi-ați făcut, tu și Elspeth. Voiați s-o chemați pe Priscilla la parohie, mâine la nouă dimineața, și să ne încuiați împreună în salon.

Ochii lui Elspeth străluceau.

– Continuând în felul acesta, nu veți rezolva niciodată problema! Priscilla, să știi că și noi am trecut prin asta. Am fost cât pe ce să ne despărțim definitiv. Spre norocul nostru, s-a ajuns la o scenă. Știi că-mi închipuiam că nu-s potrivită să devin nevastă de pastor, din cauza publicității din ziare? Ei bine, asta n-a fost tot. Ce-i povestisem lui Dougal despre mine era atât de ambiguu încât a rămas cu ideea că eram încurcată cu un partener de afaceri. Acum, istoria se repetă și în cazul tău. Când Roger a venit să-ți vorbească despre necesitatea de a o lăsa pe Clarice să se descurce singură, Barnabas a auzit numai o propoziție sau două de la sfârșitul conversației. Probabil că deschiseseși ușa. Spuneai ceva în sensul că n-ar fi trebuit să lași lucrurile să ajungă atât de departe. Și-a închipuit că aveați o aventură și că încercați să-i puneți capăt.

– Roger? Roger și cu mine? reacționă Priscilla, de parcă ar fi văzut o stafie.

– Da. Și te-a admirat pentru hotărâre. După ce ai plecat, a început să-ți simtă lipsa, iar la primirea scrisorii din Christchurch, se hotărâse să te caute. Imaginează-ți ce a crezut când te-a găsit la Rosina!

– Ce … în afară de faptul că eram o mincinoasă? întrebă ea încurcată.

– Că n-ai fost în stare să suporți despărțirea de Roger. Priscilla clipi, încercând să digere noutatea. Așa că s-a hotărât să-ți dea timp să-l uiți. Pe de altă parte, tu îl credeai legat de Melisande. N-a dat importanță, fiindcă n-avea de gând să te curteze până n-ai fi scăpat de sentimentul pentru Roger.

– Dar între noi n-a fost nimic. N-am mai iubit pe nimeni, până … încercă ea să-l asigure, zâmbind.

– Știu, draga mea. Acum știu. Elspeth mi-a spus … câteva propoziții au fost suficiente să-mi răstoarne toate prejudecățile.

Nedorind să piardă șirul, Elspeth interveni, grăbită:

– Nu te supăra. Acum a aflat de ce ți-ai dat demisia. Am fost nevoită să-i spun, fiindcă …

– … fiindcă i-am trezit în miez de noapte, complet răvășit. Vezi tu, Priscilla, m-am întors mai devreme și m-am grăbit să vin să te văd luni dimineață. Când am ajuns, mașina Rosinei nu era aici și am crezut că

a plecat să-și petreacă weekendul undeva. Speram să te găsesc lucrând la Thistledown House. Când să ajung, tu și Roger tocmai ieșeați din casă, iar el te-a sărutat și ți-a mulțumit pentru un „weekend de neuitat"!

Priscilla se lăsă să cadă pe spătar.

– Ce gând oribil, Barnabas!

– N-are rost să te lași pradă mâniei și să-mi spui că nu mă credeai capabil de așa ceva, fiindcă nu-mi mai pasă. N-aveai decât să mă pocnești cu vătraiul pe care-l agitai prin aer astă noapte, că tot te-aș fi luat de nevastă, chiar dacă era necesar să-ți țin un pistol la tâmplă ca să te duc la altar!

Priscilla izbucni în râs.

– Ah, Barnabas, Barnabas, dragul meu oribil Barnabas, ce mai cerere! Dar nu contează. Oricum, sunt de acord.

– Ura, izbucni Rosina. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să bem câte o cană de ceai. La ora asta, nu putem serba logodna cu șampanie!

Abia după vreun ceas și jumătate, Rosina căscă și declară că se culcă din nou. Cei cinci sfârșiseră prin a face o omletă cu șuncă, râzând și punând la cale viitorul.

– N-am să te iert niciodată, dacă te vei mărita la St. Adrian, spusese Dougal. Domnul Smith n-are decât să participe la cununie, dar trebuie s-o faceți aici. Acum ești de-a noastră, din Fair-acre Valley, Priscilla.

– Bineînțeles că va fi la St. Enoch, îl asigurase ea. Elspeth va fi „doamnă" de onoare, iar drăgălașa Alicia va duce florile. Simt că am îmbătrânit … cu puțin timp în urmă, eram cea mai nefericită ființă din Fair-acre.

– Nu, acela eram eu, declarase Barnabas.

În acest stadiu, Rosina anunțase că se retrage la culcare.

– Poate că n-am să adorm, dar am să stau în pat și am să mă gândesc la bucuria lui Manuel, dacă ar ști că în sfârșit mă pot aciua la Thistledown, așa cum am plănuit. Zâmbi cu înțeles și adăugă: cred că noii logodnici au altceva mai bun de făcut decât să doarmă. Până acum, n-au prea avut parte de intimitate.

Priscilla nici măcar nu roși. Privi spre Barnabas cu o expresie de încredere calmă. Elspeth și Dougal se ridicară și își luară rămas-bun.

***

– Zorii sunt aproape, spuse Barnabas. Hai să-i admirăm împreună de pe pod. De acolo, te poți uita printre copaci, spre Sadle Hill, știind că dincolo de el soarele se ridică din apele Pacificului, pentru a trezi la viață această minunată lume.

Întunericul îmbrăca încă în umbre valea, pe când se îndreptau agale spre podețul pe care-l traversaseră în fugă, cu câteva ore mai înainte, căutând-o pe Alicia. Se plimbau ținându-se de mână și discutau despre viitor. Erau convinși că și doamna cu fucsii se gândea la același lucru.

Barnabas spuse:

– Încă mai am în buzunar scrisoarea de dragoste pe care ți-am scris-o din Christchurch. După ce răsare soarele, vom merge în biroul lui Manuel și o vom citi. Aș vrea să-ți povestesc o mulțime de lucruri. Oare cum m-am stăpânit? Uneori, sentimentele mă copleșesc. Nu credeam că vei reuși să te rupi de celălalt bărbat și că mă vei accepta în numai câteva săptămâni… dar acum este fapt stabilit… vom munci umăr la umăr, făcând ceea ce ne place. Imaginează-ți, iubito, și copiii noștri vor citi cândva Ambrosina. Iată podul. Nu crezi că am dat dovadă de multă răbdare în aceste ultime ceasuri? Soarele este pe cale să răsară, iar tu vei fi sărutată așa cum nu ți s-a mai întâmplat vreodată…

Și trecu la fapte.

Sfârșit